

ჯიბრანი ჯიბრან ხალილ

იესო, ძე კაცისა

სიტყვანი და საქმენი მისნი თქმულნი და დამოწმებულნი მისთა მხილველთაგან

ინგლისურიდან თარგმნა – მანანა გიგინეიშვილმა

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის «იესო, ძე კაცისა»

1923 წელს ინგლისურ ენაზე გამოქვეყნდა პატარა წიგნი «წინასწარმეტყველი», რომელსაც სალიტერატურო კრიტიკა აღფრთოვანებით შეხვდა, უმოკლეს დროში 10 მილიონი ეგზემპლარი გაიყიდა და უმაღლეს ითარგმნა მსოფლიოს ხალხთა ოცზე მეტ ენაზე. წიგნის ავტორი იყო ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი – არაბი მხატვარი, არაბულ და ინგლისურ ენებზე დაწერილ იგავთა და შეგონებათა რამდენიმე წიგნის ავტორი.

«წინასწარმეტყველს» მოჰყვა ინგლისურადვე დაწერილი «იესო, ძე კაცისა», რომელმაც კიდევ უფრო დიდი აღიარება მოუტანა ავტორს.

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი დაიბადა 1883 წელს ლიბანის მთებში ჩაკარგულ პატარა სოფელში, მარონიტთა, ლიბანის ქრისტიან არაბთა, ოჯახში. 8 წლისა იყო, მამამისი რომ დააპატიმრეს გადასახადებისთვის თავის არიდების გამო. ამას ქონების კონფისკაციაც მოჰყვა და ოჯახი უსახლკაროდ დარჩა. 12 წლისა იყო, როცა უკიდურესი სიღატაკისგან თავის დასაღწევად დედა, ლიბანელ ქრისტიან ღვთისმსახურთა ტრადიციული ოჯახის შთამომავალი, შვილებიანად გადასახლდა ამერიკაში.

აქამდე ხალილის სწავლა-განათლებას სოფლის მღვდელი უძღვებოდა. ბოსტონში იგი ემიგრანტთა სკოლაში მიაბარეს. ნიჭიერმა არაბმა ბიჭუნამ მაშინვე მიიპყრო მასწავლებელთა ყურადღება სხარტი გონებით, ინგლისური ენის სწრაფი ათვისებით, განსაკუთრებით კი ხატვით. მალე ბოსტონის ხელოვანთა წრეშიც მიაქციეს მას ყურადღება, მფარველობას უწევდნენ, გამოფენებში მონაწილეობის საშუალებას აძლევდნენ.

15 წლის ხალილი მარტო დაბრუნდა სამშობლოში, რათა სფუძვლიანად შეესწავლა არაბული ენა და კულტურა. იგი 4 წელს სწავლობდა ბეირუთში, უმაღლესი ტიპის სასწავლებელში, «სიბრძნის სკოლაში». 1905 წელს დაბრუნდა ბოსტონში. მალე თავს დაატყდა დიდი უბედურება. ორიოდე თვის განმავლობაში გარდაეცვალა დედა, ძმა, და. 19 წლის ხალილი დარჩა ბოსტონში უმცროსი დის ანაბარა.

ქალაქში საკმაოდ მრავალრიცხოვანი იყო არაბული ემიგრაცია. ხალილი არაბულ გაზეთებსა და ჟურნალებში აქვეყნებდა სტატიებს, მისტიკური და ფილოსოფიური ხასიათის ესეებს, იგავებს.

ერთხანს ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი თავის ძირითად მოწოდებად მხატვრობას მიიჩნევდა. 1908 წელს ორი წლით გაემგზავრა პარიზში, სწავლობდა ხელოვანთა სკოლაში, ათენ-ადამებდა მუზეუმებსა და გამოფენებზე. ამ პერიოდში მას ურთიერთობა ჰქონდა ევროპის კულტურის ცნობილ მოღვაწეებთან: როდენთან, დებიუსისთან, როსტანთან, სარა ბერნართან, რასელთან, ცნობილ ირლანდიელ პოეტთან – იიტსთან, დახატა მათი პორტრეტები. მისი ნახატები იმჟამინდელ სამხატვრო მიმდინარეობათაგან სრულიად განზე იდგა.

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანმა პირველი თხზულებები – «ცრემლი და ღიმილი», «დამსხვრეული ფრთები», «ველის ნიმფები», «მსვლელობა» – არაბულად დაწერა. მისმა წიგნებმა ემინ რეიჰანის, ასევე ლიბანელი ქრისტიანი არაბის, ყურადღება მიიპყრო.

და დაიწყო ორი მწერლის შემოქმედებითი მეგობრობა. ორივე ორენოვანი მწერალი იყო, ორივე აღმოსავლეთ-დასავლეთის კულტურულ ტრადიციათა სინთეზისთვის იღვწოდა.

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის ინტერესთა სფერო იყო დასავლური აზროვნება ანტიკურობიდან მოკიდებული თანამედროვეობამდე, ასევე – ძველი აღმოსავლური რელიგიურ-ფილოსოფიური მოძღვრებები, არაბული კულტურის სულიერი ფასეულობანი.

ხალილ ჯიბრანი თავის თხზულებებს სახელდახელოდ ზეპირად უთარგმნიდა თავის მფარველსა და მეგობარს, რომლის აზრს დიდად აფასებდა. ეს იყო მერი ჰასკელი, დახვეწილი პიროვნება, პოეტი, პედაგოგი, მეცენატი. ხალილ ჯიბრანისა და მისი მიმოწერა, ასევე მერის ჩანაწერები, შესანიშნავი წყაროა მწერლის შემოქმედების მკვლევართათვის. მერი ჰასკელი შეეცადა არაბულის შესწავლას, მაგრამ ყველაფერი იმით დამთავრდა, რომ 1918 წლიდან ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი წერს მხოლოდ ინგლისურად, აქვეყნებს ნაწარმოებებს: «შეშლილი», «წინამორბედი», «წინასწარმეტყველი», «წინასწარმეტყველის წალკოტი», «ქვიშა და ქაფი» და სხვა. (აქვე შევნიშნავ, რომ სკოლაში შეცდომით დაწერილი მისი სახელი **კაჰლილ** ნაცვლად **კჰალილისა** შერჩა მის ინგლისურენოვან წიგნებს. სწორია: ხალილ ჯიბრანი ან სრულად – ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი).

1912 წელს იგი დასახლდა ნიუ-იორკში და ჩაერთო იქაურ კულტურულ ცხოვრებაში. აქვე გარდაიცვალა კიბოთი 1931 წელს, 48 წლისა. მისი ანდერძისამებრ, გადაასვენეს მშობლიურ სოფელ ბიშარში, დაკრძალეს მონასტერში, რომელიც გადააკეთეს მის მუზეუმად. აქვე ინახება მისი ნახატების უმეტესობა.

იუნესკომ 1983 წელს მთელი მსოფლიოს მასშტაბით აღნიშნა ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის დაბადებიდან 100 წლისთავი და მისი შემოქმედების ზოგადსაკაცობრიო მნიშვნელობა შეახსენა კულტურულ სამყაროს.

როდენი ჯიბრან ხალილ ჯიბრანს «მეოცე საუკუნის უილიამ ბლეიკს» უწოდებდა, რადგან მისი მხატვრობისა და ნაწერების სულისკვეთება დიდი ინგლისელი მისტიკოსი მწერლისა და მხატვრის მონათესავედ მიაჩნდა.

ეგებ იმის გახსენებაც ღირდეს, რომ ჯონ ფიცჯერალდ კენედი ინაუგურაციის დროს წარმოთქმულ თავის ცნობილ ფრაზას («ნუ კითხულობთ, რა მოგვით თქვენმა ქვეყანამ, იკითხეთ, თავად რა მიეცით თქვენს ქვეყანას») სწორედ ჯიბრან ხალილ ჯიბრანს დაესესხა.

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის თხზულებები კარგა ხნის წინათ ითარგმნა დიდი რუსი არაბისტის აკადემიკოს ი. კრაჩკოვსკის მიერ. 2002წელს გამოქვეყნდა არაბულიდან და ინგლისურიდან რუსულად თარგმნილ მის თხზულებათა მოზრდილი კრებული, რომელშიც შესულია 12 ფრაგმენტი თხზულებიდან «იესო, ძე კაცისა».

«იესო, ძე კაცისა» ზუსტად 85 წლის წინათ, 1928 წლის ნოემბერში, გამოქვეყნდა და «საუკუნის ლიტერატურულ ქმნილებად» აღიარა სალიტერატურო კრიტიკამ.

ნაწარმოები იწყება იაკობ მოციქულის მონათხრობით, რელიგიის არსზე საუბრით: იესოს მთის მწვერვალზე აჰყავს თავისი მოწაფეები, გადმოახედებს, დაანახვებს ულამაზეს სანახაობას, აღუწერს მშვენებას მიწისას და აუწყებს, რომ ყოველივე ხილულის მიღმა არის მისი სასუფეველი, სადაც მასთან ერთად მეუფე იქნება ყოველი ადამიანი. ნაწარმოების დასაწყისშივე გაცხადებულია არსი რელიგიისა: ორი სამყარო – მიწიერი და ზეციური, მიწიერი მეუფება და სულიერი მეუფება; სულიერი ამადლებით ადამიანი უკავშირდება სულის საუფლოს და წუთისოფლიდან თავის ღვთაებრივ სამშობლოში, ზენა სოფელში, გააღწევს («რელიგია» ხომ ლათინურად ხელახალ კავშირს ნიშნავს). მოციქული გადმოგვცემს მაცხოვრის ნათქვამს: «ამა ქვეყნის მეუფენი არიან მონები, რომლებიც განაგებენ მონებს». ადამიანში არის ღვთაებრივი ნაპერწკალი. ეს მისი «მეა».

ადამიანმა ნაპერწკალი ცეცხლად უნდა გააღვივოს, თავისი ღვთაებრივი არსი უნდა შეიცნოს, ამაღლდეს და მარადიული ღირებულებები დაამკვიდროს.

პირველსავე მონათხრობში გამოჩნდება იუდა, რომელიც იუდეის ამქვეყნიური დიდებით არის ატანილი და ამქვეყნიურ პატივს მოელის იესოს სასუფეველში. იესოს გზა სულიერი მეუფების გზაა. მას უპირისპირდება ამქვეყნიური მეუფების წყურვილი. ორი სამყარო იკვეთება და ისიც ნათლად ჩანს, რომ ყველა ცოდვა-მადლი, ყველა გამოვლინება სიკეთისა თუ ბოროტებისა იმას ეფუძნება, თუ რა მიმართებაშია ადამიანი ამ ორ სასუფეველთან, რომლისკენ მიილტვის.

ნაწარმოები 79 მონათხრობისგან შედგება. მთხრობელნი არიან: მოციქულები, ღვთისმშობლის დედა – ანა, იოანე ნათლისმცემელი, მარიამ მაგდალენელი, იოსებ არიმათიელი, კაიაფა, მღვდელთმომძღვარი ანა, პილატე პონტოელი, მისი ცოლი, სიმონ კვირინელი, ბარაბა, იუდას დედა, რომელიღაც ფილოსოფოსი, ვიღაც ლოგიკოსი, ჯარაყეიმი, პოეტი, მეწაღე, აფთიაქარი, ვაჭარი, ვიღაც ქვრივი და ა. შ.

ხსენებული ორი ფასეულობა – წარმავალი და წარუვალი, წუთისოფელი და ზეცის სასუფეველი – განსაზღვრავს ყოველი მთხრობლის ზნეობრივ ორიენტირს, პიროვნულ ღირსებას თუ უღირსობას, განაპირობებს პიროვნების დამოკიდებულებას იესოსადმი – კაცად განსხეულებული ღმერთისადმი და, ამდენად, – საკუთარი არსისადმი, ადამიანის ფენომენისადმი.

მთხრობელნი თავიანთ დამოკიდებულებას ავლენენ იესოს მიმართ. ზოგი მეორე პირში მოგვმართავს, მაგრამ ყოველი მათგანი თითქოს საკუთარ თავთანაა დარჩენილი და ხმამაღლა ფიქრობს. გულწრფელია ყველა. გულწრფელია ისიც, ვინც შეიყვარა იესო და შეუდგა მას ეკლიან გზაზე, და გულწრფელია ისიც, ვინც მოიძულა იგი. მკითხველისთვის ნათელია, რომ სხვადასხვაგვარია ადამიანთა სულიერი წყურვილი. ზოგმა არც კი იცის, რომ სულს შეიძლება სწყუროდეს. და იხატება ორი ათასწლეულის წინანდელი საზოგადოება. მხოლოდ რამდენიმე მთქმელი მეორდება. მთხრობელთაგან ზოგს ახალი აღთქმიდან ვიცნობთ, ზოგი მწერლის მიერ გამონაგონი პიროვნებაა. კონკრეტული ადამიანები კონკრეტულ ამბებს, კონკრეტულ განცდებს გადმოგვცემენ. ესენი არიან პირველი საუკუნის მკვიდრნი, იესოს მხილველნი, მისი თანამედროვენი. მათი საშუალებით იხატება ზოგადად საზოგადოება, მისი ფართო სპექტრი. გულს გვიხსნიან სხვადასხვა ეროვნების, სხვადასხვა სოციალური ფენის, სხვადასხვა ხელობისა და ასაკის, სხვადასხვა ცნობიერების ადამიანები. იოანე ღვთისმეტყველის წინასწარმეტყველური ხილვებიდან მოკიდებული იერუსალიმელი მეწადის ბუნდოვანი აზრების ჩათვლით ნაჩვენებია ლამის ყველა შესაძლო ასპექტი ქრისტეს მიმართ ადამიანთა დამოკიდებულებისა.

ზოგს იესოს ნათქვამის აზრი არ ესმის და ხმის გაგონება სიამოვნებს; ზოგს ხმაც აღიზიანებს; ზოგს ჰგონია, რომ პავლე მოციქულზე უკეთ ესმის მისი, რადგან, პავლესგან განსხვავებით, უხილავს იგი და მოუსმენია მისთვის. არადა, ისიც კი ვერ გაუგია, მოციქული რატომ იმოწმებს ძველ წინასწარმეტყველთ, რა საერთო აქვთ მათ იესოსთან.

ღვთისმეტყველებაში უღრმეს განსწავლულობასთან ერთად ხალილ ჯიბრანის შემოქმედებითი ნიჭის მასშტაბურობა ნაწარმოების დიდ შემეცნებით ღირებულებას განაპირობებს და ძლიერი ემოციური ზემოქმედების ძალას ანიჭებს მას.

სახარებისეული მყარი შესიტყვებები და ენობრივი ფორმულები ძირითადად თავს იჩენს მოციქულთა მონათხრობში, სხვათა ამაღლებული სულიერებით დამუხტულ საუბარშიც. ჯიბრანის ხატოვანი ენა ძველი და ახალი აღთქმის სიმბოლო-ალეგორიებითაა ნასაზრდოები.

ქრისტიანულ სასულიერო მწერლობაში სიმბოლო აუცილებლობამ მოითხოვა. ჩვეულებრივი, თუნდაც მდიდარი და დახვეწილი ენა გრძნობადი სამყაროს გამოხატვას იყო მორგებული. დიდ სირთულედ ესახებოდათ ზეგრძნობადის გადმოცემა გრძნობადი აღქმისთვის შესაფერ ენობრივ ფორმებში. ამიტომ იყო, რომ არაერთი შემოქმედი ჩიოდა, სიტყვა ვერ იტევსო სათქმელს. «ბრძნად მეტყველება ვერცხლია წმინდა, ხოლო დუმილი – ოქრო რჩეული». – სოლომონ ბრძენიდან მომდინარე ამ აზრს სხვადასხვა დროის მრავალი შემოქმედი იმეორებდა სხვადასხვა

ვარიაციით. სიმბოლო სულიერი მნიშვნელობით დატვირთული ტევადი ხატია და ითავსებს იმ შინაარსს, რასაც ჩვეულებრივი ენობრივი ქსოვილი ვერ იტევს. სიტყვა სადაც უძლურია, სადაც დუმილი უჯობთ, მაგრამ უჭირთ დადუმება, იქ ღვთისმეტყველნი და სულიერების ბჭეს მიმდგარი მწერლები სიმბოლოს მოიშველიებენ ხოლმე. «შროშანი», «ლიბანის კედარი», «გზა», «ქორწილი», «სიძე», «მწყემსი», «ფარა», «მოძიებული ცხვარი» და სხვა მრავალი – ბუნებრივი კუთვნილებაა ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის მთხრობელთა მეტყველების კულტურისა.

ადრეულ ქრისტიანულ ლიტერატურულ-შემოქმედებით პროცესში ერთმანეთისგან გაუთიშველი იყო შემეცნებითი, ეთიკური და ესთეტიკური კატეგორიები.

ღვთაებრივს რაც გვაახლოებდა, ის იყო სიკეთეცა და მშვენიერებაც. სახარების თემასთან ერთად ხალილ ჯიბრანმა თითქოს შემოქმედებითი მეთოდიც იმჟამინდელი შემოგვთავაზა. მსოფლმხედველობრივ-ეთიკურ-ესთეტიკურ იდეათა ამგვარი სინთეზია მის წიგნში, მაგრამ ამასთანავე თანამედროველიტერატურისთვის დამახასიათებელი ხელით შესახები სიცხადე და თვალთ დასანახი კონკრეტულობაც ახლავს თხრობას.

გოლგოთის მისტერიისადმი დამოკიდებულება უამრავი გზით გამოვლინდა ისტორიის მანძილზე. მრავალი გენიალური ქმნილება, მრავალი შედეგრი ლიტერატურისა, მხატვრობისა, ქანდაკებისა, მუსიკისა მიედღვნა ამ თემას. და მაინც, ხალილ ჯიბრანმა შეძლო თანამედროვე ადამიანის წინაშე ახალი ძალით გაეცოცხლებინა მაცხოვრის ღვაწლი, შეძლო ახალი ფიქრების, აზრების, ახალი ემოციების აღძვრა. საღვთო წერილის განმარტებას სასულიერო მწერლობის სპეციალური დარგი – ეგზეგეტიკა ემსახურებოდა. დიდი ღვთისმეტყველნი და წმინდა მამანი დიდი ეგზეგეტიკოსები იყვნენ. ხალილ ჯიბრანი თანამედროვეობას მხატვრულ განმარტებას სთავაზობს თითქოს. ჯიბრანის ეს წიგნი დახვეწილი ლიტერატურული ქმნილებაა და თან თითქოს ხატოვანი განმარტებაა, მხატვრული ეგზეგეზია კაცობრიობის სულიერი განვითარების უმთავრესი საკითხისა.

ყოველი მთხრობელი საუბრობს თავისი პიროვნების, თავისი შინაგანი სამყაროს შესაფერისად; ყოველი მათგანი თითქოს უნებურად მონახავს აზრისა და გრძნობის შესაბამის ფორმას, სიმბოლოს, ალეგორიას; ზოგჯერ რიტმი დაიმორჩილებს ფრაზას, ზოგჯერ რიტმული პროზა ჰიმნის რიტმში გადაიზრდება; ეს ხან სიყვარულის საგალობელია, ხან მოთქმა და სამძიმარია, ხან ღვთის სადიდებელია. ზოგჯერ რიტმი რისხვას დაატრიალებს, ზოგჯერ გალობის ინტონაციასა და ჰანგს მოიყოლებს; ზოგჯერ ვგრძნობთ სული ყელში რომ ებჯინება მთხრობელს, ზოგჯერ ლამის მოქმელის შეკრულ კოპებსა და ბოლმით გადმოკარკლულ თვალებს ვხედავთ.

მახარებელნი სხვადასხვა გონებრივი და ზნეობრივი დონის ადამიანთა სულებს ეხებიან. ვისაც მეტის დატევა შეუძლია, სახარება მეტს ეტყვის; სხვას კი ეტყვის იმდენს, რამდენის აღქმაც მას შეუძლია.

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის წიგნიც ასეა, მაგალითისთვის: ვინმე ეფრაიმი, იერიქონის მკვიდრი, ვაჟის ქორწილში სტუმრად იწვევს იესოს, ემუდარება და თან დაატანს, ერთხელ ხომ ეწვიეო მექორწინეთ კანას გალილეაში. იესო მიუგებს: «მართალს იტყვი, ერთხელ ვიყავი სტუმრად ქორწილში, მაგრამ ამიერიდან მე აღარ ვიქნები სტუმარი,

თავად მე ვარ სიძე». ეფრაიმს არაფერი უთხრა ამ პასუხმა, ვერ მიხვდა, რომ თავად იესომ მიიწვია იგი, უხმო მას. და ეფრაიმი კვლავ შეევედრა სწევოდა. მას არც ის ესმის, საყვედურით რატომ გაუღიმა იესომ.

ერთნი ჩაიკითხავენ ნაწარმოების ამ მონაკვეთს და ეფრაიმივით განზე დარჩებათ ფრაზა: «თავად მე ვარ სიძე». ამით ხომ იესომ ეფრაიმს უხმო ღვთაებრივი ქორწინებისკენ, სულის ამაღლებისკენ მოუწოდა. იერიქონელმა ვერ შეისმინა ხმომა, ამ შეხვედრამ ვერ შეძრა მისი სული. მაგრამ რაღაც მნიშვნელოვანი მაინც მოხდა მის ცხოვრებაში, უქმად მაინც არ ჩაუვლია იესოსთან შეხვედრას. ეფრაიმმა ეგებ პირველად შეაფასა კრიტიკულად თავისი თავი, «ალბათ მეორე სასწაულს ვეძებდიო», – გაიფიქრა მან.

ფაქიზ ლიტერატურულ ალლოსა და ღვთისმეტყველებაში ღრმა განსწავლულობაზე დაფუძნებული ასეთი ქვეტექსტი უამრავია ნაწარმოებში. ქვეტექსტი იმის ქვეტექსტია, რომ იგი სიტყვათა შორის უნდა ამოიკითხოს მკითხველმა. სათქმელმა ზოგჯერ გონების თვალის გარეშე უნდა შეაღწიოს მკითხველის სულსა და გულში. ყოველ სიმბოლოზე, ალეგორიასა და ქვეტექსტზე გამოწვლილვით საუბარი არაა ამ პატარა შესავალი წერილის მიზანი.

მკითხველი თვითონ იგრძნობს, რომ ამ საოცარ წიგნს დიდი შემეცნებითი და ესთეტიკური ზემოქმედების ძალა აქვს და პიროვნების გააქტიურებას იწვევს, ძლიერი ემოციური მუხტით აახლოებს და აკავშირებს მკითხველს კაცობრიობის სულიერი ცხოვრების ნიშანსვეტთან, გოლგოთის მისტერიასთან.

ლიტერატურული კრიტიკა აღნიშნავდა, რომ «ეს წიგნი სულის სიმშვიდის მაძიებელი ყოველი ადამიანის თაროზე უნდა იდოს, განურჩევლად იმისა, თუ რომელი რელიგიის მოსავია მკითხველი».

ხალილ ჯიბრანის «იესო, ძე კაცისა» ამ თემაზე დაწერილ ურიცხვ თხზულებათაგან ერთი საუკეთესო დამოწმებაა მაცხოვრის რეალური არსებობისა, ღვთის სიტყვის განკაცებისა. მასში გადმოცემულია მძაფრი ემოციით ნაამბობი იმათი, ვინც შეუდგა იესოს, ვისაც უყვარდა და ვისაც სძულდა იგი, ვინც უღალატა მას და ვინც გულგრილი დარჩა მისთა საქმეთა გამო, ვინც საკუთარი თავი იპოვა მისით და ვინც საქლიკოდ და საკიცხავად მიიჩნია იგი, ვინც ჯვარს აცვა და ვინც ეთაყვანა.

წიგნი პატარ-პატარა თავებისგან შედგება. ყოველი მათგანი სხვადასხვა პიროვნებათა ინდივიდუალურ დამოკიდებულებას გამოხატავს. ვინც კიცხავს და ლანძღავს «ძეს კაცისას», ის არა მხოლოდ საკუთარ პიროვნებას გვიჩვენებს, ისიც თავისი გულგრილობით, სიძულვილითა და უდიერობით აცოცხლებს მაცხოვრის ხატს, აფუძნებს და ემოწმება მის სიდიადეს. მკითხველისთვის ნათელია, რომ ქრისტეა საზომი ყველაფრისა და ყოველივესი. მისდამი დამოკიდებულებაში ვლინდება ყოველი მთხრობელი და ხედავს მკითხველი, ვინ ფხიზლობს, ვინ ღრმა ძილშია, ვის ცნობიერებაში რა ძალით კიაფობს ან ბჭუტავს ნათელი. გესმის, გეცოდება და ხედავ, რომ მათი პიროვნული ტრაგედიაა იესოს ვერ დანახვა: ღვთაებრივი არსი ადამიანისა – მისი «მე», ვერ ცნობს სამყაროს ღვთაებრივ არსს. უარმყოფელნიც თავიანთი უარყოფით ადასტურებენ მის რეალურობას და

ღვთაებრიობას. მათი მონათხრობიც, მათგან ქირდვაც და კილვაც არის დამოწმება და დადასტურება, რადგან მკითხველისთვის ცხადია, რომ ამ პიროვნების დამოკიდებულება სწორედ ასეთი უნდა იყოს. იესოს მაგებიტა და სიძულვილით ყოველი მათგანი ააშკარავენ საკუთარი სულის სილატაკესა და იესოს დიდებულებას.

განსწავლულ მჭევრმეტყველს, ბერძენ და რომაელ რიტორთა მსმენელს, იესო მიაჩნია ყველაზე დიდ მჭევრმეტყველად, რომელიც «წელიწადის დროთაგან ქსოვდა სათქმელს» და ისე ელაპარაკებოდა ხალხს, თითქოს «მთა ესაუბრებოდა ბარს»; ვილაც სხვა ფიქრობს, რომ იესო იყო ყველა ხუროზე უკეთესი ხურო; ვაჭარს მიაჩნია, რომ იესოსავით არავინ იცოდა ვაჭრობა; ბარაბას აზრით, კეისარზე და პომპეუსზე უკეთესი წინამძღოლი იყო; ჯარაქიმი ფიქრობს, რომ იესოსავით არავის ემორჩილებოდა სასიცოცხლო ძალა; პოეტი გვარწმუნებს, რომ იესო უდიდესი პოეტია პოეტთა შორის.

სტუმრობის თემას რამდენიმე მონათხრობში ვხვდებით. იესოს სტუმრად იწვევენ გიორგი ბეირუთელი, ანდრია და პეტრე მოციქულები, ეფრაიმი, ლევი და სხვანი. ყველა სტუმრობას თავისებური დატვირთვა აქვს. საერთო კი ისაა, რომ ქრისტე სტუმრად უნდა იწვიო, საკუთარ სულში უნდა მიუჩინო ადგილი. იგი ეწვევა იმათ, ვისაც «ღვთის საკურთხეველად აქვს თავისი გული» გარდაქმნილი.

მარიამ მაგდალენელი სტუმრად იწვევს მას და, როდესაც იესო მიუგებს: «მე უკვე ვარ შენს სახლში», მარიამი ხვდება, რომ მის სულს ეწვია ღმერთი და ეფრაიმივით კი არ უმეორებს მოპატიჟებას, ასევე სიმბოლოთა ენას შეაგებებს: «ხომ არ ინებებდი ჩემი ღვინის და ჩემი პურის გასინჯვას?» მეორე მონათხრობშიც მარიამ მაგდალენელი სიმბოლოთა ენით გვესაუბრება: «ერთ სადამოს ვიხილე გზად მიმავალი. არა, იგი არ მიდიოდა, იგი თავად იყო გზა და იყო გზაზე». თვით ეს ნათქვამი მეტყველებს მარიამის არსებაში მომხდარ ძვრაზე. ასე მხოლოდ მას შეუძლია თქვას, ვინც იცის, რომ ადამიანის სული განვითარების გზას გადის, ვისაც სულიერი თვალი ახილა და შეიცნო, რას ნიშნავს ქრისტეს სიტყვები: «მე ვარ გზა და მე ვარ ჭემმარიტება».

სწორედ იოანე ღვთისმეტყველს, ქრისტეს ყველაზე საყვარელ მოწაფეს, ალაპარაკებს მწერალი სამყაროს «შესაქმემდე» არსებულ ღვთაებრივ სიტყვაზე, ჟამზე ადრე შობილი, ანუ უჟამო სიტყვის, ჟამში მოქცევის საიდუმლოზე, ღვთის განსხეულებაზე. იოანე მახარებელი გვესაუბრება ღვთაებრივი შემოქმედების კოსმიურ დღეებზე, ეონზე, პლერომაზე ანუ სავსებაზე, ღვთის სიტყვის განკაცების მარადიულ საიდუმლოზე, რომლის გამოხატულებას ხედავს იგი სხვადასხვა ერების უძველეს კულტურათა წიაღში. ბუნებრივია, ასეთი საუბრის მოსმენა სწორედ იოანე მახარებლისგან, პნევმატური სახარების ავტორისგან, გვმართებდა. და მკითხველი ხედავს, რომ «პირველითგან იყო სიტყვა» – ეს პირველი მუხლი იოანეს სახარებისა – თურმე რა გრანდიოზული სიბრძნის დამტევია. სიტყვის განსხეულების ძველთაგანვე აღთქმული იდეა ასაზრდოებდა მრავალ სხვადასხვა რელიგიასა და ფილოსოფიურ აზრს. პირველ საუკუნეთა ქრისტიანი მამები, ქრისტიანობის აპოლოგეტები, სოკრატესა და პლატონს უწოდებდნენ «ქრისტიანებს ქრისტემდე», რადგან ისინი კაცობრიობას მოძღვრავდნენ იმ ლოგოსის, იმ სიტყვის შესახებ, რომელიც ბეთლემში «ხორციელ იქმნა». იოანე მახარებელი ახსენებს ინდოეთს, ეგვიპტეს, ორფევსს, პრომეთეს. იგი გოლგოთამდე ბევრად ადრე ხედავს შემოქმედი სიტყვის ძალის

გამოვლინებას. და ეს ყველაფერი მიეწოდება მკითხველს უბრალოდ, ლაღად, ისე რომ ამ საკითხებში მეტ-ნაკლებად გათვითცნობიერებული მკითხველი გაოცდება ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის განსწავლულობითა და მასშტაბური ხედვით; მაგრამ ვისთვისაც ეს სფერო არ ყოფილა ფიქრისა და განსჯის საგანი, იმათ ნაწარმოების მხატვრული ძალა და ემოციური მუხტი აგრძნობინებს სიტყვის განსხეულების დიად საიდუმლოს.

ვიღაც მწყემსის სიზმარს ზმანებათა სფეროში გადავყავართ. ძველი სამყარო, თვით ანტიკური საბერძნეთიც, ელოდა ქრისტეს, «ქრისტემდე ქრისტიანის» იდეა აქაც იჩენს თავს. პანს თურმე ძველადვე მოუსმენია «ჩურჩულით გამხელილი სახელი ქრისტესი».

ქრისტიანობის უნივერსალურ არსზე მიგვანიშნებს მოგვთა ნათქვამი: «ვიხილეთ ნათელი ჩვენი ღვთისა მის თვალებში და ღიმილი ჩვენი ღვთისა – მის ბაგეებზე». და ამას ეხმიანება სპარსი ფილოსოფოსის მონათხრობი. მისთვის ახლობელია ღმერთი, რომელსაც იესო «მამად» უხმობდა; მისთვის, ზარათუშტრას მიმდევრისთვის, მისაღებია ღმერთი, რომელიც არის «ნათელი ადამიანის სულში».

თემა და მიზანი ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის თხზულებისა ისეთია, რომ სიმბოლო-ალეგორიათა გარდა, მის ფრაზას დაჰყვება იდუმალი ძალა. ეს ხან სიტყვათა შორის უნდა იგრძნო, ხან მცირე მინიშნებით, ხან რიტმით. იესოს შობა და მოგვთა სტუმრობა იხატება ღვთისმშობლის დედის, ანას, მონათხრობით. ღვთისმშობლისა და მოგვების საუბარზე ნაწარმოებში არაფერია ნათქვამი, მაგრამ მათი წასვლის შემდეგ «მარიამი გაოცებული და გაოგნებული იყო». იდუმალემა თან ახლავს მოგვთა სტუმრობას და მკითხველის ყურადღებას ამ იდუმალეებისკენ წარმართავს ღვთისმშობლის დედის ნათქვამი: «ეგებ ჩემმა ასულმა იცის რაღაც, რაც ჩემთვის უცნობია. ეგებ მეც გამიმხილოს».

ნაწარმოებში სახარების იგავის განწყობილება შემოიჭრება მწყემსის ნაამბობით. იხატება ბუკოლიკური გარემო: ფარა, იალაღი, სალამურის ჰანგი, დაკარგული ცხვრის მოძიება. მწყემსის შინაგანი სამყარო გადმოიშლება მკითხველის წინაშე. იგი ვერ გაჰყვას იესოს, მისი სული სხვა გარემოსთვისაა მზად.

იოსებ არიმათიელი ადამიანს ბუნების ღვთაებრივი ჰარმონიის ნაწილად წარმოგვიდგენს. მკითხველს უმძაფრესი ემოციით ეუფლება აზრი, რომ ყოველი ჩვენგანის ხელი ურევია სხვათა ჩადენილ დანაშაულში, რომ ჩვენ თუ არ დავეცით, სხვა არ დაეცემა. მის მონათხრობში ჩაქსოვილი საღვთისმეტყველო სიმბოლოები («გრძელი დღე», სისხლის ნაწვეთალიდან ამოზრდილი მუხა და ნეკერჩხალი, თესლის გავრცელება სხვა ქვეყნებში და სხვ.) პოეტური სიმსუბუქით მიეწოდება მკითხველს და გვიჩვენებს, რომ იესოს ცხოვრების რიტმი დედამიწის რიტმია, რომ მიწაში ჩაღვრილი მისი სისხლით დედამიწა გარდაიქმნება. ნაკადული რომ ზღვისკენ მიიკვლევს გზას, – ეს დედამიწის სიცოცხლის წესია. ადამიანიც ასევე უნდა მიისწრაფოდეს ღვთისკენ.

მწერალი სტეფანე პირველმოწამის შესახებ გადმოგვცემს ვინმე ნაამან გადარენელის მონათხრობს. არ არსებობს მოწამის ღვაწლის ამსახველი ნაწარმოები, რომელიც არ ასახავდეს, მარტვილის შეუდრეკელობას. უმდიდრესი ლიტერატურა მიეძღვნა მოწამის მიერ სიკვდილის შიშის დათრგუნვას. და მაინც, ჯიბრან ხალილ ჯიბრანმა

შემლო ამ მრავალმხრივ დამუშავებული თემის ახალი ემოციური ძალით დამუხტვა. მოვუსმინოთ ნაამანს: «სტეფანე რომ მიწაზე დაეცა, ხელები გაშალა, თითქოს თავისი მოძღვარივით ჯვარზე მომკვდარიყოს. მკლავები ფრთებს მიუგავდა, თითქოს გასაფრენად იყო გამზადებული. და როცა უკანასკნელი სხივი ჩაუქრა თვალებში, ჩემი საკუთარი თვალთ ვიხილე ღიმილი მის ბაგეზე. ეს ღიმილი სიოს ჰგავდა, ზამთრის მიწურულს წამოქროლილ სიოს, გამოზაფხულების აღთქმასა და დაპირებასავით რომაა. აბა, როგორ აღგიწეროთ ეს ღიმილი? ამ ღიმილით სტეფანე თითქოს ამბობდა: «სხვა მხარეში რომ მოვხვდე, სხვა ხალხმა რომ მიმიყვანოს ჩასაქოლად სხვა მოედანზე, მაინც ვაღიარებ იესოს, რადგან იგია ჭეშმარიტება და ეს ჭეშმარიტება არის ჩემშიც».

რამდენიმე დედის განცდება გადმოცემული ნაწარმოებში. ანდრია და პეტრე მოციქულების დედა ბედნიერია, რომ მისი ორი ვაჟი იესოს გზას გაჰყვა. მაგრამ იქვე მკითხველი მოისმენს გალილეველი ქვრივის რისხვას და ვაებას. მას სძულს იესო, რადგან ვაჟიშვილმა მიატოვა და იესოს გაჰყვა. და ამათ გვერდით იუდას დედის დარდს და ვარამსაც შევიტყობთ. იგი მკითხველს მიმართავს: «წადით, სხვა ქალს ჰკითხეთ, იუდას დედაზე უფრო პატივსაცემს. მიდით იესოს დედასთან. მასაც მახვილი აქვს გულში ნაძგერები. იგი გეტყვით ჩემზეც და თქვენ ყველაფერს უკეთ გაიგებთ». ვეფხისა და მოყმის ბალადიდან სულისშემძვრელი სამძიმარი გაუცოცხლდება ქართველ მკითხველს.

ბაბილონელი ასტროლოგი გვესაუბრება სასწაულებზე, რომელთაც ისე მივეჩვიეთ, აღარც კი მიგვაჩნია სასწაულად. ასტროლოგი შეგვახსენებს რკოდან მუხის აღმოცენებას, რისი შემსწრეც ვართ ყოველ გაზაფხულზე; თესლში არსებულ ღვთაებრივ ნაპერწკალზე დაგვაფიქრებს და ადამიანის სულში ჩაბუდებული ღვთაებრივი ცეცხლის გაღვივებაზე გვესაუბრება, გვარწმუნებს, რომ ადამიანის სულშიც ხდება ასეთი სასწაული, რომელიც პაწია რკოს რტომრავალ მუხად გარდაქმნის. მას მიაჩნია, რომ იესოს სახით თვით სასწაულმოქმედი დრო-ჟამი გამოგვეცხადა კაცის ხატით.

უდაბნოდან მოსული კაცი შეესწრება იესოს მიერ იერუსალიმის ტაძრიდან მეკერმეთა და მოფარდულთა განდევნას. მას არაფერი სმენია იესოზე და პირველად იხილა იგი. მაგრამ მის სულში აღძრული კითხვა – «ვინ არის ის კაცი, განმარტოებით რომ დგას სხვა ტაძარივით?» – ამხელს, რომ მისი სულიც შეძრა იესოს ხილვამ. თუმცა მას არც «ტაძრის» სიმბოლიკა ესმის და ვერც საკუთარ განცდებში გარკვეულა.

ვინმე იოთამი რომაელ ნაცნობს მიმართავს და ცხადად წარმოაჩენს ქრისტეს მოძღვრების საპირისპირო მისწრაფებებს რომის იმპერიისას: «შენ გირჩევნია მართო ქვეყნები, ვიდრე თავად შენ გმართავდეს სული. შენ ამჯობინებ დაიმორჩილო და დათრგუნო კაცთა მოდგმა და იყო კრული და გმობილი, ვიდრე დაეტოო შენს რომში და იყო კურთხეული, სვებედნიერი».

რომის იმპერიულ ამბიციებს – დაპყრობას, დაჯაბნას, სანახაობით მასების გაბრუებას – უპირისპირდება კაცთა გულებში სიყვარულისა და სიმართლის დამკვიდრება.

ვიდაც ბენიამინი ფიქრობს, რომ იესო «უფრო დიდი იყო, ვიდრე სახელმწიფო და ვიდრე კაცთა მოდგმა, უფრო დიდი იყო, ვიდრე ჯანყი და ამბოხი. იგი იყო ერთადერთი და მართომყოფი. და იგი იყო მღვიმარება სულისა». ერთი მთხრობელი მეორეს ეპასუხება. სხვანი აკი ამბობდნენ, იესო ღატაკთა ამბოხებას ცდილობდაო ამა ქვეყნის ძლიერთა წინააღმდეგ. მთხრობელნი ერთმანეთს არ ეპაექრებიან, ერთმანეთის ნათქვამი არც იციან. მკითხველი კი ფიქრდება იესოსთან დაკავშირებულ ყველა შესაძლო თვალსაზრისზე და ხედავს პიროვნებათა ფართო სპექტრს, – არა მხოლოდ იმ ეპოქისთვის დამახასიათებელს, არა მხოლოდ დრო და ჟამით განპირობებულ ზრახვებს, აზრებს, ემოციებს ადამიანებისას, არამედ – ზოგადსაც, უნივერსალურსაც.

იოანე ღვთისმეტყველი, რომელიც ერთხელ უკვე გვესაუბრა გონებამიუწვდომელ საღვთისმეტყველო საკითხებზე, ბიბლიურ კოსმოგონიაზე, კვლავ გველაპარაკება და გულწრფელად გვიმხელს, როგორ დაავიწყა შიმშილმა რიდი. სამყაროს დაბადებაზე მოსაუბრე უსაყვარლესი მოწაფე ქრისტესი ამჯერად გვიყვება ორი ვაშლი როგორ აჭამა მაცხოვარმა. იოანე მოულოდნელად საუბარს წყვეტს და გვეტყვის: «კიდევ ბევრი მაქვს სათქმელი, მაგრამ როგორ გითხრათ? დიდ სიყვარულს სიტყვა ვერ იტევს. წამლეკავი მოგონებები მდუმარებას ითხოვს». და დამაბულობით გაწყვეტილი მისი საუბარი მკითხველსაც ითრევს ამ მღელვარე მდუმარებაში.

სოსანა, ღვთისმშობლის ყმაწვილქალობის დროინდელი ნაცნობი, ჰაგიოგრაფიული მწერლობისთვის დამახასიათებელი მხატვრული გამომსახველობითი ხერხებით გვესაუბრება მარიამზე: «ნორჩი იყო, მაგრამ გონებით მხცოვანს ჰგავდა. ყვავილობის ჟამიც დასდგომოდა და თან რთვლობის ჟამიც. მისი სიცოცხლის გაზაფხული მწიფე ნაყოფით იყო დახუნძლული».

ხალილ ჯიბრანი ჯვარცმის მთელ პროცესს აღწერს ღვთისმშობლის განცდათა ფონზე. სოსანას ცნობიერების დონე ვერ მოიცავს ღვთისმშობლის სიდიადეს. ეს თავადაც კარგად ესმის, მაგრამ მისი ნაამბობით მკითხველიც ხვდება, რომ ესაა მხოლოდ ის, რაც სიტყვამ და ჩვეულებრივმა ცნობიერებამ შეძლო, რომ ამის მიღმა უნდა შეძლებისამებრ წარმოვისახოთ და შევავსოთ ღვთისმშობლის ხატება. «ქალი მარად უნდაიყოს წიაღი და აკვანი, მაგრამ სამარე – არასდროს!» – ასე დამოძღვრავს ღვთისმშობელი თავის თანამოასაკეს და ურჩევს, წინ არ აღუდგეს შვილის სურვილს, თავისუფლება არ შეუზღუდოს მას, რაკი დედის მიტოვება და შორს გაჭრა გადაუწყვეტია. ამ სიტყვებში ჩაატია ხალილ ჯიბრანმა დედაშვილობის მარადიული იდეალი.

ნაწარმოების დასასრულს კვლავ წამოიჭრება იუდას თემა. პირველი მონათხრობიდან ამქვეყნიური დიდების მაძიებელი იუდა ახსოვს მკითხველს. თვითმკვლელობამდე იუდას ათქმევინა ხალილ ჯიბრანმა: «იესოს სამეფო იყო გული კაცისა». ბევრი დაწერილა ცოდვისა და ღალატის შესახებ. კვლავაც ბევრი დაიწერება, მაგრამ არ შენელებსა ჯიბრანის სიტყვათა ძალა: «იუდამ დაასრულა თავისი უზადრუკი სიცოცხლე, რომელიც ნისლის კოტორივით თავს დასტრიალებდა რომაელთაგან დამონებულ მის ქვეყანას... კაცი ნატრობდა სამეფოს, რომელშიც თვითონ იქნებოდა წარჩინებული. იესოს სურდა სასუფეველი, რომელშიც ყოველი კაცი იქნებოდა წარჩინებული».

მარიამ მაგდალენელი მესამედაც გაგვესაუბრება. იგი, ვინც პირველმა იხილა მკვდრეთით აღმდგარი ქრისტე, კიდევ ერთხელ ემოწმება მას: «ჩვენ, რომელთაც გვიყვარს იესო, ვიხილეთ იგი ჩვენი თვალთ, მან რომ აგვიხილა, იმ თვალთ. ხელით შევეხეთ მას». მარიამის დამოწმებას სხვა დატვირთვა აქვს. «მეც ერთი თქვენგანი ვიყავი... თქვენ გძულთ იესო, რადგან იგი არის ძე ღვთისა... თქვენ ერთმანეთიც გძულთ, რადგან ყოველ თქვენგანს თავი მიაჩნია სხვებზე აღმატებულად. თქვენ არ შეგიძლიათ ეძმოდ სხვა ადამიანს». მარიამ მაგდალენელია ის პიროვნება, რომელმაც პირველმა განიცადა ქრისტიანული სასწაული. სინანულით წმინდანად გარდაქმნილი მარიამ მაგდალენელის ნათქვამს განსაკუთრებული ძალა აქვს.

იესოს თანამედროვეთა 78 მონათხრობს ერთვის 79-ე. იგი ეკუთვნის 19 საუკუნის შემდეგ მცხოვრებ ვინმე ლიბანელს, რომელიც თავად ავტორად აღიქმება. რიტმს დამორჩილებული მისი მონათხრობი მაცხოვრისადმი მიმართული ჰიმნივითაა. ლიბანელი გონების თვალს ავლებს კაცობრიობის მიერ გოლგოთის მისტიკის შემდგომ განვლილ გზას. კაცთა მოდგმამ ცოტა რამ შეიგნო. კაცობრიობა ისევ დგას მარადიული პრობლემის წინაშე: იუდა საშოვარზეა გადაგებული, მაცხოვრის სახელი ისევ სალოცავად ან საკიცხავად აქვთ ადამიანებს, სიმონ კვირინელი ისევ ეზიდება ჯვარს, ისევ მოისმის ლურსმნებზე ჩაქუჩის ხათქუნი, ჯვარცმა გრძელდება, ხელისბანაც ისევ გრძელდება; ოღონდ ანა, კაიაფა, პილატე, მწიგნობარნი თუ ფარისევლები, იუდა თუ ლონგინოზ ასისტავი – ეს ჩვენ ვართ, ვინც არ მივყვებით იესოს გზას.

ტაძრები მრავლადაა აღმართული. ადამიანები დიდი მოწიწებით სცემენ თავყანს უხილავ ღმერთს, იდეას ღვთისას, რომელიც მათი ყოველდღიური საქმიანობისგან გარიდებულად მიაჩნიათ. მათთვის ნუგეში არაა «ღმერთი, მათსავით კაცი. მას ხომ სიკეთით და სიწმინდით უნდა ემსგავსონ, სიყვარული და მიტევება მასავით შეძლონ». და ამიტომ «არ ცნობენ სიტყვას, ღვთის ძეს, კაცად მოვლენილს, შემოუსაზღვრელს, შემოსაზღვრულს ჩვენი სხეულით».

და სრულიად ცხადი ხდება, ჯიბრან ხალილ ჯიბრანმა სათაურად რატომ აირჩია «იესო, ძე კაცისა», თუმცა ნაწარმოებში ნათლად ჩანს, რომ იესო არის ბიბლიურ წინასწარმეტყველთაგან აღთქმული მესია, მაცხოვარი, ცხებული, «პირველითგან ყოფილი სიტყვა», ძე ღვთისა, ჟამზე ადრე შობილი და ჟამში მოქცეული, კაცად მოვლენილი ღმერთი. «ძე კაცისა» – ეს ასპექტი ქრისტესი გვაუწყებს, რომ კაცთათვისაც შესაძლებელია მასავით ცხოვრება, მისი ბაძვა.

და ლიბანელი მიმართავს უფალს, მიმართავს გულისტკივილით, რადგან მისი სახელით ფუჭ დიდებას წაეპოტინა ბევრი, ბევრი დახარბდა გვირვინსა და კვერთხს – ამქვეყნიურ პატივს; გვიხატავს სულიერ მიუსაფრობას იმ ადამიანებისას, რომელნიც მრავალრიცხოვანი ჯალაბით არიან გარშემორტყმულნი, მაგრამ საკუთარი სულისგან არიან გაგარეულებულნი. ასეა, როცა ღვთაებრივი არსი ადამიანისა, მისი «ძე», უარყოფს ღვთაებრივ არსს სამყაროსას – ქრისტეს, კაცად განსხეულებულ ღმერთს.

მაგრამ ლიბანელის მიმართვაში დიდი იმედიც ღვივის. მარიამ მაგდალენელისა და მარჯვენა ავაზაკის გზას ბევრი გაივლის. ბევრს უკვე გაუვლია. ლიბანელს უნახავს, თავისუფალი, საკუთარ ბორკილთაგან თავდახსნილი, მაცხოვრის ბაძვით ამადლებული მრავალი ადამიანი. ღვთისმშობლის თვალთა ნათელია თურმე ყოველი დედის ალერსიან გამოხედვაში; «და უფლის დედის ხელი არწევს ყველა ყრმის აკვანს, და ჩვრებში ახვევს ის სათუთად ყველა პატარას»; თურმე «ხელის ფათურით რომ მიიკვლევს გზას, უფლის თვალია იმ ბრმის თითებში». ადამიანი არ არის მიტოვებული, ჯვარცმა და აღდგომა არა მხოლოდ აწმყოში ხდება ყოველ წამს, ყოველ წუთს, – ქრისტე მომავალშიც წაუძღვება კაცობრიობას. «შენი სიტყვები ჩურჩულია მომავლის მკვიდრთა», – ამბობს ლიბანელი და გვაუწყებს რომ მარადიულია მისი ღვაწლი, რომ მაცხოვრის სიტყვებით ისაზრდოებს მომავლის მოდგმას; ქრისტე იშვება იმათ სულელებში, ვინც ჯერ არ დაბადებულა, და მიჰმადლებს მათ მღვიძარებას სულისას.

ლიბანელმა გვითხრა, რომ ქრისტიანობა მხოლოდ მოძღვრება როდია, რომელიც ზოგს ასე ესმის და ზოგს სხვაგვარად, არამედ ფაქტია, რომელიც მხოლოდ სულიერად შეიძლება გავიგოთ, ფაქტია, რომელიც სამყაროს ნაწილი გახდა.

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის ამ წიგნში ცოცხლად დგანან ჩვენ წინაშე იესოს მოყვასნი და მოძულენი. და მოგვითხრობენ ისე გულწრფელად, ისეთი ძალით, ისეთი სიყვარულითა თუ სიძულვილით, რომ მონაწილე და შემსწრე ვხდებით მონაყოლისა.

მანანა

გიგინეიშვილი

იაკობი, ძე ზებედეცი

სასუფეველთა შესახებ

გაზაფხულის ერთ დღეს იდგა იესო იერუსალიმის მოედანზე და ცათა სასუფეველზე ესაუბრებოდა სიმრავლეს ერისას. და კიცხავდა იგი მწიგნობართა და ფარისევლთ, რომელნიც მახეს უგებენ და გზაზე ხნარცვს უთხრიან სასუფეველის მაძიებელ კაცს. იესო იმათი ძვირის ხსენებაში იყო და იქადნებოდა.

ბრბოში ერივნენ ფარისევლთა და მწიგნობართა ქომაგნი. და სურდათ ხელი აღემართათ იესოზეც და ჩვენზეც.

ხოლო მან აირიდა მათი რისხვა, გაეცალა იქაურობას და ქალაქის ჩრდილო კარიბჭისკენ გაემართა. და გვითხრა ჩვენ: «ჟამს ჩემსას არ მოუწევია ჯერ. მრავალი მაქვს სათქმელი თქვენდა და მრავალი მაქვს საქმნელი, ვიდრე მივეცემი სოფელსა ამას».

და მერმე თქვა მან, და იყო სიხარული და ხალისი მის ხმაში: «წავიდეთ ჩრდილო მხარეში და შევეგებოთ გაზაფხულს. გამომყევით მთებში. ზამთარი მიიღია და ლიბანის მთებიდან თოვლი მოიწევს ბარად, რათა თავისი ხმა შეუზავოს გალობას ნაკადულებისას.

«ხეხილის ბაღებმა და ვენახებმა ძილს წაართვეს თავი და გამოფხიზლდნენ, რათა მიესალმონ მზეს და ძღვნად მიართვან მომწვანო ლეღვები და ჩაქარვებული მტევნები».

და წაგვიძღვა იგი, და მივსდიეთ ჩვენ. გავყევით იესოს იმ დღესაც და შემდეგაც. მესამე დღეს, ნაშუადღევს, ჰერმონის მთის წვერზე ავედით. და იდგა იესო და დაჰყურებდა ბარის ქალაქებს.

მისი სახე სხივს ისროდა ბაჯალლო ოქროსავით. და გაშალა მკლავები და გვითხრა: «იხილეთ მიწა, მწვანე ქათიბით მოკაზმული, და იხილეთ ნაკადულები და ჩქერები, ვერცხლის არშიებად რომ შემოვლებიან მისი სამოსის ნაწიბურებს.

«ჭემმარიტად მშვენიერია მიწა და მშვენიერია ყოველივე, რაც არის მას ზედა. «ხოლო რასაც უმზერთ თქვენ, ყოველივე ამის მიღმა არის სასუფეველი. და იქ იქნება მეუფება ჩემი. და თუ ამჯობინებთ, და თუ ნამდვილად ისურვებთ, შეგიძლიათ გამომყვეთ და თქვენც მეუფებდეთ ჩემთან ერთად. «თავს დარქმული არ გვექნება მუზარადი, ხელთ არ გვექნება ხმალი, არც კვერთხი. ქვეშევრდომთ ვეყვარებით და არ ექნებათ ჩვენი შიში».

ასე იტყოდა იესო. და თვალი ჩემი დავსებული იყო მიწის სამეფოთათვის, ყველა ქალაქის, ყველა გალავნისა და გოდოლ-ბურჯისათვის. და სურდა ჩემს გულს გაჰყოლოდა მოძღვარს მის საუფლოში.

და მერმე გამოჩნდა იუდა ისკარიოტელი. იგი წარუდგა იესოს, მიმართა მას და უთხრა: «იხილე, ვრცელნი არიან სამეფონი სოფლისანი. იხილე ქალაქები დავითისა და სოლომონისა. მათ უნდა დაჯაბნონ რომაელები. იყავ მეუფე ჰურიათა, მხარში დაგიდგებით ფართთა და მახვილით... და გავიმარჯვებთ».

იესომ მოისმინა და მოუბრუნდა იუდას. და სახე მისი რისხვას აფრქვევდა. და თქვა მან გრგვინვასავით ზარდამცემი ხმით: «განვედ ჩემგან, სატანავ! ხომ არ გგონია, მისთვის ჩავერთე ჟამთა სვლაში, რომ ორიოდ დღით განვაგო ჭიანჭველების ბუდე?!

«ტახტი ჩემი, საყდარი ჩემი უხილავია შენი მზერისათვის. მან, ვისი ფრთებიც დედამიწას გარემემოწერს, სავანედ და თავშესაფრად ვით ეძიოს მიგდებულ-მივიწყებული ბუდე?!

«ცოცხალს პატივი ვით მიაგოს და ცოცხალი ვით აღამადლოს შესუდრულმა მკვდარმა?!

«სასუფეველი ჩემი არა არს ამა სოფლისა. და ტახტი ჩემი არ აღიმართება თქვენთა წინაპართ თავის ქალებზე.

«თუ ეძიებ შენ რაიმეს სხვას და არა – სასუფეველს სულისას, უმჯობესია შენდა, დამტოვო მე აქ და დაეშვა შენთა მიცვალებულთა მღვიმეებისკენ, სადაც გარდასულ დროთა გვირგვინოსნებს დარბაზობა გაუმართავთ, რათა თავიანთ სამარხებში პატივი მიაგონ მამა-პაპათა ძვლებს.

«როგორ ბედავ მაცთუნო ფუჭი დიდების გვირგვინით, როცა შუბლი ჩემი ვარსკვლავთა ხომლის გვირგვინს ეძიებს და თან ეძიებს გვირგვინს ეკლისას!

«გარდასულ მოდგმათაგან ნალოლიავები ოცნება რომ არა, არ მოვევლინებოდი სოფელს, მზეს არ მოუწევდა ჩემი მოთმინების ხილვა, მთვარეს არ მოუწევდა ჩემი ჩრდილის დაფენა თქვენს გზებზე.

«დედის სურვილი რომ არა, არ გავიკარებდი ჩვილის სახვევებს და ზეცათა სივრცეში დავრჩებოდი.

«ყოველი თქვენგანის დარდი რომ არა, რა მქონდა სავალალო და სატირალი?!

«ვინ ხარ შენ, და რა გასურს, იუდა ისკარიოტელო? რატომ გინდა მაცთუნო მე?

«ნუთუ ნამდვილად გამზომე და ამწონე, და დარწმუნდი, რომ სწორედ მე უნდა წარვუძღვე ჯუჯათა ლაშქარს და ზეციური ლაშქრის უხილავი ეტლები წარვმართო იმ მტრის წინააღმდეგ, რომელიც დაბანაკებულია მხოლოდ თქვენს სიძულვილში და დათარეშობს მხოლოდ და მხოლოდ თქვენს შიშში.

«ბევრი მდილი დალოდავს ჩემს ფერხთით. და მე როდი ვაპირებ მათთან შებმას. თავი შემაწყინეს მქირდველთაც და შემბრალებელთაც, რომელნიც ლაჩრად მიმიჩნევენ, რადგან ალყად არ შემოვადგები ქალაქებს, მათთან ერთად არ შევუტევ გალავნებსა და გოდოლ-ბურჯებს.

«ჭემმარიტ სიბრალულს ბოლომდე უნდა გატანა. შეიძლებოდა ჩემი სვლა წარმემართა სხვა სამყაროსკენ, სადაც სხვა სულიერნი მკვიდრობენ. მაგრამ ვით შევძლო?!

«თქვენს მღვდელთმოდღვრებსა და თქვენს მეფეებს სწყურიათ სისხლი ჩემი. და მიიღებენ, ვიდრე ვარ ამა სოფლად. მე არ გარდავალ ღვთაებრივ განჩინებას. ჩემი მეუფება არ წარიმართება განუგებლად.

«აცალეთ, უმეცრებამ იბოგინოს, ვიდრე არ მოიმკის შედეგს.

«აცალეთ ბრმებს, გაუძღვნენ ბრმებს ხნარცვისაკენ.

«აცალეთ მკვდრებს, დაფლან თავიანთი მკვდრები, ვიდრე მიწა არ შეიძვრება თავისი ნაყოფის სიმწარით.

«მეუფება ჩემი არა არს ამა სოფლისა. იქ იქნება სუფევა ჩემი, სადაც სიყვარულით და სიხარულით შეხვდება ერთმანეთს სიცოცხლის სილამაზით აღტაცებული ორი ან სამი კაცი, და სადაც გამიხსენებენ მე».

მერმე უეცრად მიუბრუნდა იუდას და უთხრა: «უკან დაიხიე. სუფევა შენი არასდროს იქნება ჩემს სასუფეველში».

ბინდდებოდა. და მოგვიბრუნდა იესო და გვითხრა: «ქვევით ჩავიდეთ. ღამდება. ვიაროთ ნათელში, ვიდრე ნათელი არის ჩვენთან».

მერმე იგი მთიდან დაეშვა და ჩვენ გავყევით მას. და შორიახლო მოგვდევდა იუდა.

და ბარად რომ ჩამოვედით, უკვე დაღამებული იყო.

და თომამ, დიოფანეს ძემ, უთხრა იესოს: «მოდღვარო, უკვე ბნელა და გზას ვერ ვიგნებთ. თუ ინებებ, წაგვიძებ, აგერ, ლამპრები რომ ციმციმებენ იმ სოფლისკენ, საზრდელს და თავშესაფარს ვიპოვით იქ».

და მიუგო იესომ თომას და უთხრა: «მაღლა რომ აგიძებით, გშიოდათ. ბარად ჩამოგიძებით და კიდევ უფრო გშიათ. მაგრამ ამაღამ ვერ დავრჩები თქვენთან. უნდა განვმარტოვდე».

მაშინ სიმონ-პეტრემ წამოიწია წინ და თქვა: «მოდღვარო, ნუ მიგვატოვებ ამ სიბნელეში. ნება გვიბოძე, დავრჩეთ შენთან აქ, ამ შარაგზაზე. ღამე და მწუხრის აჩრდილები დიდხანს არ გასტანს. ინათებს და დილა სწრაფად მოგვაგნებს, შენ თუ იქნები ჩვენთან».

და მიუგო იესომ: «ამ ღამეში მეღს სორო აქვს და ფრინველთ ცისათა – ბუდე. ხოლო ძესა კაცისას მიწაზე არა აქვს ადგილი, სადაც თავს მიიდრეკს. ახლა უნდა განვმარტოვდე. თუ ისურვებთ, ისევ მიხილავთ ტბასთან, სადაც პირველად შეგხვდით».

მერმე ჩვენ წავედით გულდამძიმებულნი, რამეთუ მისი დატოვება არ იყო ჩვენი ნება.

ბევრჯერ შევჩერდით და მივიხედეთ მისკენ. და ვიხილეთ იგი, ძალმოსილი და მარტომყოფი, მაღრიბისკენ მიმავალი.

ერთადერთი ჩვენს შორის, ვისაც არ გაუხედავს მისკენ და არ უხილავს მისი სიმარტოვე, იყო იუდა ისკარიოტელი.

იმ დღიდან იუდა გულჩათხრობილი ჩანდა, გაგვინაპირდა და, ვფიქრობ, შიში ჩაუდგა თვალის უპეებში.

ანა, დედა მარიამისა

იესოს შობის შესახებ

იესო, ძე ჩემი ასულისა, აქ დაიბადა, ნაზარეთში, იანვრის თვეში. მისი შობის ღამეს სამი მგზავრი გვეწვია აღმოსავლეთიდან. სპარსნი იყვნენ, ეზდრელონში ჩამოჰყოლოდნენ მიდიელთა ქარავანს, ეგვიპტისკენ გზადმიმავალს.

ფუნდუკში ოთახი აღარ რგებოდათ და ჩვენთან მოვიდნენ, თავშესაფარს ეძებდნენ. მივესალმე და ვუთხარი: «ამ ღამით ასულმა ჩემმა შვა ძე. იმედია, მომიტევებთ, კეთილ მასპინძელს რომ ჰმართებს, ისე თუ ვერ მოგემსახურებით».

მერმე მათ მაღლი მითხრეს თავშესაფრისთვის და ნავახშმევს მთხოვეს, ახალშობილის ხილვას ვისურვებდითო.

მშვენიერი სანახავი იყო ძე მარიამისი. და მშვენიერი იყო მარიამიც.

და როცა მათ იხილეს მარიამი და ჩვილი, აბგებიდან ამოალაგეს ოქრო-ვერცხლი, მური და გუნდრუკი და ჩვილს დაუწყვეს ფერხითო.

მერმე მუხლი მოიდრიკეს და ილოცეს Dჩემთვის გაუგებარ ენაზე.

და შევუძეხი ოთახში, სადაც მათთვის ლოგინი მქონდა გაშლილი. მოწიწებით მომყვებოდნენ, ნანახით გაოგნებულნი ჩანდნენ.

როგორც კი ინათა, დაგვტოვეს და ეგვიპტის გზას დაადგნენ. ხოლო წასვლისას მომმართეს და მითხრეს: «ჩვილი სულ ერთი დღისაა, მაგრამ ვიხილეთ ნათელი ჩვენი ღვთისა მის თვალეებში და ღიმილი ჩვენი ღვთისა – მის ბაგეებზე.

«გვედრებით, დაიფარეთ იგი, რათა მან დაგიფაროთ თქვენ ყოველნი». ესა თქვეს და შესხდნენ თავიანთ აქლემებზე. და მერმე აღარ გვიხილავს ისინი.

ხოლო მარიამი გახარებული აღარ ჩანდა თავისი პირმშოთი, გაცოცხლებული და გაოგნებული უფრო იყო.

და დიდხანს დასცქეროდა თავის პატარას. მერმე თავს შეატრიალებდა სარკმლისკენ და იხედებოდა შორს, ზეცაში, თითქოს ხილვა სწვეოდეს.

და უკიდევანო ველები აშორებდა მარიამის გულს ჩემი გულისგან.

და იზრდებოდა ბავშვი ტანად, იზრდებოდა და მალდებოდა სულით. და გამოირჩეოდა სხვა ბავშვებისგან, განაპირება უყვარდა. იოლად ვერ დაიყოლიებდი. ხელი არასდროს დამიკარებია მისთვის.

და იგი ყველას უყვარდა ნაზარეთში. და ჩემს გულში ვიცი – რატომაც.

საჭმელს გაუტანდა ხოლმე ვიღაც გამვლელს. ტკბილეულს მივცემდი და... ბავშვებს ჩამოურიგებდა, თვითონ არც კი გასინჯავდა.

ჩემს ხეხილის ბაღში ხეებზე ადიოდა, ნაყოფს ჩამოკრეფდა, მაგრამ თვითონ არ ჭამდა.

და იყო ფეხმარდი. მაგრამ ბიჭუნები ერთმანეთს რომ ეჯიბრებოდნენ, ზოგჯერ განგებ შეყოვნდებოდა, რათა ბიჭებს მასზე ადრე მიერბინათ დათქმულ პალოსთან.

და ზოგჯერ, საწოლში რომ ჩავაწვენდი, მეტყოდა: «უთხარი დედას, უთხარი სხვებსაც, მხოლოდ ჩემი სხეული დაიძინებს; ჩემი გონება მათთან დარჩება, ვიდრე მათი სული მოვა ჩემთან, ჩემს განთიადთან».

ბევრი რამ გასაკვირი სხვაც უთქვამს იესოს სიყრმისას, მაგრამ მოვხუცდი და ვედარ ვიხსენებ.

ახლა მეუბნებიან, რომ ვედარასოდეს ვიხილავ მას. მაგრამ როგორ დავიჯერო და შევეგუო ამას?

ახლაც ჩამესმის, როგორ კისკისებდა და დარბოდა ამ სახლში. და ღაწვს რომ ვუკოცნი ჩემს ასულს, იესოს კეთილსულნელებას გრძნობს გული ჩემი, თითქოს იგი მყავდეს მკერდში ჩაკრული.

მაგრამ, განა საკვირველი არაა, რომ ასული ჩემი არაფერს მეუბნება თავისი პირმშოს შესახებ?

ზოგჯერ მგონია, რომ მე უფრო მენატრება იესო, ვიდრე დედამისს. მარიამი ურყევად დგას ბრინჯაოს ძეგლივით. მე კი გული მეღევა და ცრემლი ღვარად მდის.

ეგებ ჩემმა ასულმა იცის რაღაც, რაც ჩემთვის უცნობია. ეგებ მეც გამიმხილოს.

ასაფი, ტვიროსელ მჭევრმეტყველად წოდებული იესოს ქადაგებათა შესახებ

რა გითხრათ იესოს ქადაგებათა შესახებ? ალბათ რაღაც იყო მის პიროვნებაში ისეთი, ძალას რომ შთაბერავდა მის სიტყვებს და იმორჩილებდა იმათ, ვინც ყურს მოჰკრავდა მის ნათქვამს. იგი იყო ქმნულკეთილი. დღის ნათელი ბრწყინვალეობას ჰმატებდა მას.

ყველას – ქალსა თუ კაცს – მისი აზრების გაგებაზე უფრო მისი ხილვა სურდა. სულით შთაგონებული ლაპარაკობდა და სული მეუფებდა მისთა მსმენელთა ზედა.

ჩემს ყმაწვილკაცობაში ყური დამიგდია რომაელ, ათენელ, ალექსანდრიელ მჭევრმეტყველთათვის. ჭაბუკი ნაზარეველი არ ჰგავდა მათ.

ისინი დიდი ხელოვნებით არჩევდნენ სიტყვებს და ყურს სიამოვნებდა მათი ნათქვამი. იესოს რომ უსმენდი, გული ამოგივარდებოდა საგულედან და მოივლიდა აქამდე არნახულ მხარეებს.

იგი მოჰყვებოდა ამბავს ან იგავს. და მისი მონაყოლის მსგავსი ამბავი ან არაკი მანამდე არავის გაეგონა სირიაში. თითქოს წელიწადის დროთაგან ქსოვდა ამ ამბებს, როგორც ჟამი ქსოვს და ქსელავს წლებსა და თაობებს.

იგი ასე იწყებდა ამბავს: «გამოვიდა მთესველი თესლის დასათესად»;

ან: «იყო ერთი მდიდარი კაცი, ვენახის პატრონი»;

ან: «მწუხრის ჟამს გადათვალა მწყემსმა თავისი ფარა და ნახა, რომ ერთი ცხვარი აკლდა».

ასეთი სიტყვები ხალხს აბრუნებდა თავის უბრალო და ნაღდ ადამიანურ ბუნებასთან, გარდასულ დღეებთან.

გულის სიღრმეში ჩვენ ყველანი მხვნელ-მთესველნი ვართ და ჩვენ ყველას გვიყვარს ვენახი. ჩვენი მეხსიერების სანახებში მწყემსიც არის, ფარაც და დაკარგული ცხვარიც.

აქვეა სახნისიც, საწნახელიცა და კალოც.

იესო ხედავდა დვრიტას ჩვენი ძველთაძველი არსებისას და ისიც იცოდა, რა გამძლე ძაფით ვართ ნაქსოვნი.

ბერძენი და რომაელი რიტორები თავიანთ მსმენელთ სიცოცხლეზე ისე ესაუბრებოდნენ, როგორც ამას შესწვდებოდა გონება. ნაზარეველი კი ლაპარაკობდა კაცის გულში დავანებულ სწრაფვაზე.

ისინი სიცოცხლეს უმზერდნენ თქვენს და ჩემს თვალზე ოდნავ უფრო მახვილი მზერით. იესო კი ღვთის ნათელში ხედავდა სიცოცხლეს.

ხშირად ვფიქრობ, იგი ისე მიმართავდა თავმეყრილ ხალხს, აი, ვთქვათ, მთა რომ გაესაუბროს ბარს.

მის სიტყვაში იყო ძალა, რომელიც არ მოსდგამდათ ათენელ და რომაელ მჭევრმეტყველთ.

მარიამ მაგდალენელი

იესოსთან პირველი შეხვედრის შესახებ

ივნისი იყო, პირველად რომ ვიხილე იგი. თავთუხის ყანაზე გადმოდიოდა, როცა ჩავიარე ჩემი მსახურებითურთ. მარტო იყო.

მისი ნაბიჯების რიტმი განსხვავდებოდა ყველასგან. და მიმოსვლა მისი არაფერს ჰგავდა, ჩემგან აქამდე ნანახს.

ადამიანები ასე არ დაიარებიან მიწაზე. დღესაც არ ვიცი, ჩქარი იყო თუ ნელი ნაბიჯი მისი.

ჩემმა მოახლეებმა მისკენ გაიშვირეს თითი და კრძალვით გადაულაპარაკეს ერთმანეთს. წამით შევდექი და ხელი შევმართე მისასალმებლად. თავი არ მოუბრუნებია, არც გამოუხედვს ჩემკენ. ვიწყინე, ბოლმა მომეძალა. გულში ჩავიხვიე წყენა. სიცივემ ისე ამიტანა, თითქოს თოვლის ნამქერს წავექირსლე და ზედ წამფარებოდა. ავცახცახდი.

იმ ღამეს სიზმრად ვნახე იგი. თურმე ძილში ვკვნესოდი და ვბორგავდი.

ავვისტო იყო, ისევ რომ ვიხილე. სარკმლიდან დავინახე. ჩემი ბაღის კიდეში, კვიპაროსის ჩრდილში, იჯდა გარინდებული; ქვიდან გამოქანდაკებულ ძეგლს ჰგავდა, ანტიოქიაში ან ჩრდილო მხარის რომელიმე სხვა ქალაქში აღმართულს. ეგვიპტელი ჩემი მონა მეახლა და მაუწყა: «ის კაცი ისევ აქაა, შენი ბაღის განაპირას ზის».

შევხედე. და შეიძრა სული ჩემი, რადგან იესო მშვენიერი იყო. ყველასგან განსხვავებული სხეული ჰქონდა, ყოველ ნაკვთს მისას თითქოს უყვარდა დანარჩენი ნაკვთები.

და შევიმოსე დამასკური შესამოსელით, და გავედი სახლიდან, და გავემართე მისკენ. არ ვიცი, ჩემი სიმართლვე მიბიძგებდა, თუ მისი საოცარი კეთილსურნელება მიზიდავდა? ჩემს თვალებს სწყუროდათ მშვენიერების ხილვა, თუ მისი მშვენება ეძიებდა თვალთა შუქს ჩემსას?

ახლაც არ ვიცი.

სურნელებანაკურები სამოსითა და რომელი მხედართმთავრის ნაჩუქარი ოქროს ქოშებით მივაბიჯებდი მისკენ. მივახლე და ვუთხარი: «დილა მშვიდობისა შენდა». და მომიგო მან: «მშვიდობის დილა შენდა, მარიამ».

შემომხედა. ღამესავით ღრმა თვალთა მზერა მომაპყრო. ასეთი მზერა არვის მოუპყრია ჩემთვის. და მყის ვიგრძენი სიშიშვლე. და შემრცხვა. მან კი მხოლოდ ეს თქვა: «მშვიდობის დილა შენდა».

და მერმე ვუთხარი: «ეგებ შემოსულიყავი ჩემს სახლში».

და თქვა მან: «მე უკვე ვარ შენს სახლში».

მაშინ არ ვიცოდი, რას გულისხმობდა, მაგრამ ახლა ვიცი. და ვკითხე მე: «ხომ არ ინებებდი ჩემი ღვინის და ჩემი პურის გასინჯვას?»

და მომიგო მან: «კი, მაგრამ ახლა არა».

«ახლა არა, ახლა არა», – თქვა მან. ზღვის ზათქი, ქარის ქროლვა და ხეთა შრიალი დაიტია ამ ორმა სიტყვამ. ეს მითხრა და... სიცოცხლე გაესაუბრა სიკვდილს.

გამიგონე, მოყვასო ჩემო, მე მკვდარი ვიყავ. მე ვიყავ ქალი, საკუთარ სულს გაყრილი და განშორებული. მე ვცოცხლობდი, მაგრამ დაცილებული ვიყავ ჩემს საკუთარ არსს, რომელსაც შენ ხედავ ახლა. მე ვეკუთვნოდი ყველა მამაკაცს და – არცერთს. მეძავს მიწოდებდნენ, შვიდთა ეშმათაგან შეპყრობილს. კრული ვიყავ და განკიცხული.

ხოლო როცა მან განთიადის სხივჩამდგარი თვალებით ჩამხედა თვალებში, ჩემთა ღამეთა ყველა ვარსკვლავი ჩაქრა. და მე გარდავისახე მარიამად,

მხოლოდ და მხოლოდ მარიამად, ქალად, რომელმაც თავი დაკარგა ჩვეულ ნიადაგში, სხვა ადგილას გადაენერგა და იპოვა თავი.

და კვლავ ვუთხარი იესოს: «შემოდი ჩემს სახლში და გაიზიარე ჩემი პურ-ღვინო».

და მკითხა მან: «რატომ გინდა გესტუმრო?»

და მივუგე მე: «გევედრები, მეწვიე შინ.» და ყველაფერი, რაც ზეციური იყო ჩემში, შეიძრა და უხმობდა მას.

მერმე შემომხედა, შუადღის მზესავით სხივთამფრქვევი თვალები შემომანათა და მითხრა: «ბევრი გყავს მოყვარული. და მაინც მხოლოდ მე მიყვარხარ. სხვებს საკუთარი თავი უყვართ შენს სიახლოვეს. მე თვით შენ მიყვარხარ. სხვა კაცებს ხიბლავთ სილამაზე შენი, რომელიც წარმავალია და დაჭკნება მათთა დღეთა აღსასრულამდე. ხოლო მე შენში ვხედავ მშვენიერებას, რომელიც უჭკნობია. და როცა მოაწევს შენთა დღეთა შემოდგომა, არ შეგაცბუნებს შენი ანარეკლის ხილვა. წარუვალი მშვენიერება შენი შემოგანათებს სარკიდან. მხოლოდ მე მიყვარს ის, რაც უხილავია შენში.»

მერმე თქვა მან ხმადაბლა: «წადი ახლა. ეს კვიპაროსი თუ შენია და თუ არ გსურს, რომ მის ჩრდილში ვიჯდე, წავალ ჩემი გზით.»

და შევლადადე და ვუთხარი: «მოდღარო, შემოდი ჩემს სახლში. გუნდრუკი მაქვს, მინდა გიკმით და ვერცხლის საბანელში დაგბანო ფეხი. შენ უცხო ხარ და არცა ხარ უცხო. გემუდარები, მეწვიე.»

მაშინ წამოდგა იგი და შემომხედა. ასე ალბათ წელიწადის დრონი შეჰყურებენ ველს. და გაიღიმა. და კვლავ თქვა: «ყველა კაცს უყვარხარ თავისთვის. მე მიყვარხარ შენთვის.»

და წავიდა იგი.

არავინ დადის მასავით. ჩემი ბაღიდან აღმოსავლეთით დამრული სიოს ქროლა თუ იყო, ან ეგებ გრიგალი იყო, ყველაფრის შემძვრელი და შემარყვევლი?

მაშინ არ ვიცოდი, მაგრამ... დაისის სხივჩამდგარ თვალთა მისთა მზერამ იმ დღეს მოაშთო დრაკონი, ჩაბუდებული ჩემში. და მე გავხდი ქალი. მე გავხდი მარიამი, მარიამ მაგდალენელი.

ფილიმონი, ბერძენი ჯარაყეიმი

იესო – ჩინებული მკურნალი

ნაზარეველი ჩინებული მკურნალი იყო თავისი ხალხისა. მასავით არვინ იცოდა ჩვენი სხეული, მისი თავისებურება, მისი ყოველი ნაკვთი.

იგი ისეთი სნეზისგან კურნავდა ხალხს, ბერძნებს და ეგვიპტელებს გაგონილიც რომ არ ჰქონიათ. ამბობენ, მკვდარიც აღადგინაო. არ ვიცი, ეს სიმართლეა თუ არა, მაგრამ მაინც მოწმობს მის ძალას: მხოლოდ იესოსთვის, დიად საქმეთა მოქმედისთვის, შეიძლებოდა მიეწერათ ეს უდიდესი სასწაული.

ამბობენ, იესო ინდოეთს და შუამდინარეთს ეწვიაო, და იქ ქურუმებმა გაუმხილესო ჩვენი სხეულის სიღრმეში ჩადებული საიდუმლო.

ეგებ ეგ სიბრძნე თვით ღმერთებისგან ებოძა და არა – ქურუმთაგან. ის, რაც ჟამთა დასაბამშივე დაფარულ იქნა კაცთათვის, შეიძლება ადამიანს გამოეცხადოს წამში. აპოლონს ხელეწიფება შეეხოს ბნელი კაცის გულს და ბრძენად აქციოს.

იდუმალებათა ბევრი ბჭე შეადეს ტვიროსელებმა და თებელებმა. იესოს წინაშეც განიხვნა დაბეჭდულნი ბჭენი. მან შეაბიჯა სულის ტამარში. ეს ტამარია სხეული კაცთა. იგი ხედავდა ბოროტ ძალებს, მალულად რომ მტრობენ ჩვენს მყესებს. და ხედავდა კეთილ სულებს, რომლებიც ქსოვენ და კემსავენ ჩვენს სხეულს.

ვფიქრობ, სნებისთვის გამძლებისა და გამაღიანების ძალას ჰმატებდა იგი და ასე კურნავდა დავრდომილთ, ჩვენთა ბრძენთათვის უცნობი იყო, – როგორ. იგი აცხრობდა სიცხეს თავისი გრილი ხელის შეხებით; გამშემებულ ხელ-ფეხს მოქნილობას ანიჭებდა და სიცოცხლეს შთაბერავდა.

მან იცოდა, რომ მერქანს ქერქი ჩამოყეფილი თუ აქვს, იკლებს წვენი სასიცოცხლო ძალა. მაგრამ არ ვიცი, თითებით როგორ ეხებოდა სიცოცხლის ძალას. ჟანგის ქვეშ მტკიცე ფოლადი რომ იყო, იცოდა იესომ, მაგრამ ჟანგმოდებული ხმალი მის ხელში ელვას როგორ კვესავდა და შუქს როგორ ისროდა, – ამას კაციშვილი ვერ იტყვის.

ზოგჯერ მგონია, რომ გრძნობდა მზისქვეშეთში ყველა სულდგმულის ტკივილსა და ჩივილს. წამოაყენებდა მათ, ეხმარებოდა, მაგრამ მხოლოდ თავისი ცოდნით კი არა, – თვალწინ გადაუშლიდა, აგებინებდა, რა ძალას ფლობდნენ თავად ისინი, საკუთარი ძალით როგორ გაჯანსაღებულიყვნენ და ამაღლებულიყვნენ.

თანაც, იესოს მთავარი საქმიანობა არ იყო ექიმობა. იგი უფრო რელიგიითა და ქვეყნის პოლიტიკით იყო მოცული. რა საწყენია, ყველაზე მეტად რა გვჭირდება და... საღ-სალამათი სხეული.

მაგრამ ეგ სირიელები, სნება რომ შეეყრებათ, წამალს კი არა, – მიზეზს ეძებენ. სავალალოა, რომ ყველა მკურნალზე უდიდესმა მკურნალმა ექიმობას ამჯობინა ბაზრის მოედნებზე ქადაგება.

სიმონი, რომელსაც ეწოდა პეტრე

ოდეს იგი და ძმა მისი ხმობილ იქმნენ

პირველად გალილეის ტბის პირას ვიხილე იესო, უფალი ჩემი და მოძღვარი ჩემი. ძმა ჩემი, ანდრია, ჩემთან ერთად იყო და სათხეველს ვისროდით. ვეება შმაგი ზვირთები ასკდებოდა ნაპირს. თევზი ცოტა მოჰყვა ბადეს. და გული გვქონდა დამძიმებული.

უეცრად იესო აღიმართა ჩვენ წინაშე, თითქოს იმ წამში შესხმოდეს ხორცი, რამეთუ არ შეგვინიშნავს ჩვენკენ მომავალი. ჩვენ-ჩვენი სახელებით გვიხმო და გვითხრა: «თუ შემომიღებთ, მიგიყვანთ უბეში, სადაც ბევრი თევზი იცის».

მის სახეს მივაპყარი მზერა და ბადე გამეშვა ხელიდან: ალი აკიაფდა ჩემს არსებაში და მე შევიცანი იგი.

ძმამ ჩემმა, ანდრიამ, მიუგო და უთხრა: «ჩვენ კარგად ვიცით ამ ნაპირებზე ტბის ყველა უბე. ისიც ვუწყით, დღევანდელ ქარიან დღეს თევზი ეძიებს სიღრმეს, სადაც ვერ უწევს ჩვენი სათხევლები».

და მიუგო იესომ: «მომყევით უფრო დიდი ზღვის ნაპირებისკენ. მე თქვენ გაგხდით მებადურებად კაცთა. სათხეველი თქვენი არასოდეს იქნება ცარიელი».

და ჩვენ დავაგდეთ ნავი ჩვენი და სათხეველი ჩვენი, და შევუდექით იესოს.

და აღმიტაცა უხილავმა ძალამ, რომლითაც მოცული იყო იესო.

ახლოს მივყვებოდი სუნთქვაშეკრული და გაოცებული. ძმა ჩემი, ანდრია, უკან მოგვდეგდა გაოგნებული და განცვიფრებული.

ქვიშიან ნაპირზე მივაბიჯებდით. გავბედე და ვუთხარი: «უფალო, მე და ძმა ჩემი ვივლით შენს კვალზე, მოგყვებით ყველგან, სადაც წახვალ. მაგრამ თუ ინებებ და ამაღამ შინ გვეწვევი, დიდად გავიხარებთ შენი სტუმრობით. სახლი ჩვენი არაა დიდი, და ჭერი ჩვენი არაა მაღალი, და ღარიბული იქნება სუფრა ჩვენი. და მაინც, თუ შემოხვალ ჩვენს საყუდელში, იგი სასახლედ იქცევა ჩვენთვის. და პურს თუ გატეხ ჩვენთან, შემოგვნატრებენ ამა ქვეყნის უფლისწულები».

და თქვა იესომ: «მე თქვენ გესტუმრებით ამაღამ».

გულით გავიხარე. და უკან გავყევით იესოს. და უჩუმრად ვიარეთ ჩვენს სახლამდე.

ზღურბლს რომ მივადექით, თქვა მან: «მშვიდობა სახლსა ამას და მშვიდობა მკვიდრთა მისთა».

მერმე იგი შინ შევიდა და შევყევით ჩვენ. ცოლი ჩემი, და დედა ჩემი ცოლისა, და ასული ჩემი წამოიჭრნენ და თაყვანი სცეს იესოს. მერმე დაიჩოქეს და მისი სახელოს არშიას ემთხვევნენ.

უკვირდათ, რომ იგი, რჩეული და ყოველთა უსაყვარლესი, ჩვენ გვეწვია სტუმრად. იესო მათ ნანახი ჰყავდათ მდინარე იორდანეზე, როცა იოანე ნათლისმცემელმა აღიარა იგი წინაშე კაცთა.

ცოლი ჩემი და დედა ჩემი ცოლისა უმაღვე ვახშმის სამზადისს შეუდგნენ.

ანდრია, ძმა ჩემი, მოკრძალებული კაცი იყო, მაგრამ იესოსადმი მისი რწმენა სიღრმით წააჭარბებდა ჩემსას.

ასული ჩემი, იმხანად სულ თორმეტი წლისა, იდგა იესოსთან, ხელი ჩაევლო მისი სამოსისთვის, თითქოს შიშობდა, არ მივეტოვებინეთ, გარეთ არ გასულიყო, არ გაუჩინარებულიყო ღამეში. ასული ჩემი ჩაეკონა იესოს, თითქოს დაკარგულ კრავს მიეგნო თავისი კეთილი მწყემსისთვის.

მერმე სუფრას მიუჯდა იესო, პური გატეხა და ღვინო ჩამოასხა... მოგვიბრუნდა და გვითხრა: «მოყვასნო ჩემნო, კურთხევით მიიღეთ საზრდელი ჩემთან ერთად, ვითარცა მამამან ჩვენმან კურთხევით გვიბოძა იგი ჩვენ».

ეს თქვა, ვიდრე ლუკმას იგემებდა. და ადასრულა უძველესი ადათი, რომელიც საპატრიო სტუმარს მასპინძლობას აკისრებს.

ასული ჩემი, პეტრონელა, იმჟამად ყრმა და განუსწავლელი, თვალს არ აცილებდა სახეს მისას და მოძრაობას მისი ხელებისას. და მე ვიხილე ცრემლი გოგონას თვალზე. სუფრიდან რომ წამოდგა, გავყევით, გარშემო შემოვუსხედით მას ვაზის ტალავერში.

და იტყოდა იგი, და ვისმენდით ჩვენ, და გული ჩიტვით გვიფართხალებდა. იგი საუბრობდა ადამიანის მეორედ შობაზე, ზეცის ბჭეთა გახსნაზე, ანგელოზებზე, – დაბლა რომ ეშვებიან, მშვიდობა და სიხარული რომ მოაქვთ კაცთათვის, და მაღლა რომ მიიწევენ, ზეციური საყდრისკენ, კაცთა მისწრაფებანი და სურვილები რომ მიაქვთ უფალ ღმერთთან.

მერმე თვალეში ჩამხედა იესომ და მოიხილა სიღრმენი ჩემი გულისანი და თქვა მან: «მე გამოგარჩიეთ შენ და ძმა შენი. და თქვენ გამომყვებით მე. თქვენ შრომობდით და დიდ ჯაფაში იყავით. მე დაგასვენებთ. იტვირთეთ უღელი ჩემი და შემიცანით მე, რამეთუ ჩემს გულში სუფევს მშვიდობა და სული თქვენი მოიმკის ხვავს დ იპოვის სავანეს.

ეს თქვა და... მე და ძმა ჩემი წამოვდექით და ვუთხარით მას: «მოდღვარო, გამოგყვებით სოფლის დასასრულამდე. ტვირთი შენი ამ მთასავით მძიმე რომც იყოს, შენთან ერთად ვზიდავთ სიხარულით და რომც დავეცეთ გზის კიდეში, გვეცოდინება, რომ დავეცით ზეცისკენ მიმავალ გზაზე, და ვიქნებით კმაყოფილნი».

და მიუგო და თქვა ძმამ ჩემმა, ანდრეამ: «მოდღვარო, ჩვენ ძაფი ვიქნებით შენ თითებსა და საქსოვ დაზგას შორის. თუ ინებებ, ჩაგვაქსოვე ქსელში, რათა ჩვენც ვერიოთ ნაწილად უზენაესის კვართში».

და ცოლმა ჩემმა ასწია თავი. და დაწვებზე ღვარად ჩამოსდიოდა ცრემლი და სიხარულით ამბობდა: «კურთხეულ ხარ შენ, უფლის სახელით მოვლენილო. კურთხეულია წიაღი, რომელმაც გიტვირთა შენ. და კურთხეულია ძუძუ, რომელმაც გაწოვა შენ».

და ასული ჩემი, რომელიც მხოლოდ თორმეტი წლისა იყო, იჯდა იესოს სიახლოვეს, მის ფერხთით.

და დედა ჩემი ცოლისა ზღურბლთან ჩუმი იცრემლებოდა, თავშალი ცრემლით დალტობოდა. მაშინ მივიდა მასთან იესო, წამოაყენა, სახე სახესთან მიუტანა და უთხრა: «შენა ხარ დედა ამათ ყოველთა. შენ ტირი სიხარულით და მე მემახსოვრება ცრემლი შენი».

მერმე ცის კიდეში ამოიწვერა მცხრალი მთვარე. და იესომ შეავლო მას თვალი. მერმე ჩვენ მოგვიბრუნდა და გვითხრა: «გვიანია. საწოლს მიაშურეთ. დაე, იყოს უფალი თქვენთან განსვენების ჟამს. მე განთიადამდე აქ დავრჩები, ამ ტალავერში.

დღეს მოვისროლე ბადე და ორი კაცი მოვიპოვე. კმა არს ჩემდა. და ახლა კი მშვიდობის ღამეს გისურვებთ». მაშინ დედამ ჩემი ცოლისამ თქვა: «ჩვენ ლოგინი შინ გაგიშალეთ, გევედრები, შემოდი და მოისვენე».

და მიუგო მას იესომ: «მე ნამდვილად მოვისვენებ, მაგრამ ჭერქვეშ – არა. ნება მიბოძე, ამაღამ დავწვე ვაზის თალარქვეშ, ვარსკვლავებით მოჭედილი ცის ქვეშ».

და მან გარეთ გამოუტანა ლეიბი, და ბალიშები, და წასაფარებელი. და გაუღიმა იესომ და უთხრა: «იხილე, მე დავწვები ორჯერ გაშლილ ლოგინში».

მერმე დავტოვეთ იგი და შინ შევედით. ასული ჩემი სულ ბოლოს შემოვიდა და თვალი არ მოუცილებია იესოსთვის, ვიდრე კარი არ მივხურე.

პირველად ასე ვნახე და ასე ვიცანი უფალი ჩემი და მოძღვარი ჩემი. ეს იყო დიდი ხნის წინათ. და მაინც მგონია, რომ ეს მოხდა დღეს.

კაიფა, მღვდელთმომღვარი

იმ კაცზე, იესოზე, და მის სიკვდილზე რომ ვლაპარაკობთ, ორი რამ უნდა გვახსოვდეს: თორა შეურყვნელად უნდა დავიცვათ ჩვენ, ხოლო ქვეყანა უნდა დაიცვას რომმა.

ის კაცი გვეურჩებოდა ჩვენც და რომსაც. მან ტვინი აურია უბირ ხალხს და რაღაც ჯადოქრული გრძნებით ააბორგა ჩვენ წინააღმდეგაც და კეისრის წინააღმდეგაც.

ჩემი მონები – ქალებიცა და კაცებიც – მოედანზე მის ქადაგებას რომ მოისმენდნენ, იბოღმებოდნენ და ჯანყდებოდნენ. ზოგმა კიდევ მიატოვა ჩემი სასახლე და გაიჭრა უდაბნოში, საიდანაც იყო შემოხიზნული.

გახსოვდეთ, რომ თორა არის საფუძველთა საფუძველი და ბურჯი ჩვენი ძლიერებისა. და იერუსალიმს ვერვინ შეარყევს, სანამ მისნი ზღუდენი ეფუძნებიან დავითის ჩაყრილ ძველ ბალავარს.

აბრაამის თესლმა თუ გვინდა ნამდვილად იხაროს და აღორძინდეს, ეს მიწა არ უნდა წაიბილწოს. და ის კაცი, იესო, იყო წამბილწავი და ხელმყოფი სიწმინდეთა. ჩვენ იგი მოვაკვდინეთ შეგნებულად და სუფთა სინდისით.

და ასე დავხოცავთ ყველას, ვინც მოსეს მცნებებს გარდავა და დაამცრობს ჩვენს წმიდათაწმიდა ადათებს. ჩვენ და პონტოელმა პილატემ ვიცოდით, საშიში იყო ის

კაცი, და ბრძნულადაც მოვიქცეით, ბოლო რომ მოვუღეთ მას. მოვესწრები, ასეთივე აღსასრული ექნებათ მის მიმდევრებსაც და ჩაჩუმდება მისთა სიტყვათა გამოძახილი.

იუდეას თუ სიცოცხლე უწერია, უნდა გაცამტვერდეს ყველა მისი მტერი და ორგული. ხოლო თუ იუდეას სიკვდილი ელის, ჩემს ჭაღარაზე ნაცარს დავიყრი სამოელ წინასწარმეტყველივით, ტანზე შემოვიხევე ამ შესამოსელს აარონისას და ჯვალში ვივლი ჩემთა დღეთა აღსასრულამდე.

იოანა, ჰეროდეს ეზოსმომღვრის ცოლი

ბავშვების შესახებ

იესო არ დაოჯახებულა, მაგრამ იგი ქალების დიდი მეგობარი იყო და მშვენივრად იცნობდა მათ როგორც გულითად მეგობართ, თბილ და ტკბილ მოყვასთ.

და უყვარდა ბავშვები, ესმოდა მათი და ენდობოდა მათ. მისთა თვალთა ნათელში იხილვებოდა მამაც, ძმაც და ძეც.

მუხლზე დაისვამდა ბავშვს და იტყოდა: «ეგევითართა არის ძალა შენი და თავისუფლება შენი. და ეგევითართა არის სასუფეველი სულისა».

ამბობენ, იესო არ იცავდაო მოსეს კანონს, რამეთუ უსაზღვროდ მიმტევებელი იყოო იერუსალიმელი თუ გარეუბნელი მეძავეების მიმართ.

მაშინ მე თვითონაც მეძავად მიმიჩნევდნენ, რადგან მიყვარდა კაცი, რომელიც არ იყო ჩემი ქმარი. იგი სადუკეველი იყო.

ერთ დღეს, როცა ჩემი საყვარელი ჩემთან იყო, სადუკეველნი მომიხტნენ სახლში, მტაცეს ხელი და გამაკავეს. ჩემი სატრფო წავიდა, მიმატოვა. მერმე ბაზრის მოედნისკენ წამიყვანეს. იქ იესო მოძღვრავდა ხალხს.

მიმგვარეს იესოს. მისთვის მახის დაგება სურდათ და სცდიდნენ. ხოლო იესომ არ განმსაჯა. და მან შეარცხინა ისინი, ვისაც უნდოდა შერცხვენა ჩემი. გაკიცხა ისინი.

და მიბრძანა, შენი გზით იარეო.

მას მერმე სიცოცხლე დატკბა ჩემთვის. და მეტი ძალით ვგრძნობ აფეთქებული ყვავილნარის სურნელებას. მე გარდავიქმენ ქალად, ზნეკეთილ ქალად. და გავხდი ჩემი თავის უფალი და თავჩაქინდრული აღარ დავიარები.

რაფქა, პატარძალი კანიდან გალილეისა

ეს ამბავი რომ მოხდა, იესო ჯერ კიდევ არ იყო საქვეყნოდ ცნობილი. ჩემს დედულეთში, ბაღში, ვარდის ბუჩქებს თავს დავსტრიალებდი, იგი რომ შეჩერდა ჩვენს ჭიშკართან.

და თქვა მან: «მწყურია, მასმევ წყალს შენი წყაროისას?»

გავვარდი და ვერცხლის ფიალა მოვურბენინე, წყლით ავუვსე და შიგ იასამნის რამდენიმე წვეთიც ჩავუწურე. იგი დაეწაფა. სული მოითქვა.

მერმე თვალეებში ჩამხედა და მითხრა: «კურთხეული იყავ ჩემგან».

ეს თქვა და... თითქოს ქარმა დაქროლა და გამიარა ტანში. სიმორცხვეს ვპლიე და ვუთხარი: «ბატონო, დანიშნული ვარ ერთ კანელ გალილეველზე. დამდეგი კვირის მეოთხე დღეს ვაპირებთ დაქორწინებას. ხომ არ მეწვეოდი ქორწილში? შენი სტუმრობით ხომ არ დაგვამშვენებდი?»

და მომიგო მან: «მოვალ, შვილო ჩემო».

წარმოგიდგენიათ, მან თქვა: «შვილო ჩემო,» თუმცა იგი ჭაბუკი იყო, მე კი ლამის ოცი წლისა ვიყავი. მერმე გზას გაუყვა თავდაღმართში.

კარგა ხანს ვიდექი ჩვენი ბაღის ჭიშკართან, ვიდრე დედაჩემმა არ შემიხმო შინ. მომდევნო კვირის მეოთხე დღეს სასიძოს სახლში წამიყვანეს და ვიქორწინეთ.

და გვეწვია იესო და მასთან ერთად – დედა მისი და ძმა მისი იაკობი.

და მიუსხდნენ ისინი ჩვენს სტუმრებთან საქორწინო სუფრას. ქალწულები, ჩემი მაცრები, გალობდნენ სოლომონ მეფის საქორწინო საგალობლებს. და იგემა იესომ საზრდელი ჩვენი, და შესვა ღვინო ჩვენი, და გამიღიმა მე, და გაუღიმა სხვებს.

და იესო გულისყურით უსმენდა ყველა სიმღერას, რომელსაც შეყვარებული ვაჟკაცი უმღეროდა თავის ჭერქვეშ სატრფოს; და კიდევ – სიმღერას ვენახის მუშაკი ჭაბუკისას, რომელსაც ვენახის პატრონის ასული შეჰყვარებოდა და თავის დედულეთში მიჰყავდა; და კიდევ უსმენდა სიმღერას უფლისწულისას, რომელმაც ღარიბ-ღატაკი გოგო მიიყვანა თავის სასახლეში და მამა-პაპათა გვირგვინი დაადგა თავზე.

და ასე მგონია, იესო ყურს უპყრობდა კიდევ სხვა რაღაც სიმღერას, სხვა ჰანგს, რომლისთვისაც ყური ჩემი დახშული იყო. საღამოჟამს სიძის მამა მივიდა იესოს დედასთან და ჩასჩურჩულა: «ღვინო აღარ გაგვწვდება, არადა, ქორწილი ჯერ კიდევ გრძელდება».

იესომ ყური მოჰკრა ჩურჩულს და თქვა: «მწდემ იცის, რომ ღვინო საკმარად არის». მერმე იესო გაგვესაუბრა. იგი ლაპარაკობდა მიწისა და ზეცის საოცრებათა შესახებ, ზეციურ ყვავილებზე, რომლებიც იფურჩქნებიან, როცა დედამიწაზე ღამე ჩამოწვება; და საუბრობდა მიწის ყვავილებზე, რომლებიც გულს იღელავენ, როცა ვარსკვლავებს მალავს დღის ნათელი.

მან მოგვითხრო ამბები და იგავები. და დაგვატყვევა მისმა ხმამ. შევყურებდით და გვეგონა, რომ ხილვები გვეწვია. და დაგვავიწყდა სასმისიცა და ფეშხუმიც.

ვუსმენდი და მეგონა, სადღაც შორეულ და უცხო მხარეში ვიყავი. მცირე ხნის შემდეგ წვეულთაგან ერთმა უთხრა სიძის მამას: «ქორწილის ბოლოსთვის შემოგინახავს უკეთესი ღვინო. სხვები ასე არ იქცევიან».

ყველამ ირწმუნა. რომ იესომ სასწაული მოგვივლინა, რათა ქორწილის დასასრულისთვის ბლომად გვქონოდა უკეთესი ღვინო.

მეც ასე ვფიქრობდი და არც გამკვირვებია, რადგან თვით მისი ხმა მაუწყებდა სასწაულს. მერმე კარგახანს, პირმშო სანამ შემემძინებოდა, გულში მქონდა ჩარჩენილი მისი ხმა.

ჩვენს სოფელშიც და მახლობელ სამოსახლოებშიც დღესაც ახსოვთ ჩვენი სტუმრის სიტყვები და ამბობენ: «იესო ნაზარეტელის სული არის საუცხოო ძველებური ღვინო».

სპარსი ფილოსოფოსი დამასკოდან

ძველი ღმერთები და ახალი ღმერთი

ვერაფერს ვიტყვი იმ კაცის ბედზე და ვერც იმას მოგახსენებთ, რა ელის მის მოწაფეებს. ვაშლის გულში ჩამალული პაწაწინა თესლი ხეხილის უხილავი ბადია, მაგრამ ეს თესლი თუ კლდეზე დაეცა, ვერ იხარებს.

მაგრამ ერთს კი ვიტყვოდი: ძველი ღმერთი ისრაელისა სასტიკია და უღმობელი. ისრაელს სხვა ღმერთი უნდა ჰყავდეს, – ღმერთი, რომელიც მწყალობელია, მიმტევებელია და სიბრალულით გადმოხედავს მათ, – ღმერთი, რომელიც მსაჯულის ტახტზე კი არ იქნება დაბრძანებული მათ შერცობებათა ასაწონად და მათ ცთუნებათა

ასაწყავად, არამედ მზის სხივებთან ერთად ჩამოეშვება და მოიხილავს მათ გასაჭირს, და მოივლის მათ ხიფათიან ბილიკებს.

ისრაელს უნდა მოვლენოდა ღმერთი, რომელიც გულში არ ჩაიხვევდა წყენას, მათ შეცოდებებს დაივიწყებდა, შურს არ იძიებდა მესამე თუ მეოთხე თაობამდე.

ადამიანი აქ, სირიაში, ისეთივეა, როგორც ყველგან. იგი იყურება თავისი ცნობიერების სარკეში და იქ პოულობს თავის ღვთაებას. იგი წარმოიდგენს თავის მსგავს ღმერთებს და ეთაყვანება ღმერთს, რომელიც ადამიანის ხატის ანარეკლია. სინამდვილეში კაცი ლოცულობს და შესთხოვს თავისსავე სულის სწრაფვას, რომ მომძლავრდეს და აისრულოს ნატვრა.

არ არსებობს სიღრმე ადამიანის სულის გარეშე. და სულია ის სიღრმე, თავის თავს რომ უხმობს და ეძიებს. ეს სულია, ხმას რომ იღებს სალაპარაკოდ და სულია, რომ ისმენს.

ხოლო ჩვენ სპარსეთში ჩვენს სახეებს ვხედავთ მზის დისკოში და ეს ჩვენი სხეულები როკავენ საკურთხევლებზე დაგზნებულ ცეცხლში. იესოს ღმერთი, რომელსაც იგი მამად უხმობდა, არ უნდა იყოს შორეული იესოს ხალხისთვის. იგი შეუსრულებს მათ სურვილებს.

ეგვიპტის ღმერთებმა მოიშორეს ქვების ტვირთი და ნუბიის უდაბნოს მიაშურეს, რათა განთავისუფლებულიყვნენ იმათგან, ვინც მწყრალადაა ცოდნასთან. საბერძნეთის და რომის ღმერთების მზე ჩაესვენა. ისინი ძალიან ჰგვანდნენ შმაგი განცდებით ატანილ ადამიანებს. კორომები და ტყე-ჭალები, სადაც იშვა მათი მაგია, სწორედ ათენელთა და ალექსანდრიელთა ნაჯახებით გაიკაფა.

ამ ქვეყანაში ბორცვები და გორაკები გადაასწორეს და დაავაკეს ბეირუთელმა მსაჯულებმა და ანტიოქიელმა ჭაბუკმა განდევილებმა. მხოლოდ დახრონილი ბერიქალები და დაჩაჩანაკებული ბერიკაცები აკითხავენ თავიანთ წინაპართა ტაძრებს. ქანცგაწყვეტილები გზის დასასრულში ეძიებენ დასაწყისს გზისას. ხოლო ეს კაცი, იესო, ეს ნაზარეველი, ქადაგებდა ღმერთს, რომელიც იმდენად ყოვლისმომცველია, რომ ჰგავს ყოველი ადამიანის სულს; იმდენად ყოვლისმცოდნეა, რომ არ არის დამსჯელი ღმერთი; იმდენად მოყვარულია, რომ არ იმახსოვრებს თავის მიერ შექმნილ არსებათა ცოდვებს. და ეს ღმერთი ნაზარეველისა გადააბიჯებს დედამიწის შვილთა კარის ზღურბლს, ჩამოჯდება მათ კერიასთან, მათ ჭერქვეშ კურთხევას მიიტანს და გზას გაუნათებს მათ.

ხოლო ჩემი ღმერთი არის ღმერთი ზარათუშტრასი. ჩემი ღმერთი არის მზე – ცათა შინა, ცეცხლი – ქვეყანასა ზედა და ნათელი – ადამიანის სულში. მე მისით კმაყოფილი ვარ. და არ მჭირდება სხვა ღმერთი. დავითი, ერთი მიმდევართაგანი იესოს სიტყვათა ხორცმესხმა ვიდრე იგი ჩვენ შორის იყო, ვერც მისი ნათქვამის აზრს ჩაწვდი და ვერც მის იგავებს გავუგე რამე. მეტიც, ვერაფერს მივხვდი, ვიდრე მისი სიტყვები არ გაცოცხლდა ჩემ თვალწინ, ხორცი არ შეისხა და არ ჩაერთო ჩემთა დღეთა მდინარებაში.

ნება მიბოძეთ, ერთი ამბავი მოგიტხროთ: ერთ ღამეს სახლში ვიჯექი ფიქრებში წასული. ვიხსენებდი მის სიტყვებსა და მის საქმეებს, რათა ჩამეწერა და წიგნად მექცია. ამასობაში სამი ქურდი შემოიჭრა ჩემს სახლში. ვიცოდი, მოვიდნენ, რათა ჩემგან წარეტაცათ მონაგები ჩემი. და ისიც ვიცოდი, ან მახვილით უნდა დავხვედროდი, ან უნდა მეკითხა მაინც: «აქ რა გინდათ-მეთქი?»

ხოლო მე განვაგრძე მოძღვრის შესახებ მოგონებათა წერა. მპარავნი რომ წავიდნენ, მერმე გამახსენდა იესოს ნათქვამი: «ვისაც შენი კვართის წართმევა უნდა, გაატანე შენი სხვა შესამოსელიც».

და მე გავიგე მისი ნათქვამის აზრი.

მისი სიტყვების გახსენებითა და ჩაწერით ისე ვიყავი ატანილი, მთელი ჩემი ქონება რომ გაეზიდათ, მაინც ვერაფერი მომაცდენდა.

მართალია, უნდა დამეცვა ჩემი თავიცა და მონაგარიც, მაგრამ ხომ შევიტყვე, რა ყოფილა ყველა განძზე უდიადესი განძი?!

ლუკა პირმოთნეთათვის

იესოს სძულდა, ეჯავრებოდა პირმოთნენი. და მისი რისხვა ქარიშხალივით თავს ატყდებოდა მათ. მისი ხმა გრგვინვა იყო ფლიდთა ყურისთვის და მისი შიშით იყვნენ დაზაფრულნი.

ემიწოდათ იესოსი და მის სიკვდილს ეძიებდნენ. თხუნელასავით უთხრიდნენ ფეხქვეშ მიწას, მაგრამ იესო არ ვარდებოდა იმათ გათხრილ ხნარცვში. იესოს ღიმილს ჰგვრიდა მათი ძალისხმევა, რადგან კარგად იცოდა, რომ სულს ვერც მასხრად აიგდებ, ვერც ხაფანგში მოიმწყვდევ.

მას თითქოს ხელთ ეპყრა სარკე და მასში ხედავდა უქნარებს, უნდილთ და მერყევთ, იმათ, ვინც ბორძიკობს და ეცემა მწვერვალისკენ მიმავალი გზის კიდეში.

და მას ეცოდებოდა ისინი. ბევრჯერ წაშველებია, გვერდში ამოუყენებია და ტვირთის ზიდვაშიც შეჰხილებია; უძლურთათვის შეუთავაზებია მის ძალას დაყრდნობოდნენ.

მას არ გაუწირავს ცრუნი, მპარავნი თუ მკვლელნი. მაგრამ იგი სასტიკად განსჯიდა პირმოთნეთ, რომელთაც სახეზე ნიღაბი აქვთ აფარებული, ხელი კი – ხელთათმანში დამალული.

ბევრჯერ მიფიქრია მასზე, რომლის გული თავშესაფარს აძლევდა ყველას, ვინც უდაბური ადგილიდან სულის სავანისკენ მიემშურებოდა. მაგრამ პირმოთნეთათვის ეს სავანე ჩახურული და დაბეჭდილი იყო.

ერთხელ, როცა იესოსთან ერთად ვისვენებდით ბროწეულის ბაღში, ვუთხარი მას: «მოდვარო, შენ მიუტევებ და ანუგეშებ ცოდვილთ, უძლურთ და ძალადაშრეტილთ – ყველას, პირმოთნეთა გარდა».

და თქვა იესომ: «შენ მიაგენი ზუსტ სიტყვებს, როცა ცოდვილი მოიხსენიე უძლურად და ძალადაშრეტილად. მე მათ მივუტევებ სისუსტეს სხეულისას და უძლურებას სულისას. მათ სისუსტე მოსდგამთ მამა-პაპათაგან, ან მათი უძლურება მეზობელთა სიხარბის ბრალია.

«ხოლო პირმოთნეთ ვერ შევიწყალებ, რადგან ისინი უღელში აბამენ გულმართალ და მიმნდობ ადამიანებს. «ჯაბანი, რომელსაც შენ ცოდვილს უწოდებ, შეუბუმბლავ ბარტყს ჰგავს, ბუდიდან გადმოვარდნილს. პირმოთნე კი სვავია, კლდის ქიმზეა დადარაჯებული და ელოდება მსხვერპლის სიკვდილს.

«სუსტი და ჯაბანი – ესაა უდაბნოში გზააბნეული ადამიანი. პირმოთნე არ არის დაბნეული, მან იცის გზა და მაინც ფეხს ითრევს, უდაბნოს ქვიშასთან და ქართან ლაზღანდარობს». ასე იტყოდა მოძღვარი ჩვენი. და მე არ მესმოდა მაშინ. ახლა კი მესმის. მერმე პირმოთნეთა ამა ქვეყნისათა ხელი აღმართეს მასზე და დაუწესეს სასჯელი. და მიაჩნდათ, რომ მართალი სამართალი ქმნეს, რადგან უხუცესთა შესაკრებელში ისინი მოიხმობდნენ მოსეს მცნებებს დასტურად და სამხილად იესოს წინააღმდეგ.

მისი სიკვდილი კანონიერად მიიჩნიეს იმათ, ვინც არღვევდა კანონს ყოველ ცისმარე დღეს, ყოველი განთიადისას თუ მწუხრის ჟამს.

მათე

მთის ქადაგება

მკათათვის ერთ დღეს იესომ გვიხმო ჩვენ და თავის სხვა მოყვასთ და მთებისკენ წაგვიძღვა. მიწას სურნელი ასდიოდა და თითქოს ყველა თავისი სამკაულით გამობრწყინებულიყო, როგორც ასული მეფისა ქორწინების დღეს. ზეცა სასიძო იყო მიწისა.

მწვერვალს რომ მივაღწიეთ, იესო შეჩერდა დაფნარში და თქვა: «შეისვენეთ აქ, დაიუნჯეთ გონება და დაიმშვიდეთ გული, რამეთუ მრავალი მათქვს სათქმელი

თქვენდა». მაშინ ჩვენ დავსხედით მოლზე. ზაფხულის ყვავილები ირწეოდნენ ირგვლივ. და დაჯდა იგი ჩვენთან.

და თქვა იესომ:

«ნეტარ იყვნენ გლახაკნი სულითა.

«ნეტარ იყვნენ, რომელნი არ არიან შეპყრობილნი მოხვეჭის სურვილით, რამეთუ ისინი მოიპოვებენ თავისუფლებას.

«ნეტარ იყვნენ ტანჯულნი, რამეთუ ტანჯვა შეეცვლებათ სიხარულად.

«ნეტარ იყვნენ მშიერნი სიმართლისა და მშვენიერებისათვის, რამეთუ მათი შიმშილით მოიპოვება პური და მათი წყურვილით – გრილი წყალი.

«ნეტარ იყვნენ კეთილნი, რამეთუ ისინი ნუგეშინისცემულ იქნებიან თავიანთი სიკეთით.

«ნეტარ იყვნენ წმინდანი გულითა, რამეთუ ისინი ღმერთს შეუერთდებიან.

«ნეტარ იყვნენ გულმოწყალენი, რამეთუ შეწყალებულ იქნებიან მათივე გულმოწყალეებისამებრ.

«ნეტარ იყვნენ მშვიდობისმოყვარენი, რამეთუ მათი სული დაივანებს ბრძოლის ველზე და თიხნარს ბაღნარად გადააქცევს.

«ნეტარ იყვნენ დევნილნი, რამეთუ ნაბიჯი მათი აჩქარდება და ფრთა შეესხმებათ.

«გიხაროდენ და იშვებდეთ, რამეთუ თქვენ მოიპოვეთ სასუფეველი ცათა თქვენსავე თავში. გარდასულ დროთა მგალობელნი დევნეს, როცა უგალობდნენ სასუფეველს. დევნილ იქნებით თქვენც. და ესაა ღირსება თქვენი. და საზღაური მოგეზღვებათ.

«თქვენ ხართ მარილი ქვეყნისა. უკეთუ მარილი განქარდეს, რით დამარილდეს საზრდელი კაცთა გულისა?»

«თქვენ ხართ ნათელი სოფლისა. ნუ შედგამთ სანთელს ხვიმირის ქვეშ. ინათოს მან სასანთლესა ზედა, და გაუნათოს ყველას, ვინც ეძიებს ქალაქს ღვთისას.

«ნუ გგონიათ, რომ მოვედი, რათა დავხსნა სჯული მწიგნობართა და ფარისეველთა; დათვლილნი არიან დღენი თქვენთან ჩემი ყოფნისა და აღრიცხულნი არიან სიტყვანი ჩემნი. მცირე დრო დამრჩა, რათა სრულვყო ახალი სჯული და განვაცხადო ახალი აღთქმა.

«ითქვა თქვენდა მიმართ: «არა კაც კლა». ხოლო მე გეტყვით თქვენ: ნუ განურისხდები მოყვასს უმიზეზოდ.

«წინაპართაგან დაგეკისრათ შეწირვა ზვარაკისა, კრავისა, მტრედისა, – და მათი დაკვლა ტაძრის საკურთხეველზე, რათა ყნოსვას უფლისას მისწვდეს იმათი ქონის სუნი და თქვენ მიგეტეოთ შეცოდებანი თქვენნი.»

«ხოლო მე გეტყვით თქვენ: ნუთუ ღმერთს აძლევთ იმას, რაიც მისი იყო დასაბამითვე? ნუთუ ამით მოიგებთ გულს ღვთისას, რომლის საყდარი მდუმარების სიღრმეთა მიღმაა და რომლის ხელი სივრცეებს შემოწერს?»

«უმჯობესია, მოიკითხე ძმა შენი და შეირიგე იგი, ვიდრე ტაძარს მიაკითხავდე; სიყვარული მიაგე მოყვასს შენსას, რამეთუ მათ სულელებში ააგო უფალმა ხელთუქმნელი ტაძარი. და ტაძარი იგი არ დაინგრევა; და მათ გულებში აღმართა მან საკურთხეველი. და საკურთხეველი იგი არ დაემხოზა.»

«ითქვა თქვენდა მიმართ: «თვალი თვალისა წილ და კბილი კბილისა წილ». ხოლო მე გეტყვით თქვენ: არა წინააღდგომად ბოროტისა, რამეთუ წინააღდგომა საზრდოა ბოროტებისა და ძალას მატებს მას. მხოლოდ სუსტნი იძიებენ შურს, სულით ძლიერნი მიუტევენ. და ღირსებაა თქვენი, შეურაცხყოფელს თუ მიუტევენთ.»

«მხოლოდ მსხმოიარე ხეს არხევენ ან ესვრიან ქვას ნაყოფის ჩამოსაბერტყად.»

«ნუ ზრუნავთ ხვალინდელ დღეზე. დღევანდელი დღეც კმარა სასწაულად.»

«დაივიწყე თავი შენი, როდესაც გასცემ. გახსოვდეს იგი, ვისაც დახმარება სჭირდება. რამეთუ მამისგან ებოძება ყველას, ვინც გასცემს. და ებოძება უფრო უხვად, ვიდრე თავად გასცა.»

«ყოველს მისცემდე საჭიროებისამებრ. მამა ხომ არ მისცემს მარილს მოწყურებულ შვილს, ან ქვას ხომ არ მისცემს მშვიერს; რძესაც კი არ მიაწვდის ძუძუს მოწყვეტილ ბაბლს.»

«ძალთათვის შესაფერს ნუ მისცემ კაცთ. ნურც ღორებს დაუყრი მარგალიტებს. ასეთი საბოძვრით დასცინი მათ. და ისინიც გაგიქელავენ შენს ძღვენს, შეგიძულევენ და გაგანადგურებენ.»

«ნუ დაიუნჯებ სიმდიდრეს, რომელიც განქარდება ან მპარავი წარგტაცებს. დაიუნჯე განუქარვებელი და წარუპარველი სიმდიდრე, რომლის მშვენება იმატებს, რაც მეტი თვალი შეპყურებს მას. რამეთუ სადაც არის საუნჯე შენი, იქ არის გული შენი.»

«ითქვა თქვენდა მიმართ: «მკვლელი მახვილით უნდა განიგმიროს, ქურდი უნდა ჯვარცმულ იქნეს, მეძავი უნდა ჩაიქოლოს.»

ხოლო მე გეტყვით თქვენ: თქვენც მიგიძღვით წვლილი მკვლელის, ქურდისა და მეძავის ცოდვაში. ოდეს ისჯება სხეული მათი, ბნელდება სული თქვენი.»

«ჭემმარიტად, არცერთი დანაშაული არ ჩაუდენია ერთ კაცს, ან ერთ ქალს. ყოველი ცოდვა ჩადენილია ყველას მიერ. როდესაც ვინმე იხდის სასჯელს, ეგებ მაშინ წყდება»

რგოლი იმ ჯაჭვისა, რომელიც თქვენც გაქვთ კოჭებზე შემოჭდობილი. ეგებ თავისი ტანჯვით იგი იხდის საფასურს თქვენი სწრაფწარმავალი ბედნიერებისთვის».

ასე იტყოდა იესო. და მე მინდოდა მუხლებზე დავმხობილიყავი და თაყვანი მეცა მისთვის. სიმორცხვით ვერ გავინძერი, ვერც ხმა დავძარი. ბოლოს შევიძელ ლაპარაკი და ვთქვი; «მინდა ვილოცო და... ენა არ მემორჩილება. მასწავლე ლოცვა».

და მომიგო იესომ: «როცა ილოცებ, სწრაფვა შენი გამოხატე სიტყვებით. ჩემი სურვილია ვილოცო ასე:

«მამაო ჩვენო, რომელი ხარ ცათა შინა, წმიდა იყავნ სახელი შენი.

«მოვედინ სუფევა შენი, იყავნ ნება შენი, ვითარცა ცათა შინა, ეგრეცა ქვეყანასა ზედა.

«პური ჩვენი არსობისა მოგვეც ჩვენ დღეს, «და მოგვიტევენ ჩვენ თანანადებნი ჩვენნი, ვითარცა ჩვენ მივუტევებთ თანამდებთა მათ ჩვენთა; «და ნუ შეგვიყვანებ განსაცდელსა, არამედ გვიხსენ ბოროტისაგან.

«რამეთუ შენია სუფევა, ძალი და დიდება საუკუნეთა მიმართ. ამინ».

მწუხრი ჩამოწვა. იესო მთიდან დაეშვა და ჩვენ ყველანი უკან მივყევით. მივდიოდი და ვიმეორებდი მის ლოცვას. მახსოვდა ყველაფერი, რაც თქვა. და ვიცოდი: მისი სიტყვები, ახლა ფანტელებივით რომაა, გამყარდება და დაკრისტალდება. და ფრთები, ჩვენს თავს ზემოთ რომ ფათქუნობს, ერთ დღეს რკინით დაჭედული ფლოქვებივით მიუხათქუნებს მიწას.

იოანე, ძე ზებედესი

იესოს სახელთათვის

შეამჩნევდით, რომ ზოგი ჩვენგანი იესოს უწოდებს «ქრისტეს», ზოგი – «სიტყვას», სხვანი «ნაზარეველს» უწოდებენ, სხვანი კიდევ – «ძეს კაცისას».

შევეცდები ცხადად განვმარტო ეს სახელები ჩემთვის ღვთით ბოძებული ნათლის შუქზე. ქრისტე, რომელიც იყო უწინარეს ჟამისა, უწინარეს დღეთა, – არის ღვთიური ალი. იგი ცოცხლობს ადამიანის სულში. იგია სუნთქვა სიცოცხლისა. იგი თვისთა თანა მოვიდა, და ხორციელ იქმნა, და მიიღო ჩვენი მსგავსი სხეული.

ქრისტე არის ნება ღვთისა.

იგია დასაბამშივე მყოფი სიტყვა, პირველი სიტყვა, რომელიც წარმოითქვა ჩვენი ხმით და რომელიც ცოცხლობს ჩვენს ყურთასმენაში, რათა მივაპყროთ გულისყური და გულისხმავეყოთ.

და პირველქმნილმა სიტყვამ უფლისამ, ღმერთმა ჩვენმა, ააგო ტაძარი ხორციითა და ძვლებით და განკაცდა შენ და ჩემ მსგავსად. განკაცდა, რადგან ჩვენ ვერ შევძლებდით უსხეულო სულის გალობის სმენას, ვერც ჩვენსავე უზენაეს არსს ვიხილავდით ზეციურ ნისლში მოარულს.

ქრისტე ბევრჯერ ყოფილა ამა სოფლად და მრავალი მხარე მოუვლია. და ყოველთვის იგი მიაჩნდათ უცხოდ და შეშლილად. მაგრამ ღვთის სიტყვა ამაოდ არ ჩამოგვესმის ზეციდან. ადამიანის სული მაინც იუნჯებს იმას, რის შენახვასა და დამახსოვრებაზე დიდად არ ირჯება გონება მისი.

ქრისტეა იგი – იღუმალი და უზეშთაესი, – ვინც მიუძღვის ადამიანს მარადისობისკენ.

ნუთუ არ გსმენიათ მის შესახებ ინდოეთის გზაგასაყარებზე? ან – მოგვთა მხარეში და ეგვიპტის ქვიშნარებში?

ან აქ, ამ ჩვენს ჩრდილოეთის მხარეში, ძველად მგოსნები რომ მღეროდნენ პრომეთეზე, ცეცხლის მომტანზე?! აღსრულდა კაცთა ნატვრა. მიჯაჭვული იმედი ახსნილია! გაგეგონებათ ორფევსი, გალობითა და ქნარით რომ მოვიდა ამა სოფლად, რათა შეერხია სული ადამიანისა და პირუტყვისაც კი.

ნუთუ არ იცით მითრა – ხელმწიფე, და ზარათუშტრა – წინასწარმეტყველი სპარსთა, რომელიც უძველეს დროშივე გამოფხიზლდა კაცთა მოდგმის ძილიდან და კაცობრიობის ოცნებათა სათავეში ჩადგა?

ჩვენ კურთხევას ვიღებთ, როცა ყოველ ათასწლეულში უხილავსა და უზეშთაესს ვხვდებით ტაძარში. იგი სხეულით გვევლინება და მაშინ ჩვენი დუმილი გალობით იცვლება. და მაინც, ყური ჩვენი ყოველთვის მზად არ არის სასმენად. და თვალი ჩვენი ყოველთვის მზად არ არის სამხერად.

იესო ნაზარეველი იშვა. და გაიზარდა იგი ჩვენ მსგავსად. მისი დედა და მისი მამა ჩვენი მშობლების მსგავსნი იყვნენ. და იგი იყო კაცი.

ხოლო ქრისტე არის სიტყვა, რომელიც პირველითგან იყო. იგი არის სული, რომელიც სიცოცხლეს გვანიჭებს. და გარდამოვიდა იესოზე ქრისტე და იყო მასთან.

და სული არის ყოვლისშემძლე ხელი უფლისა, და იესო არის ქნარი.

სული არის ფსალმუნნი, და იესო არის მისი ჰანგი.

და იესო, კაცი ნაზარეთიდან, არის ზეციური ძალი, რომელშიც განცხადდა ქრისტე. იგი დაიარებოდა ჩვენ შორის და მეგობრებად მიგვიჩნევდა ჩვენ.

იმხანად გალილეის მთებში თუ ბარად მხოლოდ მისი ხმა გაისმოდა. ჭაბუკი ვიყავ მაშინ. და მის გზას მივყვებოდი, და მის ნაკვალევზე დავდიოდი.

მის ნაკვალევზე დავდიოდი და მის გზას მივყვებოდი, რათა ქრისტეს სიტყვები მესმინა იესო გალილეელის ბაგეთაგან. ახლა კი გაიგებდით, ზოგი ჩვენგანი რატომ უწოდებს მას «ძეს კაცისას».

თავად მას სურდა, რომ ასე ეწოდებინათ მისთვის, რამეთუ მან უწყოდა შიმშილი და წყურვილი კაცისა და ხედავდა ადამიანს, თავისი უზენაესი არსის მაძიებელს. ძე კაცისა არის ქრისტე მწყალობელი და იგი ჩვენთან იქნება მარად.

იგი არის იესო ნაზარეველი, რომელიც თავის ყველა ძმას მიუძღვის უზეშთაესი ერთისკენ, სიტყვისკენ, რომელიც პირველითაგან იყო ღმრთისა თანა.

ჩემს გულში ცოცხლობს იესო გალილეელი – უზეშთაესი ადამიანი ადამიანთა შორის, უზეშთაესი პოეტი პოეტთა შორის, რომელიც პოეტად გარდაგვექმნის ჩვენ ყველას; იგია სული, რომელიც კარზე გვიკაკუნებს, რათა გავიღვიძოთ, აღვიმართოთ და შევეგებოთ ჭეშმარიტებას, მარტივსა და უბრალოს.

ახალგაზრდა მოძღვარი კაპერნაუმიდან

იესო – მოგვი

იგი მოგვი იყო, გრძნეული იყო და ჯადოქარი. ეგ კაცი უბირ ხალხს აცთუნებდა თილისმითა და ჯადოთი, აყალბებდა ჩვენს წინასწარმეტყველთა სიტყვებს და აბუჩად იგდებდა ჩვენს მამა-პაპათა წმინდა ადათებს.

დიახ, იგი მკვდრებსაც კი იმოწმებდა და საფლავებს მოუხმობდა თავის უფლებამოსილ მაცნეებად. იგი მზაკვრულად ცდილობდა მოენადირებინა იერუსალიმელი ქალებიცა და გარეუბნელებიც. ობობა რომ თავის ქსელში ხლართავს ბუზს, ქალებიც ასე ებმებოდნენ მის დაგებულ მახეში.

ქალები ცერცეტები არიან და ქარაფშუტები. და იოლად აჰყვებიან კაცს, რომელიც ტკბილი და თბილი სიტყვებით დაუამებს მათ დაუხარჯავ ვნებებს. რომ არა ის ქალები, მისი ბოროტი სულით ატანილი თავქარიანი ქალები, დღეს იმისი სახელი კაციშვილს აღარ ემახსოვრებოდა.

ვინ იყვნენ ის კაცები, მას რომ გაჰყვნენ?

ეს იყო მონობის უღელში შებმულთა და დათრგუნვილთა ხროვა. ეგ უვიცები და მშიშრები ურჩობას ვერასდროს შეჰბედავდნენ თავიანთ კანონიერ პატრონებს, მაგრამ, როცა იესო მათ დაჰპირდა საპატიო თანამდებობებს თავის წარმოსახულ სასუფეველში, ისინი ისე დაჰყვნენ მის ზმანებებს, როგორც თიხა – მექოთნეს. ხომ იცით, მონა რომ თავის ოცნებებში ყოველთვის ბატონია, სუსტი კი ლომია.

ეგ გალილეელი მჩხიბავი იყო და ყალბისმქმნელი. მაგ კაცმა ყველა ავაზაკს შეუნდო ცოდვები, რათა საქებარი შეძახილები და «ოსანა» მოესმინა იმათ უწმინდურ ბაგეთაგან. ეგ კაცი დაპირებებით კვებავდა უსასოთა და უბადრუკთა გულებს, რათა მის ხმას გამგონე ჰყოლოდა და მის დამახილზე ამაღლა შეყრილიყო.

მან დახსნა შაბათი დღე, რათა უსჯულოთა და კანონის ხელმყოფთა მხარდაჭერა მოეპოვებინა. სულ ჩვენი მღვდელთმოდღვრების ძვირისხსენებაში იყო, რათა სიონის ყურადღება მიეპყრო და თავი განედიდებინა.

ბევრჯერ მითქვამს, ვერ ვიტანდი მაგ კაცს. ჰო... რომაელები, ჩვენს ქვეყანაზე რომ ბატონობენ, ხომ მძულს და მძულს, მაგრამ ის რომაელებზე უფრო მძულს. თანაც ნაზარეთიდან რომ იყო?! ჩვენი წინასწარმეტყველებისგან დაწყველილი ქალაქიდან, რომელიც ნეხვის გროვად მიაჩნია ყველა წესიერ ადამიანს, და საიდანაც არასდროს არანაირი სიკეთე არაა მოსალოდნელი!

მდიდარი ლევიტელი ნაზარეთის შემოგარენიდან

იესო – შესანიშნავი ხურო

შესანიშნავი ხურო იყო. მისი ნაკეთები კარი არასდროს შეუტეხიათ მპარავთ, მისი ჩასმული სარკმლები გაიღებოდა და ეგებებოდა მაშრიყისა თუ მალრიბის ნიავს.

და ამზადებდა იგი სკივრებს კედრის მერქნისგან, მტკიცედ კრავდა და აკრიალებდა. მისი გამოთლილი ხელნა თუ ფიწალი გამძლე იყო და ხელშიც ადვილად მოგყვებოდა.

და თუთის ოქროსფერი მერქნიდან თლიდა ამბიონებს ჩვენი სინაგოგებისთვის. მერხის ორივე მხარეს, იქ, სადაც წმინდა წერილი ასვენია, მაღლა ატყორცნილ ფრთებს გამოაკოპიტებდა ხოლმე. ქვემოთ საყრდენის ფუძეს ამკობდა მტრედებითა და ხარებით, დიდთვალება ირმებით. მისი ყველა ნახელავი ქალდეველთა და ბერძენთა ყაიდაზე იყო ნაკეთები, მაგრამ მის ნამუშევარში იყო რაღაც განსაკუთრებული, მისეული, რაც არც ქალდეური იყო და არც ბერძნული.

აი, ეგ ჩემი სასახლე ბევრმა ხელმა აშენა ამ ოცდაათი წლის წინათ. გალილეის ყველა ქალაქიდან მოვიხმე მშენებლები: ქვითხურონი, ხითხურონი. ყოველი მათგანი გაწაფულიც იყო და ხელმარჯვეც. და მე კმაყოფილი ვიყავი.

მაგრამ, მოდი ახლა, შეხედე ამ ორ კარსა და სარკმელს. იესო ნაზარეტელის ნახელავია. ჩემი სახლის ყველა კარ-ფანჯრისგან გამოირჩევა სიმტკიცით. ხომ ხედავ, ეს ორი კარი სულ სხვაა. და ეს სარკმელი, აღმოსავლეთით რომ გადის, განა არ განსხვავდება სხვა სარკმელთაგან?

ჩემს ყველა კარ-ფანჯარას კვალი დაატყო დრომ და ჟამმა. მხოლოდ იესოს ნახელავმა გაუძლო სტიქიათა შემოტევას. ან ეს წირთხლები როგორ ჩასვა, ან ეს ლურსმნები როგორაა ჩაჭედებული ფიცრის ძგიდეში, როგორ მჭიდროდ იჭერს და ამაგრებს მეორე კიდესთან.

და გასაოცარია, რომ ხელოსანმა, ორი კაცის გასამრჯელოს ღირსმა, მხოლოდ ერთის საფასური იკმარა. და თურმე იმ ხითხუროს ისრაელის წინასწარმეტყველად აღიარებენ ახლა.

ნეტა მცოდნოდა, რომ ის ხერხიან-შალაშინიანი ყმაწვილი კაცი წინასწარმეტყველი იყო. ვთხოვდი, მეტი ელაპარაკა და ნაკლები ეშრომა. და უხვადაც გადავუხდიდი წინასწარმეტყველებისთვის. ახლაც ბევრი მოჯამაგირე მყავს ჩემს კარმიდამოშიც და მინდვრებშიც. მაგრამ როგორ გავარჩიო კაცი, რომელსაც ხელთა აქვს დურგლის იარაღი, იმ კაცისგან, ვინც იარაღია ღვთის ხელში. როგორ უნდა ვიცნო ხელი ღვთისა?

მწყემსი სამხრეთ ლიბანიდან

იგავი

ზაფხული იწურებოდა, იგი და სამი სხვა კაცი პირველად რომ გამოჩნდნენ აგერ ამ გზაზე. ბინდდებოდა. იგი შეჩერდა და ერთხანს იდგა იქ, იალალის კიდეში.

სალამურს ვუკრავდი. ფარა მოვდა ჩემ შორიახლოს. იესო შედგა. გავწიე მისკენ და წინ გავუჩერდი.

და მკითხა მან: «სად არის ელიას სამარე? აქ ხომ არაა სადმე?»

და მივუგე მე: «აქაა, ბატონო, ამ ქვების გროვის ქვეშ. ყოველ გამვლელს დღემდე მოაქვს თითო ქვა და უმატებს ამ გროვას».

მადლი მითხრა და წავიდა. და მისი მეგობრები გაჰყვნენ უკან.

სამი დღე გამოხდა და მწყემსმა გამალიელმა თქვა, აქ რომ ჩამოიარა, ის კაცი იუდეის წინასწარმეტყველიაო. არ დავიჯერე.

და მაინც რამდენიმე თვეს ვფიქრობდი იმ კაცზე.

გაზაფხული იყო, იესომ კიდევ ერთხელ რომ ჩამოიარა საძოვრებზე. მარტო იყო. იმ დღეს აღარ ვუკრავდი სალამურს. ცხვარი დამეკარგა, დავლონდი, გული მიწუხდა. გავემართე და ჩუმი გავჩერდი მის წინ. ნუგეშს ვეძებდი.

შემომხედა და მითხრა: «დღეს არ აკვნესებ სალამურს. რატომ გაქვს ნაღვლიანი თვალეები?» და მივუგე მე: «ჩემი ფარიდან ერთი ცხვარი დამეკარგა. ყველგან ვეძებე და ვერ ვიპოვე. და ახლა არ ვიცი რა ვქნა».

ერთხანს დუმდა. შემდეგ გამიღიმა და მითხრა: «დამელოდე აქ, ვიპოვი შენს ცხვარს». და წავიდა, გაუჩინარდა, მთებს მიეფარა.

ასე, ერთი საათის მერმე დაბრუნდა. ჩემი ცხვარი გვერდით მოჰყვებოდა. ჩემ წინ გაჩერდა. მერმე ცხვარმა თავი ააღირა და, მე რომ შევეყურებდი იესოს, ცხვარიც სწორედ ასე შეაჩერდა მას. მერმე გახარებულმა გულში ჩავიკარი ცხვარი.

იესომ ხელი დამადო მხარზე და მითხრა: «დღეიდან ეგ ცხვარი შენი ფარის ყველა ცხვარზე უფრო გეყვარება, ვინაიდან დაკარგული გყავდა და ახლა დაგიბრუნდა».

და გახარებულმა ისევ ჩავიხუტე ცხვარი. იესო უფრო ახლოს მოვიდა ჩემთან. და მე ვდუმდი. ხოლო თავი რომ ავწიე მადლობის სათქმელად, იგი უკვე შორს იყო. და მე ძალა არ მეყო, უკან გავყოლოდი იესოს.

იოანე ნათლისმცემელი

დილეგში ესაუბრება თავის მოწაფეს

რა დამადუმებს ამ ბინძურ სოროში, ვიდრე იესოს ხმა აღწევს ბრძოლის ველიდან. ვერ შემაბრკოლებენ და ვერ გამაჩუმებენ, ვიდრე იგი არ შეუპყრიათ. ამბობენ ასპიტები დასარსალებენ და წელზე ეგრაგნებიანო მას.

მაგრამ პასუხად ვამბობ: ეს შემატებს მას ძალას და ქუსლით თავს გაუჭიჭყავს ასპიტებს. მე ოდენ ქუხილი ვარ მისი ელვისა. მასზე ადრე ვთქვი, მაგრამ მისია სიტყვა და მისია მიზანი. უეცრად შემიბყრეს. უთუოდ მასზეც აღმართავენ ხელს, მაგრამ მას შემდეგ, როცა სრულად იტყვის თავის სათქმელს. და იესო დათრგუნავს მათ.

იესოს ეტლი მათ გადაუვლის, და მისთა ტაიჭტთა ფლოქვები გადაქელავენ მათ, და მძლეთამძლე იქნება იგი. შუბითა და მახვილით მიეჭრებიან. ხოლო იგი მტრებს შეაგებებს ძალას სულისას. სისხლი მისი დაინთხევა მიწაზე. მაგრამ თვითვე დაიჭრებიან და დაიტანჯებიან. და თავიანთი ცრემლის გუბეში მოინათლებიან, და განიბანებიან შეცოდებათაგან.

ყოლბნი და ყოლბნი ლაშქართა ძალაყინებითა და ურნალებით დაიძვრებიან იესოს ქალაქებისკენ, მაგრამ გზად იორდანეში ჩაიხრჩობიან. მისი გალავნები და მისი გოდლები უფრო და უფრო ამადლდება და მოლაშქრეთა მისთა ფარები მეტი ძალით გამობრწყინდება და გამოანათებს მზეზე.

მეუბნებიან მასთან ხარ შეთქმული და განზრახული გაქვთ ხალხი ააბორგოთ და ააჯანყოთ იუდეის სამეფოს წინააღმდეგ. პასუხად ვიტყვი, თან მინდა ცეცხლი შევუნთო ჩემს სიტყვებს: «თუ ჰგონიათ, რომ განუკითხაობის და ბოროტების ეს მთხრებელი სამეფოა, დაე, დაემხოს იგი და აღიგავოს პირისაგან მიწისა! დაე, სოდომისა და გომორის ბედი ხვდეს წილად, ეს მოდგმა დაჰვიწყდეს ღმერთს და ნაცარტუტად იქცეს ეს ქვეყანა!

დიახ, ამ დილეგიდან მე ნამდვილად შეთქმული ვარ იესო ნაზარეველთან. და იგი წაუძღვება ჩემს ლაშქარს, ჩემს მხედრებსა და ქვეითებს. ხოლო თავად მე, თავკაცი მათი, არა ღირს ვარ, რომ გავხსნა საბელი იესოს ხამლთა.

მიდით მასთან და უთხარით ნათქვამი ჩემი. და ჩემი სახელით შესთხოვეთ კურთხევა და წყალობა. დიდხანს არ მომიწევს აქ ყოფნა: ღამით ძილ-ღვიძილში ვგრძნობ ფრთხილ, მოზომილ ნაბიჯებს, ამ ჩემს სხეულს გვემს ვიღაც. მივაყურადებ და... აწვიმს ჩემს სამარეს.

მიდით იესოსთან, მიდით და უთხარით, რომ იოანე კედრონის ხევიდან, იოანე, რომლის სული განთავისუფლდა ზმანებათაგან, ლოცულობს მისთვის, მაშინ როცა მესაფლავე აქვეა და მტარვალს აღმართული აქვს მახვილი აღთქმული გასამრჯელოს მოლოდინში.

იოსებ არიმათიელი

იესოს უმთავრეს მიზანთა შესახებ

გსურთ იცოდეთ, რა არის იესოს უმთავრესი მიზანი. სიამოვნებით გეტყვით, ოღონდ ვის ძალუძს ხელით შეეხოს სიცოცხლეს, კურთხეულ ღვინოში რომ ჩქეფს? ვინ იხილოს მაცოცხლებელი წვენი, ვაზის ლერწებს რომ ასაზრდოებს?

და თუმცა ყურძნის გემოც ვიცი და საწნახლიდან მაჭაროც შემისვამს, მაინც გამიჭირდება ყველაფრის თქმა. მე მხოლოდ იმას ვიტყვი, რისი გაგებაც შევძელი. მოძღვარმა ჩვენმა და საყვარელმა ჩვენმა მხოლოდ სამ წინასწარმეტყველურ დროში იცხოვრა. ეს იყო გაზაფხული მისი გალობისა, ზაფხული მისი ნეტარებისა და შემოდგომა მისი ვნებისა. ყოველმა მათგანმა ათას წელს გასტანა.

მისი გალობის გაზაფხული გალილეაში გამოიკვირტა. იქ შემოიკრიბა მოციქულები. და იქ, ლურჯი ტბის ნაპირას, პირველად ახსენა მამა – ღმერთი ჩვენი, და ხსნა ჩვენი, და თავისუფლება ჩვენი.

გალილეის ტბასთან დაკვარგეთ ჩვენ ჩვენ-ჩვენი თავი, რათა გვეპოვა მამისკენ მიმავალი გზა. ო, რა უმნიშვნელოა ეს დანაკარგი, თან რომ ნეტარებად შემოგვიბრუნდა!

სწორედ იქ ყურში ჩაგვესმა გალობა ანგელოზებისა. და გვაუწყეს მათ, მიატოვეთ ეგ უნაყოფო მიწა, რათა თქვენი გულის მისწრაფებათა წალკოტი გააშენოთო.

იესო საუბრობდა ველებზე, ლორთქო ბალახით გადამწვანებულ საძოვრებზე, თეთრ შროშანებზე, – ლიბანის ბორცვებზე რომ ღაღანებენ და არც კი ამჩნევენ ქარავენებს, დაბლა რომ მიირწევიან და მტვრის ბუქს აყენებენ. ლაპარაკობდა იესო მინდვრის მანანებზე, რომლებიც მზეს შესცინიან და თავიანთ სურნელს თან ატანენ შემოქროლილ ნიავეს.

იგი ამბობდა: «შროშანები და მანანები ერთ დღეს ცოცხლობენ, და მაინც მათთვის ეს დღე მარადისობაა, თავისუფლებაში გატარებული».

ერთ საღამოს, ნაკადულის პირას რომ ვისხედით, იესომ თქვა: «შეხედეთ ამ ნაკადულს და ყური მიუგდეთ მის ჰანგს. იგი მარად ეძიებს ზღვას. რა ძნელი გზა აქვს ზღვამდე ნაკადულს! და თუმცა მარად ძიებაშია, მღერის და გალობს თავის საიდუმლოს განთიადიდან მწუხრამდე, მწუხრიდან განთიადამდე».

«თქვენც ისე უნდა ეძიოთ მამა, როგორც ნაკადული ეძიებს ზღვას».

შემდეგ დადგა ზაფხული მისი ნეტარებისა და გვეწვია ჟამი იესოს სიყვარულისა. იგი საუბრობდა სხვა ადამიანებზე: მოყვასზე, თანამგზავრზე, უცნობზე, ბალღობის დროინდელ მეგობარზე.

იესო ლაპარაკობდა მოგზაურზე, რომელიც აღმოსავლეთიდან ეგვიპტისკენ მიემართებოდა, – დამაშვრალ მხვნელზე, რომელიც თავისი ხარებით შინ ბრუნდებოდა საღამოჟამს, – გზაგავლით კარს მომდგარ სტუმარზე, რომელსაც მწუხრმა უწია.

და იტყოდა იგი: «მოყვასი თქვენი თქვენივე შეუცნობელი «მეა», რომელიც თვალთ დასანახი გამხდარა თქვენთვის. მის სახეს აირეკლავს თქვენი მდორე წყლები. თუ ჩაიხედავთ წყალში, იხილავთ თქვენსავე ხატს».

«ყური მიუპყართ ღამეს და მოისმენთ მოყვასის ნათქვამს. მის სიტყვებს გაიგონებთ თქვენივე გულის ძგერაში. «იყავით ისეთი თქვენი მოყვასისთვის, როგორც ის გინდათ იყოს თქვენთვის».

«ეს არის სჯული ჩემი და კანონი ჩემი. და მე გეტყვით თქვენ და თქვენს შვილებს, და ისინი ეტყვიან თავიანთ შვილებს, ვიდრე აღსრულდება ჟამი და აღარ იქნება თაობათა ცვლა».

და სხვა დროს მან თქვა: «განცალკევებით თქვენ ვერ შეიცნობთ საკუთარ თავს. თქვენა ხართ სხვა კაცთა ნაღვაწში და ისინი არიან თქვენთან თქვენი სიცოცხლის ყოველ დღეს, თუმცა თავად არ უწყვიან ეს».

«ისინი ვერ ჩაიდენენ დანაშაულს, თქვენი ხელიც რომ არ ერიოს მასში».

«ისინი ვერ დაეცემიან, თქვენ თუ არ დაეცით. და ისინი ვერ ამალღდებიან თქვენ თუ არ ამალღდით მათთან ერთად».

«თქვენი მოყვასის გზა ტაძრისაკენ – თქვენივე გზაა. და როცა ისინი ეძიებენ უშენ მიწას დასამკვიდრებლად, თქვენც ეძიებთ მათთან ერთად».

«შენ და მოყვასი შენი ორი მარცვალი ხართ, ველად დათესილი. ერთად იზრდებით და ერთად გარწევთ ქარი. ნურცერთი ნუ გაუნაწყენდებით ველს. რამეთუ მარცვალი ისე იზრდება, არც ველს, არც მიწას, და არც თავის საკუთარ შემართებას არ ემდღურის».

«დღეს მე თქვენთან ვარ. ხვალ დასავლეთით გავწევ. და ვიდრე წავალ, მე გეტყვით თქვენ: მოყვასი თქვენი არის თქვენივე შეუცნობელი არსი, თქვენთვის ხილულად ქცეული. ეძიეთ იგი სიყვარულით, რათა შეიცნოთ საკუთარი თავი. რამეთუ მხოლოდ თავის შეცნობით გახდებით მმანი ჩემნი».

მერმე დადგა შემოდგომა მისი ვნებისა. და იესო ისევე გვესაუბრებოდა თავისუფლებაზე, როგორც ადრე – გალილეაში, მისი გალობის გაზაფხულზე. მაგრამ ახლა მისი სიტყვები უფრო ღრმა გააზრებას ითხოვდა.

იგი ლაპარაკობდა ფოთლებზე, რომლებიც მხოლოდ მაშინ გალობენ, როცა სიო აათრთოლებთ; ლაპარაკობდა ადამიანზე, რომელიც მფარველი ანგელოზის წყალობით გალიცლიცებული სასმისივითაა, რათა წყურვილი მოუკლას სხვა ანგელოზს. სწორედ ეს სასმისი, ბროლივით კრიალა – სავსე თუ ნაკლული – უნდა იდგეს უზეშთაესის წინაშე.

და იტყოდა იესო: «თქვენ ხართ სასმისი და თქვენვე ხართ ღვინო. ბოლო წვეთამდე დაცალეთ თქვენივე თავი. უკეთუ არაა, – გახსოვდეთ: წარიწყმიდებით».

სამხრეთისკენ რომ გავემართეთ, გვითხრა მან: «იერუსალიმი, რომელიც ამაყად წამომართულა, ჩაეშვება გეჰენის ბნელი ხევის სიღრმეში და მე ვიქნები ერთადერთი მოწამე მისი იავარქმნისა».

«ტამარი მიწასთან გასწორდება. სტოასთან ნანგრევებიდან მოგესმებათ ქვრივ-ობლის ქვითინი. სიჩქარეში ძმა ძმას ვერ იცნობს. შიშის ზარი დაეცემა ყველას. «და მაშინაც კი, თუნდაც ორი თქვენგანი თუ შეხვდება ერთმანეთს, და ახსენებს სახელს ჩემსას, და დასავლეთისკენ წარმართავს მზერას, – მიხილავთ მე და ეს ჩემი სიტყვები ისევ მისწვდება თქვენს სმენას».

და როცა მივუახლოვდით ბეთანიის ბექობს, იესომ თქვა: «გავწიოთ იერუსალიმისკენ, ქალაქი გველის. მე შევალ ქალაქის კარიბჭეში სახედარზე შემომჯდარი და მივმართავ სიმრავლეს ერისას.

«მრავლად არიან იქ ისინი, ვისაც ჩემთვის ხუნდების დადება უნდა, და მრავლად არიან, რომელთაც სურთ ჩააქრონ ალი ჩემი. მხოლოდ ჩემი სიკვდილით მოგენიჭებათ ცხოვრება და მოიპოვებთ ხსნას.

«ისინი ძიებას დაუწყებენ ფშვინვას სიცოცხლისას, რომელიც მიმოიქცევა გულსა და გონებას შორის, როგორც მერცხალი – თავის ბუდესა და ველ-მინდორს შორის. მაგრამ ჩემი სუნთქვა უკვე განერიდა მათ. და ისინი ვერ დამამარცხებენ.

«ზღუდენი, რომელნიც მამამან ჩემმან აღმართა ჩემ ირგვლივ, არ დაემხოებიან და წმინდა სამარე არ წაიბილწება.

«გათენდება და მზე ნიშბად დამადგება თავზე. და მე თქვენთან ერთად თვალს გავუსწორებ ნათელ დღეს. და დღე იქნება გრძელი. და სოფელი ვერ იხილავს მის დაღამებას.

«მწიგნობარნი და ფარისევლნი ამბობენ, რომ მიწას სწყურია ჩემი სისხლი. მიწის წყურვილს მე დავაცხრობ და ჩემი სისხლის ნაწვეთალებზე ამოიზრდება მუხა და ნეკერჩხალი. აღმოსავლეთიდან დაუბერავს ქარი და თესლს წაიღებს სხვა ქვეყნებში».

და მერმე თქვა მან: «იუდეას უნდოდა მეუფე ჰყოლოდა და რომის ლეგიონებს წინ აღდგომოდა.

«მე არ ვიქნები მეუფე ჰურიათა. სიონის გვირგვინი უფრო ვიწრო შუბლისთვისაა გამოჭედილი. და ბეჭედიც სოლომონისა პატარაა ჩემთა თითთათვის.

«შეხედეთ ჩემს ხელს. ნუთუ ვერ ხედავთ, რომ კვერთხის საპყრობად მეტისმეტად ძლიერია და ხმლის საქნევად – მეტისმეტად ღონიერი.

«მე არ წარვუძღვები სირიელთა მოდგმას რომის წინააღმდეგ. ჩემი სიტყვებით თქვენ გააღვიძებთ ამ ქალაქს, და სული ჩემი შეეხმიანება რომის ახალ განთიადს.

«ჩემი სიტყვები უხილავი ლაშქარი იქნება უხილავი ცხენებითა და ეტლებით. უჩუგლუგოდ და უშუბოდ მე დავამარცხებ იერუსალიმის მღვდელთმოდვართ და რომის კეისართ.

«მე არ ავალ ტახტზე, სადაც ისხდნენ მონები და ბატონობდნენ სხვა მონებზე. არც იტალიის შვილთა მიმართ შევიმართები.»

«მე ვიქნები ქარიშხალი მათ ცაზე და გალობა ვიქნები მათ სულებში.»

«და მე ვემახსოვრები მათ.»

«ისინი მე მიწოდებენ ცხებულ იესოს, ქრისტეს.»

ამას ყოველივეს იტყოდა იგი იერუსალიმის გალავანთან, ვიდრე ქალაქში შევიდოდა. და სიტყვანი მისნი გამოკვეთილნი არიან საჭრეთლით.

ნათანაელი

იესო არ იყო ჯაბანი

ამბობენ, იესო ნაზარეველი ბეჩავი და გაუბედავი იყო. ამბობენ, სამართლიანი და უმწიკვლო კი იყო, მაგრამ უსუსური და უძლურიც იყო, და ბევრჯერ შეცბუნებულაო ძლიერთაგან და ძალმოსილთაგან. და ხელისუფალთა წინაშე იგი კრავს ჰგავდაო ლომთა შორის.

მაგრამ მე ვამბობ: «იესოს მეუფება ჰქონდა კაცთა ზედა, და მან იცოდა თავისი ძალა, და ამას აცხადებდა საჯაროდ გალილეის ბორცვებზე და იუდეისა თუ ფინიკიის ქალაქებში.»

რომელი ხათრიანი და დამყოლი კაცი იტყოდა: «მე ვარ სიცოცხლე და მე ვარ გზა ჭეშმარიტებისა?!» რომელი თავმდაბალი და დამთმობი კაცი იტყოდა: «მე ვარ მამა ღმერთთან და მამა ღმერთი არის ჩემ თანა?!»

რომელი კაცი, არად ჩამგდები თავისი ძალისა, იტყოდა: «ვისაც არ სწამს ჩემი, მას არ სწამს არც ეს სიცოცხლე და არც სიცოცხლე მარადიული.»

რომელი კაცი, ხვალინდელი დღის უიმედო რომელი კაცი განაცხადებს: «უმალ ეს სოფელი გარდავა და ფერფლივით გაიფანტება, ვიდრე გარდავა სიტყვა ჩემი.»

განა ყოყმანობდა იესო, როცა მეძავი წარუდგინეს და უთხრა მისი განსჯის მსურველთ: «მან, ვინც უცოდველია თქვენ შორის, დაჰკრიბოს ქვა პირველი.»

განა იესო ძრწოდა ხელისუფალთა წინაშე, როცა ტაძრიდან გაყარა მეკერმენი და მოვაჭრენი, თუმცა ტაძარში ვაჭრობის ნება დართული ჰქონდათ მღვდელთმოდვართაგან?!

ნუთუ ფრთაშეკვეცილი გეჩვენათ იესო, როცა ხმა აღიმალა და თქვა: «თქვენს მიწიერ სამეფოზე მაღლაა სასუფეველი ჩემი!»

როგორ გგონიათ, თავისი თავის დანდობას ლამობდა, როცა ისევ და ისევ იმეორებდა: «დახსენით ტაძარი და მე აღვადგენ მას სამ დღეში.»

ნუთუ ჯაბანი იყო იგი, ვინც ცხვირწინ კადნიერად თითს უქნევდა ძლიერთ ამა ქვეყნისა, კიცხავდა და უწოდებდა «ცრუს», «მდაბიოს», «უწმინდურსა» და «გადაჯიშებულს?!»

იუდეის განმგებელთ ვინც ამას თამამად ეუბნებოდა, იგია აბუჩი ვინმე, ბეჩავი და გაუბედავი?!

არა! არწივი ბუდეს არ გამართავს მტირალი ტირიფის რტოებში, ლომი გვიმროვანში არ მოიწყობს ბუნაგს!

მაზიდებს, შიგანი მეწვის და ტანში მზარავს, როცა ეს სულმდაბალნი იესოს ჯაბანსა და ლაჩარს უწოდებენ. ამით ხომ საკუთარ სიბეცეს ამტკიცებენ. ჩაგრული ადამიანები კი ნუგეშისა და თანადგომისათვის ნათლის სხივს ადარებენ იესოს. გული მემღვრევა ასეთ კაცთა შემყურეს. მე ვიტყვოდი, რომ იესო არის სწორუპოვარი მონადირე, მთების უძლეველი სული.

საბა ანტიოქიელი

სავლე ტარსელის შესახებ

დღეს სავლე ტარსელს მოვუსმინე, ქრისტეს უქადაგებდა იერუსალიმელ ებრაელებს. ახლა თავის თავს მოიხსენიებს პავლედ, წარმართთა მოციქულად.

ჩემს ყმაწვილკაცობაში ვიცნობდი. მაშინ ნაზარეველის მიმდევრებს სდევნიდა. რა დამავიწყებს, როგორი კმაყოფილი იყო, მისმა კაცებმა რომ ჩაქოლეს სტეფანე – ჭაბუკი, რომელსაც სახეზე ნათელი გადასდიოდა.

ეგ პავლე დიდი უცნაური კაცია. არ არის თავისუფალი სულიერი. ზოგჯერ ტყის ნადირსა ჰგავს, მარეკთაგან გამოდევნილი და მონადირისგან დაჭრილი თითქოს დაეძებს ეხს, სადაც თავს შეაფარებს და დამალავს თავის სატკივარს.

იგი იესოზე არ ლაპარაკობს, მის სიტყვებსაც არ იმეორებს. იგი ქადაგებს მესიაზე, რომლის მოსვლასაც გვაუწყებდნენ წინასწარმეტყველნი გარდასულ დროთა.

თავად იგი განსწავლული ებრაელია. ჭაბუკ ებრაელებს მიმართავს ბერძნულად, თუმცა ბერძნულში საკმაოდ მოიკოჭლებს, სიტყვებს ძლივს პოულობს, ჯახირ-ჯახირით ლაპარაკობს.

მაგრამ მის არსებაში არის რაღაც ფარული ძალა. ამას ადასტურებენ ისინიც, ვინც თავს იყრის მის გარშემო. ზოგჯერ მათ ისეთ რამეში არწმუნებს, რაშიც თავადაც არ არის დარწმუნებული.

ჩვენ, ვინც ვიცნობდით და ვუსმენდით იესოს, ვამბობთ: იგი გვმოდღვრავდა, რათა ადამიანს დაემსხვრია მონობის ბორკილები და განთავისუფლებულიყო გუშინდელი დღისგან.

ხოლო პავლე ბორკილებს ჭედავს ხვალისდელი ადამიანისთვის და თავის უროს გრდემლზე სცემს იმისი სახელით, ვისაც თვითონაც არ იცნობდა.

ნაზარეველს სურდა განცდებითა და აღმაფრენით სავსე ყოფილიყო ჩვენი ცხოვრება. ტარსელი კი მოითხოვს ძველ წიგნებში ჩაწერილი კანონების პატივისცემას.

იესომ თავისი სუნთქვა შთაბერა მკვდარს. ჩემი მარტობის დამეებში მე ვფიქრობ მასზე, მწამს და მესმის მისი.

იესო სუფრასთან იჯდა და ყვებოდა ამბებს, რომლებიც ბედნიერებას ჰგვრიდა მერინახეებს და საჭმელ-სასმელს საკმაზად ურთავდა სიხარულს.

ხოლო პავლეს უნდა დაგვიწესოს, რა ვჭამოთ და რა ვსვათ. ჰოდა, ნება მიბოძეთ, სხვა გზა ვირჩიოთ.

სალომე

აუხდენელ ოცნებას უმხელს მეგობარ ქალს

მცხუნვარე მზეში მოციმციმე ვერხვს ჰგავდა იგი. მთებში ჩაკარგულ, მზეში მზინავ ტბას ჰგავდა იგი. სპეტაკ თოვლს ჰგავდა მოქათქათეს, მათათა მწვერვალზე.

და ჭეშმარიტად ჰგავდა იგი ამას ყველაფერს. მიყვარდა იგი და მაკრობდა მე ხილვა მისი, შიში მზარავდა და მზოჭავდა მე კდემა დიდი. მსურდა მკლავები შემომეჭდო ფეხთა მისთათვის. და ვერ შევიძელ, ვერ გავბედე, მიმტყუნა ძალამ. მინდოდა მეთქვა: «გონს გადავცდი, მოვაკვლევინე გახელების ჟამს შენი თვისი, წინამორბედი. მომფინე მადლი, მომიტევე ეგ შეცოდება, იხსენი ჩემი სიყმაწვილე სიბრძავისაგან, რომ გზა გავლიო შენს ნათელში, შენს სიყვარულში».

და ვიცი, იგი შემინდობდა, მომიტევებდა სატანურ როკვას წმინდა თავის გამოსათხოვად. ჩემს არსებაში ის განჭვრეტდა მოწაფეს თვისას და სიკეთისას ჩემში დვრიტას დაინახავდა. თუ არის სადმე უნაყოფო, ხრიოკი ველი, ანდა უდაბნო დამაშრული, მოწყურებული, – იესოს რომ არ მოევლო და არ მოეხილა?

იგი ვერხვს ჰგავდა და ჰგავდა ტბას, მთებში ჩაკარგულს, ლიბანის მაღალ მთათა სპეტაკ თოვლს ჰგავდა იგი. მხურვალე ბაგეთ დავიცხრობდი და ნეტარებით მე ვემთხვეოდი იესოს კალთის ნაოჭს და ქობას.

მაგრამ ვაი რომ, იგი ძლიერ შორს იყო ჩემგან და შემაკავა, შემაფერხა მე დედამ ჩემმა, ჩემს სულს როდესაც მიახლება სწყუროდა მისი.

თვალს მოვკრავდი მას, მარტოდმარტოს, ველად მიმავალს. გულს მიკოდავდა მარტობა მისი სულისა. დედაჩემი კი სარკმელს უმაღლ მომაცილებდა, შუბლს შეჭმუხნიდა, ბრდღვინავდა და თან გაჰკიოდა: «ვინ არის იგი, რის მაქნისია კალიის კიდევ ერთი მჭამელი, ვიღაც ბოგანო, უდაბნოს მკვიდრი?! ვინ არის იგი? ვიღაც მკრეხელი, ვიღაც მოჯანყე და მეამბოხე!

წარგვტაცებს გვირგვინს, დაგვამხოვს და სკიპტრასაც წარგვგლეჯს, თვისი ქვეყნიდან მოგვისევს მგლებს, მოგვისევს ტურებს; და იყმუვლებენ პალატებში, ჩვენს დარბაზებში, და უპოვარნი ამ ჩვენს ტახტზე დაბრძანდებიან. გასწი, დამალე სახე შენი და დაელოდე: დადგება ის დღე, დღე მოაწევს მისი სიკვდილის! ოღონდ ფეშხუმზე არ იდება თავი იესოსი».

ასე იტყოდა დედაჩემი რისხვით და ბოღმით. და გული ჩემი სიტყვებს მისას არ იკარებდა. მიყვარდა იგი კრძალვით, რიდით, იდუმალეებით. და ძილშიც ალი მწვავდა მისი მონატრებისა. წავიდა იგი. და მასთან ერთად რაღაც მთავარი წავიდა ჩემგან. ეგებ ეს იყო სინორჩე ჩემი და ეგებ ჩემმა ყმაწვილქალობამ ველარ გასტანოს აქ, ამ მიწაზე: ჯვარს აცვეს რადგან გოლგოთის ბორცვზე იესო – ღმერთი სიჭაბუკისა.

რაქელი, მოწაფე იესოსი

იესო – ზმანება თუ კაცი

ხშირად ვფიქრობ გაოცებული: იესო ადამიანი იყო, სისხლი და ხორცი ჰქონდა ჩვენსავით, თუ იყო უსხეულო, აზრი – გონებისმიერი, ან – იდეა, ზმანებაში რომ ეწვევა კაცს.

ხშირად მგონია, რომ იგი სიზმარი იყო, და რომ ეს სიზმარი უთვალავმა კაცმა და ქალმა ერთდროულად იხილა ძილზე უღრმეს ძილში, გამთენიისას, ყველა აისზე უმშვიდესი აისის ჟამს. ასე მგონია, სიზმარს რომ ვუამბობდით ერთმანეთს, ზმანება სინამდვილედ მივიჩნიეთ და დავიჯერეთ, რომ ყველაფერი ცხადში მოხდა. ჩვენს წარმოსახვაში იესოს სხეულიც მივანიჭეთ და ჩვენთვის სასურველი ხმაც. და ჩვენი საკუთარი არსის მიხედვით შევძინეთ მას არსი.

მაგრამ, თუ სიმართლე გინდათ, იესო არ ყოფილა ზმანება. ჩვენ მას ვიცნობდით, სამ წელიწადს მზის სინათლეზე ვუმზერდით მას ამ ჩვენი ფართოდ გახეილი ფხიზელი თვალით. ჩვენი ხელით ვეხებოდით მის ხელებს, დავყვებოდით ერთი ადგილიდან მეორეზე, ვისმენდით მის ქადაგებას და შევესწართ მის სიკვდილს. როგორ ფიქრობთ, ჩვენც აზრი ვიყავით და უფრო დიდ აზრს ვეძებდით? თუ ჩვენც სიზმარი ვიყავით ზმანებათა საუფლოში?!

დიად მოვლენებს, შესაძლოა, ფესვი ღრმად ჰქონდეს გადგმული ჩვენს არსებაში, მაგრამ ისინი მაინც გვეუცხოება ამ ჩვენს სადღეხვალთა ყოფაში. უცარი და მოულოდნელია მათი გამოჩენაც და გაქრობაც, მაგრამ მათი შედეგი წლებსა და თაობებს გადასწვდება.

იესო ნაზარეველი თვითონ იყო დიადი მოვლენა. ეგ კაცი, რომლის მამას, დედას, ძმებს ვიცნობდით, – თავად იყო იუდეაში მომხდარი სასწაული. დიახ, თავისი ჩადენილი ყველა სასწაული ფერხთით რომ დაუხვავოთ იესოს, კოჭებამდეც ვერ მისწვდება.

ყველა დროის ყველა მდინარე ერთად ვერ გადარეცხავს და ვერ წაშლის ჩვენი ხსოვნიდან იესოს. იგი მთა იყო, ღამის წკვარამში ალავარდნილი მთა! თან იგი რბილი შუქი იყო მთების მიღმა ამონათებული! იგი ბოზოქარი ქარიშხალი იყო და თან განთიადისას ნისლის გაფაჩუნება იყო.

იგი ცათა სიმალიდან ბარად ჩამოქცეული დელგმა იყო, ყველაფერს რომ დააქცევს თავის გზაზე. თან იესო ბავშვის ღიმილს ჰგავდა.

ყოველ წელს ველოდი გაზაფხულს, თვალს შევავლებდი ველ-მინდვრებს, ვეგებებოდი შრომანებსა და ყოჩივარდებს. მერმე თანდათან სული დამიდარდიანდა. დამიძვირდა გაზაფხულით გახარება.

ხოლო, როცა იესო შემოვიდა ჩემი სიცოცხლის დღეთა ბრუნვაში, იგი თვით იყო ნამდვილი გაზაფხული. და მასში იყო დაპირება მომავალ წელთა. მან ამივსო გული სიხარულით. და მე მორცხვ იასავით ვხარობდი მის ნათელში.

ჩვენთვის ჯერ შეუცნობელ სამყაროთა დროის ბრუნვა ამა სოფლიდან ვერ წარხოცავს მის მშვენებას. იესო არ იყო ზმანება, იგი არც პოეტური წარმოსახვა ყოფილა. იგი კაცი

იყო თქვენსავით და ჩემსავით, ჩვენსავით ხედავდა, ეხებოდა, ესმოდა. სხვაფრივ არ გვგავდა.

იგი თავად იყო სიხარული. სწორედ სიხარულის გზაზე შეხვდა ის სევდას ყოველთა კაცთა. და თავისი სევდის სიმაღლიდან განჭვრიტა მან სიხარული ყოველთა კაცთა.

ჰქონდა მას ხილვები, ჩვენთა თვალთათვის ვერსახილველი, და ესმოდა ხმები, ჩვენთა ყურთათვის ვერგასაგონი. ლაპარაკობდა და... თითქოს მიმართავდა უხილავ სიმრავლეს ერისას. და ხშირად იგი ჩვენთან ნათქვამით ესაუბრებოდა კაცობრიობის ჯერ არშობილ მომავალ მოდგმას.

და მარტო იყო იესო ხშირად. ჩვენ შორის იყო და არ იყო ერთი ჩვენგანი. იყო მიწაზე, და მაინც იგი ზეცისაგანი იყო. და ოდენ ჩვენი მარტოობის ჟამს შევძლებთ ვეწვიოთ საუფლოს მისი სიმარტოვისას. ჩვენ მას ვუყვარდით დიდი სიყვარულით. მისი გული საწნახელივით იყო. ჩვენ შეგვეძლო თასით ხელში მივახლებოდით და შეგვესვა.

ერთი რამ არ მესმოდა იესოს ბუნებაში: იგი სიხარულს ჰგვრიდა მსმენელთ. იესო ხუმრობდა, იტყოდა მოსწრებულ სიტყვას, გულიანად იცინოდა. ამ დროს მის თვალელებში შორეთი იყო ჩასახლებული და ხმაში – სევდა... მაგრამ ახლა მესმის. ხშირად ვფიქრობ, რომ დედამიწა ფეხმძიმე ქალს ჰგავს, პირმშოს მომლოდინეს. იესო რომ იშვა, იგი პირველი შვილი იყო დედამიწისა. იგი რომ მოკვდა, – ეს პირველი სიკვდილი იყო ადამიანისა.

ნუთუ არ ფიქრობთ, რომ დედამიწა გაოგნდა იმ ბნელ პარასკევს და რომ ცანი ეკვეთნენ ცათ?! ნუთუ ვერ იგრძენით, მისი სახე როგორც კი თვალს მიეფარა, თითქოს ვიქცეით ბურუსით მოცულ მოგონებად?!

კლეოპა ბეთროუნიდან

სჯულისა და წინასწარმეტყველთა შესახებ

იესო რომ საუბარს იწყებდა, მთელი სამყარო ყუჩდებოდა მის მოსასმენად. მისი სიტყვები არ იყო მხოლოდ ჩვენთა ყურთათვის გასაგონი, უფრო სტიქიათათვის იყო, ოთხთა კავშირთათვის, რომელთაგან შექმნა ღმერთმა ქვეყანა. იგი ესაუბრებოდა ზღვას, – უკიდევანოს, დედას, მშობელს ჩვენსას. ესაუბრებოდა მთას. – ჩვენს უფროს მმას, რომლის მწვერვალი დაპირებაა იდუმალი.

შორეთში, ზღვათა და მთათა მიღმა, იესო ესაუბრებოდა ანგელოზებს, რომელთაც ჯერ კიდევ მაშინ მივანდეთ ჩვენი ოცნებები, ვიდრე თიხა ჩვენი სხეულისა მზეზე გამოხურდებოდა და შემტკიცდებოდა.

სიყვარულის მივიწყებული ჰანგივით თვლემენ ჩვენს მკერდში იესოს სიტყვები და ზოგჯერ ჩვენი მეხსიერების სიღრმეთაგან თავისით ამოენტებიან და ამოკიაფდებიან.

მისი ნათქვამი უბრალო იყო და სასიხარულო. დაგვალულ უდაბნოში ანკარა ცივი წყაროს რაკრაკსა ჰგავდა მისი ხმის ჟღერა. ერთხელ ხელი გაიწოდა ზეცისკენ, მისი თითები ნეკერჩხლის რტოებს ჰგავდა. და იტყოდა იესო ხმამაღლა:

«გარდასულ დროთა წინასწარმეტყველებმა გითხრეს თქვენ, და ყურთასმენა გადავსებული გაქვთ მათი ნათქვამით. ხოლო მე გეტყვით თქვენ: გამოიფერთხეთ ყურებიდან ყოველივე ადრე სმენილი».

და ეს სიტყვები იესოსი – «ხოლო მე გეტყვით თქვენ» – არ იყო ჩვენი მოდგმის კაცის წარმოთქმული, არც ამა სოფლის კაცის ნათქვამი. ხმიანობა თუ იყო ზეციურ ძალთა, სერაფიმთა დასისა, რომელნიც დაქრიან იუდეის ცაზე. ისევ და ისევ მოიხმობდა კანონსა და წინასწარმეტყველთ და მერმე დაატანდა: «ხოლო მე გეტყვით თქვენ».

ო, რა ცეცხლოვანი სიტყვებია! უკიდევანო ზღვის რა ბობოქარი ტალღებია, რომლებიც ვერ სწვდებიან ჩვენი გონების ნაპირებს! – «ხოლო მე გეტყვით თქვენ».

ეს რა ვარსკვლავები ეძიებენ სიბუნელეს სულისას! ეს მარადმღვიძარი რა სულები ეგებებიან განთიადს!

იესოს სიტყვები რომ გადმოსცე, მისებრ თქმა უნდა შეგეძლოს, ან ექო მაინც უნდა იყო მისი. მე არც სიტყვის ძალი მაქვს, არც ექო ვარ იესოსი. მომიტევეთ, რომ დავიწყე ამბავი, რომლის დასრულებაც ვერ შევიძელი. დასასრული არ ებოძა ჩემს ზაგეებს. დასასრული სიყვარულის ჰანგად იღვრება ჰაერში.

ნაამან გადარენელი

სტეფანეს წამების შესახებ

მისი მოწაფეები დაიფანტნენ. ვიდრე ჯვარს ეცმებოდა, იესომ ტანჯვა დაუწესა მათ. მის მიმდევრებზე ნადირობენ, როგორც ირმებზე, და კაპარჭი მონადირისა ახლაც გაძეპგილია ისრებით.

იესოს მიმდევრებს სდევნიან და ხოცავენ. ისინი სიხარულით ეგებებიან სიკვდილს, სახე გაცისკროვნებული აქვთ, როგორც იძეს – ქორწილში. იესომ სიხარულიც დაუწესა მათ.

ერთი მოკეთე მყავდა, ჩრდილო ქვეყნიდან იყო, სტეფანე ერქვა. და ვინაიდან იესოს აღიარებდა ძედ ღვთისა, გაიყვანეს ბაზრის მოედანზე და ჩაქოლეს.

სტეფანე რომ მიწაზე დაეცა, ხელები გაშალა, თითქოს თავისი მომღვარევით ჯვარზე მომკვდარიყოს. მკლავები ფრთებს მიუგავდა, თითქოს გასაფრენად იყო გამზადებული. და როცა უკანასკნელი სხივი ჩაუქრა თვალებში, ჩემი საკუთარი თვალით ვიხილე ღიმილი მის ბაგეზე. ეს ღიმილი სიოს ჰგავდა, ზამთრის მიწურულს წამოქროლილ სიოს, გამოზაფხულების აღთქმასა და დაპირებასავით რომაა. აბა, როგორ აღვიწეროთ ეს ღიმილი?

ამ ღიმილით სტეფანე თითქოს ამბობდა: «სხვა მხარეში რომ მოვხვდე, სხვა ხალხმა რომ მიმიყვანოს ჩასაქოლად სხვა მოედანზე, მაინც ვაღიარებ იესოს, რადგან იგია ჭეშმარიტება. და ეს ჭეშმარიტება არის ჩემშიც».

შევნიშნე, რომ ვიღაც კაცი იდგა შორიახლოს. და კმაყოფილებით ადევნებდა თვალს სტეფანეს ჩაქოლვას. ეს იყო სავლე ტარსელი. და სწორედ მან გადასცა სტეფანე ჩასაქოლად მღვდელთმსახურთ, რომაელთ, ბრბოს.

სავლე დაბალი იყო, მელოტი და ბეჭებში მოხრილი. უშნო ნაკვთები ჰქონდა. არ მომწონდა მე ეგ სავლე. მითხრეს, ახლა საქვეყნოდ ქადაგებსო იესოს. ძნელად დასაჯერებელია.

სამარემ ვერ შეაფერხა იესოს შეღწევა მტრულ ბანაკში, მორჯულა და მოათვინიერა წინააღმდეგომნი. და მაინც, გულზე არ მეხატება ეგ ტარსელი კაცი. თუმცა, ისიც მითხრეს, სტეფანეს წამების შემდეგ დამასკოს გზაზე მოექცა და შეინანაო. ამ კაცს თავი გულზე ბევრად დიდი აქვს. და არა მგონია, იესოს ნამდვილი მოციქული იყოს. არ ვიცი, ეგებ კიდევ მემლება, მე ხომ ხშირად ვცდები.

თომა

ექვი, რომელიც მამა-პაპათაგან მოსდგამდა

პაპაჩემი მსაჯული იყო. ერთხელ მითხრა: «მოდი, განვბჭოთ ჭეშმარიტება. ოღონდ ჯერ ის უნდა განცხადდეს ჩვენ წინაშე».

იესომ რომ მიხმო, დავაკვირდი, ექვი შემიჯდა, მაგრამ მისი სიტყვის ძალმოსილება აღემატებოდა ჩემს ნებას, თუმცა პაპაჩემის რჩევაც არ დამვიწყებია. იგი რომ ლაპარაკობდა და სხვები თრთოდნენ, როგორც რტოები ქარში, – მე უძრავად გარინდებული ვუსმენდი. თუმცა მიყვარდა იგი.

სამი წლის წინ დაგვტოვა მოწაფენი და ჩვენ ვიწყეთ მიმოსვლა სხვადასხვა მხარეში, რათა გვექადაგა სახელი მისი და სხვადასხვა ერთა წინაშე დავმოწმებოდით მას.

იმხანად ურწმუნო თომას მიხმობდნენ, პაპაჩემის აჩრდილი თავს დამტრიალებდა და ყოველთვის მსურდა ჭეშმარიტება დადასტურებულიყო, განცხადებულიყო ჩემ

წინაშე. ჩემსავე ჭრილობასაც კი სანამ ხელით არ მოვსინჯავდი და სისხლს არ შევეხებოდი, საკუთარ ტკივილს არ ვენდობოდი.

კაცი, რომელსაც გულში სიყვარული უღვივის, გონებას კი ეჭვი უღრღნის, – გალერაზე მიჯაჭვული მონაა, ნიჩაბთან ჩასძინებია და ვიდრე პატრონის მათრახი დაუფრთხობდეს ძილს, ესინძრება თავისუფლება.

სწორედ ის მონა ვიყავი. თავისუფლება მეზმანებოდა, მაგრამ პაპაჩემის ძილქუში მაწვა და ჩემი ცხოვრების დღეთაგან მათრახის გადაჭერა მაკლდა. თვით ნაზარეველის გვერდითაც კი ვხუჭავდი თვალებს და მელანდებოდა რომ ხელები ხოფზე მქონდა მიჯაჭვული.

ურწმუნოება ტკივილია, მიუსაფრობისა და სიმარტოვის სატანჯველია, როცა ვერ შეგიტყვია, რომ რწმენა არის ურწმუნოების ღვიძლი ძმა, ძმა ტყუპისცალი. ეჭვი უპატრონო ბავშვს ჰგავს, გაუბედურებულ-გაგარეულებულსა და გზასაცდენილს. მშობელმა დედამ რომც იპოვოს და გულში ჩაიკრას, არ მიენდობა, დაფრთხება და შორს გაიჭრება.

ეჭვი ვერ გაინამდვილებს ჭეშმარიტებას, ვიდრე თავის ჭრილობებს არ მოიშუშებს. მე ვერ ვირწმუნე იესო, ვიდრე თავად არ გამომეცხადა, ვიდრე ხელით არ შევეხე მის ჭრილობებს.

მაშინ კი ნამდვილად ვირწმუნე. და თავი დავაღწიე ჩემს გუშინდელ დღეს და ჩემთა მამა-პაპათა გუშინდელ დღეს. რაც მკვდარი იყო ჩემში, მან დაასამარა ის, რაც მკვდარი იყო ჩემს წინაპრებში. ხოლო რაც ცოცხალია ჩემში, იგი იცოცხლებს ცხებული მეუფისთვის, რომელიც არის ძე კაცისა.

გუშინ მითხრეს, რომ უნდა წავიდე და ქრისტე ვუქადაგო სპარსთ და ჰინდუსთ. გავემართები. და ამიერიდან ჩემი აღსასრულის დღემდე, განთიადისას თუ მწუხრის ჟამს, ვიხილავ უფალს ჩემსას დიდებით ამაღლებულს და გავიგონებ სიტყვას უფლისას.

ელმადამი, ლოგიკოსი

იესო – ბოგანო

მთხოვ, გესაუბრო იესო ნაზარეველზე. და მართლაც ბევრი მაქვს სათქმელი, მაგრამ ჯერ არ დამდგარა ჟამი. და მაინც, რასაც ახლა გეტყვი, სრული სიმართლეა. თქმას, აბა, რა აზრი აქვს, ნათქვამი თუ ჭეშმარიტებას არ ღაღადებს.

ა, ბატონო: კაცი – თავგასული, ყოველგვარი წესისა და რიგის უარმყოფი; კაცი – ბოგანო, თავად უპოვარი და წინააღმდეგომი ყოველგვარი ქონებისა; მემთვრალე, თაღლითებთან და ნაძირლებთან მომლხენი.

იესო არ ყოფილა ქვეყნის საამაყო შვილი, იმპერიისგან დაცული ღირსეული მოქალაქე. ჰოდა, ამიტომაც სძულდა ორივე: თავისი ქვეყანაც და იმპერიაც.

ჩიტივით ლაღად და უზრუნველად ცხოვრობდა. და სწორედ ამიტომაც მიწას დაენარცხა მონადირეთა ისრით განგმირული. ისე ვერვინ დაანგრევს გუმინდელ ციხე-ბურჯებს, ნანგრევებში რომ არ მოჰყვეს.

ისე ვერვინ მოშლის წინაპართაგან აღმართულ ჯებირს, დახრჩობას რომ გადაურჩეს. ეს კანონია. და რადგან ნაზარეველმა ხელჰყო კანონი, ის და მისი უტვინო მიმდევრები განადგურდნენ.

ბევრი სხვაც იყო მისნაირი, სურდათ შეეცვალათ ჩვენი ბედი. ისინი თვითონ შეიცვალნენ და თავიც წააგეს. უსურვაზია გასული ქალაქის გალავანზე. მტევანს არ ისხამს. მიცოცავს მაღლა-მაღლა, ქვებს ებლოტება და ეტმასნება. ამ ველურ ვაზს რომ გულში გაეელო, – ჩემი ძალითა და ჩემი სიმძიმით დავანგრევ გალავანსო, – რას იტყოდნენ სხვა მცენარეები? ნამდვილად მასხრად აიგდებდნენ მაგ ბრიყვს. ჰოდა, ბატონო ჩემო, ისლა დამრჩენია, დავცინო იმ კაცსაც და მის თავგზააბნეულ მოწაფეებსაც.

მარიამთაგან ერთი

მისი სევდისა და მისი ღიმილის შესახებ

თავაწეული დადიოდა. თვალებში ღვთიური შუქი ჰქონდა. ხშირად იყო სევდიანი, მაგრამ მისი სევდა – ეს იყო სინაზე შეჭირვებულთა მიმართ და თანაგრძნობა მიუსაფართა მიმართ.

გაიღიმებდა და... ღიმილი მისი ჰგავდა წყურვილს, – შეუცნობელის შეცნობით ატანილ ადამიანთა წყურვილს. ღიმილი მისი ვარსკვლავებიდან ჩამოცვნილ მოციმციმე ცახეს ჰგავდა, ბავშვის ქუთუთოზე შერჩენილს. ღიმილი მისი პურის ლუკმას ჰგავდა მოშიებული კაცისას.

იგი სევდიანი იყო. ეს იყო სევდა, მისი არსების სიღრმიდან ბაგეებამდე გამოღწეული და ღიმილად გარდაქმნილი. მისი სევდა ოქროსფერ რიდეს ჰგავდა, რომლითაც ტყეს შებურავს ხოლმე შემოდგომა. ზოგჯერ მისი სევდა მთვარის ნათელს ჰგავდა, ტბის ნაპირზე ჩაღვრილს.

ილიმოდა და... მისი ბაგეები თითქოს საქორწინო ჰანგს გალობდნენ. იგი სევდიანი იყო ფრთაშესხმული სევდით. და ეს ის ფრთები იყო, ფრენისას მოყვასს რომ უკან არ ჩამოიტოვებენ.

რომანოზი, ბერძენი პოეტი

იესო – პოეტი

იგი პოეტი იყო. ხედავდა და... ჩვენთა თვალთათვის ხედავდა. ისმენდა და... ჩვენთა ყურთათვის ისმენდა. და ჩვენგან უთქმელი სიტყვები მის ბაგეებს სწყდებოდა. თითებით ეხებოდა იმას, რასაც ჩვენ ვერ ვგრძნობთ.

მისი გულიდან ჩრდილოეთისა თუ სამხრეთისკენ იფრქვეოდა უთვალავი ჩიტის გალობა. მთის კალთებზე მიმოფანტული პაწაწკინტელა ყვავილები ნაბიჯს შეანელებინებდნენ ხოლმე ზეცისკენ მიმავალს. ბევრჯერ მინახავს, დაიხრებოდა და ბალახის წბილას მიესათუთებოდა. ჩემი გულისა და გონების ყურით მსმენია, რომ უთქვამს: «პაწია მწვანე არსებანო, ბესანის მუხებთან და ლიბანის კედრებთან ერთად თქვენც იხარებთ ჩემს სასუფეველში.

მას უყვარდა ყველაფერი, რაც მშვენიერია: მორცხვი ბავშვის გამოხედვა, სამხრეთული მური და გუნდრუკი. უყვარდა ბროწეული და ფიალით შეთავაზებული ღვინო. არ დაგიდევდათ, ვინმე უპოვარი მიაწოდებდა სადმე ფუნდუკში თუ შეძლებული მასპინძელი.

უყვარდა ნუშის ყვავილობა. მინახავს, ყვავილის ფურცელს რომ იგროვებდა მუჭში და სახეში შეიფრქვევდა, თითქოს უნდოდა ჩახვეოდა ყოველ ხეს ამ ჩვენს დედამიწაზე.

იცოდა ზღვა და იცოდა ზეცა. ლაპარაკობდა მარგალიტებზე, რომლებიც სხივს იტყორცნიებიან არაამქვეყნიურს. საუბრობდა ჩვენი ღამეული ცის შორეთში მოციმციმე ვარსკვლავებზე.

მთა ისე იცოდა, არწივმა რომ იცის. ბარი ისე იცოდა, წყარომ რომ იცის და ნაკადულმა. უდაბნო იყო მის მდუმარებაში და წალკოტი – მის საუბარში.

დიახ, პოეტი იყო იგი. გული მისი ბინადრობდა შორეულ სიმაღლეთა სავანეში. და ჰანგი მისი, თუმც ჩვენ გასაგონად იყო ნამდერი, სხვა ყურთათვისაც იყო მოსასმენი, – მკვიდრთათვის სხვა ქვეყნისა, სადაც სიცოცხლე მარადიული სიჭაბუკეა და მარად ჟამია განთიადისა.

ერთ დროს მეც პოეტად მიმაჩნდა თავი. ბეთანიაში მის წინ რომ ვიდექი, მაშინ შევიტყვე, თურმე რა ყოფილა ხელთ გეპყრას ერთძალიანი ქნარი იმის წინაშე, ვის ხელშიც შეწყობილად ჟღერს ყველა ქნარი, ყველა საკრავი. მის ხმაში გრგვინვა იცინოდა, წვიმა იცრემლებოდა, ქარში ხეების ხალისიანი ფერხული მოისმოდა.

მას შემდეგ, რაც მივხვდი, რომ ქნარს ჩემსას მხოლოდ ერთი სიმი ჰქონია, რომ ხმა ჩემი არც წარსულის ხსოვნას აცოცხლებდა და არც იმედს ხვალისას, განზე გადავდე ქნარი. ამიერიდან დავდუმდები და ყოველი მწუხრისას ყურს მივუპყრობ პოეტს, რომელიც მეუფეა ყოველთა პოეტთა.

ლევო, მოწაფე

იმათ შესახებ, ვისაც იესოს გამტყუნება სურდა

საღამოხანი იყო, ჩემს სახლთან რომ ჩამოიარა. და შეიძრა სული ჩემი. მომმართა და მითხრა: «მოდი, ლევო, გამომყევი». გავყევი იესოს იმ დღეს.

მეორე დღეს, მწუხრის ჟამს, ვთხოვე შემოსულიყო ჩემს სახლში, ყოფილიყო სტუმარი ჩემი. და გადმოაბიჯეს ჩემი სახლის ზღურბლს მან და მისმა მეგობრებმა, და დაგვლოცეს მე, და ცოლი ჩემი, და შვილები ჩემი.

და წვეული მყავდა სხვა სტუმრებიც: მეზვერენი და მწიგნობარნი. მათ იესოს მტრობა ედოთ გულში.

და როცა სუფრასთან ვისხედით, მეზვერეთაგან ერთმა ჰკითხა იესოს და უთხრა: «მართალია, რომ შენ და შენი მოწაფეები არღვევთ კანონს და შაბათ დღეს აჩაღებთ ცეცხლს?» და მიუგო იესომ და უთხრა: «ნამდვილად ვანთებთ ცეცხლს შაბათობით. ჩვენ უნდა აღში გავახვიოთ შაბათი დღე და ჩვენი ლამპრებით უნდა დავწვათ გამხმარი ნამჯა და ფშუტი ნარჩენი ყოველი დღისა».

და თქვა სხვა მეზვერემ: «ფუნდუკში თურმე ღვინოს სვამ უწმინდურებთან».

მიუგო იესომ: «ხშირად. იმათაც სჭირდებათ გამხნელება ჩვენგან. განა იმიტომ მოვედით სოფლად, რომ კაცთა შორის უგვირგვინონი და უხამურნი გაგვერიყა, მათთან ერთად არ გაგვეტეხა პური და არ აგვეწია ჭიქა?!

«ცოტაა, ყოველთვის ძალიან ცოტაა შეუბუმბლავი ბარტყი, რომელიც ქარს არ ეპუება და არ უფრთხის; მაგრამ ბევრია შებუმბლული, დაფრთიანებული და მაინც ბუდეში შეყუჟული.

«ნისკარტით უნდა ვკვებოთ ყველანი: უსუსურნიც და წამოჩიტულნიც».

და თქვა სხვა მეზვერემ: «ისიც ხომ მითხრეს, იერუსალიმელ მეძავეს იცავ თურმე!» მაშინ იესოს სახეზე ლიბანის პიტალო ქარაფები ვიხილე თითქოს. და თქვა მან: «ეს სიმართლეა».

«განკითხვის დღეს ეს ქალები წარდგებიან საყდარზე დაბრძანებული ჩემი მამის წინაშე და განიწმინდებიან საკუთარი ცრემლით. თქვენ კი დაითრგუნებით თქვენივე სამართლით დაბორკილნი».

«ბაბილონი არ დამხობილა თავის მეძავთა გამო. ბაბილონი ნაცარტუტად იქცა, რათა პირმოთნეთ ვეღარ ეხილათ სინათლე დღისა».

და კიდევ სხვა მეზვერე აუხირდა და უპირებდა შეკითხვას, მაგრამ ვანიშნე, რომ გადაეფიქრებინა. ვიცოდი, იესო გააწბილებდა. ისინიც ხომ ჩემი სტუმრები იყვნენ და არ მინდოდა შერცხვენილიყვნენ.

ნაშუადღევს მეზვერეებმა დატოვეს ჩემი სახლი. სულით შეჭირვებულნი იყვნენ. მერმე დავხუჭე თვალები და მეწვია ხილვა: თეთრით მოსილი შვიდი ქალი გარს შემორტყმოდა იესოს. გულხელდაკრეფილთ თავი დაბლა დაედრიკათ. და მე ჩავიხედე ჩემი ზმანების დანისლულ სიღრმეში და ვიხილე სახე შვიდთაგან ერთი ქალისა. მან განანათლა სიბნელე ჩემი.

ეს იყო სახე იერუსალიმელი მეძავისა. მერმე თვალი გავახილე და შევხედე იესოს. იგი მიღიმოდა მეც და სხვებსაც, სუფრასთან შემორჩენილთ. ისევ დავხუჭე თვალები და ნათელში ვიხილე: თეთრით მოსილი შვიდი კაცი გარს შემორტყმოდა იესოს. და მე ვიხილე სახე შვიდთაგან ერთისა.

ეს იყო სახე ავაზაკისა, რომელიც შემდეგ ჯვარს აცვეს იესოს გვერდით. მერმე იესომ და მისმა მოყვასებმა დატოვეს ჩემი სახლი და გაუდგნენ გზას.

გალილეველი ქვრივი

იესო უკეთურებაა

ჩემი ვაჟი იყო პირმშო ჩემი და მხოლოდმობილი ჩემი. ყანაში მუშაობდა და ბედს არ ემდუროდა, ვიდრე არ მოუსმინა იმ კაცს, იესო რომ ერქვა, ხალხში რომ ქადაგებდა.

მას მერმე ჩემი შვილი გადასხვაფერდა, თითქოს სხვა სული – უცხო, უკეთური – ჩაუსახლდა სულში. მიატოვა ყანა და ბაღჩა. და მეც მიმატოვა. ერთი უმაქნისი გახდა.

ის კაცი, იესო ნაზარეველი, ბოროტი იყო. რომელი კეთილი კაცი დააშორებს ვაჟიშვილსა და დედას?

უკანასკნელად, რაც ჩემმა შვილმა მითხრა, ეს იყო: «მის ერთ მოწაფესთან ერთად მივდივარ ჩრდილოეთის ქვეყანაში. ჩემი ცხოვრება დაეფუძნა ნაზარეველს. შენ მშვიდი და ამისთვის მადლობელი ვარ. მაგრამ მე უნდა წავიდე. ხომ გიტოვებ ჩვენს ბარაქიან მიწას, ჩვენს ოქროსა და ვერცხლს? არაფერი მიმაქვს, ერთი ხელი სამოსი და ეს კომბალი მხოლოდ».

ეს თქვა ჩემმა ვაჟმა და წავიდა. და ახლა რომაელებმა და მღვდელთმოდღვრებმა შეიპყრეს იესო და ჯვარს აცვეს. და ძალიან კარგიც ქნეს.

კაცი რომ დედა-შვილს დააშორებს, ღვთისნიერი როგორ იქნება!

კაცი, რომელიც ჩვენს შვილებს გზავნის წარმართთა ქალაქებში, ვერ იქნება ჩვენი მოკეთე.

ვიცი, ჩემი ვაჟი აღარ დამიბრუნდება. მე ეს დავინახე მის თვალებში. და ამისთვის მძულს იესო ნაზარეველი. მისი ბრალია, რომ მარტოდმარტო ვარ ამ მოუხნავ-დაუთესავი ნაყანვეისა და ჩამომჭკნარ-ჩამომღრალი ბაღის შემყურე.

მეჯავრება ყველა, ვინც მას ადიდება. ამას წინათ გავიგე, ერთხელ თურმე იესოს უთქვამს: «ჩემი მამა, და ჩემი დედა, და ჩემი ძმები არიან ისინი, ვისაც ესმის ჩემი სიტყვა და გამომყვება მე».

მაგრამ რატომ უნდა მიატოვონ შვილებმა დედები და რატომ უნდა დაადგნენ მის კვალს?!

ჩემი ძუძუს რძე რატომ უნდა დავიწყებოდა და რატომ უნდა იყოს იმ წყაროს მოიხმედე, რომლის ერთი ყლუპიც კი არ მოუსვამს?! და ჩემი მკლავების სითბო რატომ უნდა დაეთმო ცივი და უჟმური ჩრდილოეთის გამო?!

დიახ, მძულს ნაზარეველი. და ეს სიძულვილი გასტანს ჩემთა დღეთა აღსასრულამდე. მან წამართვა ჩემი პირმშო, ჩემი მხოლოდშობილი ძე.

იუდა, ბიძაშვილი იესოსი

იოანე ნათლისმცემლის სიკვდილის შესახებ

ავვისტოს ერთ ღამეს მოძღვართან ერთად მინდორში ვიყავით, ტბის შორიახლოს. ეს ვერანი ადგილი მამა-პაპათაგან იწოდებოდა თხემის ველად.

და მიწვა იესო მოლზე და ვარსკვლავებს მიაჩერდა.

უეცრად მოვარდა აქოშინებული ორი კაცი. სულს ძლივს ითქვამდნენ, სულთმოზრმავს ჰგვანდნენ. მიწას განერთხნენ იესოს ფერხთით.

იესო წამოდგა და იკითხა: «საიდან მოხვალთ?»

კაცთაგან ერთმა მიუგო: «მაქერუზიდან».

იესომ შეხედა მას და შეწუხებულმა იკითხა: «რას იტყვით იოანეზე?» და მიუგო მან: «იგი მოკლეს დღეს. თავი მოჰკვეთეს დილეგში, თავის სენაკში». მაშინ იესომ ასწია თავი. შემდეგ ოდნავ განზე გადაგა. ცოტა ხანში ისევ ჩვენ შორის იყო.

და თქვა მან: «მეფეს ადრეც შეეძლო წინასწარმეტყველის მოკვლა. მეფეს ნამდვილად ჰგვრის სიამოვნებას, ქვეშევრდომთა ბედს რომ განაგებს. გარდასულ დროთა მეფეები ასე არ აყოვნებდნენ წინასწარმეტყველთა თავის გადაცემას ავისმზრახველთათვის».

«ვწუხვარ არა იოანესთვის, არამედ ჰეროდესთვის, რომელმაც მახვილის მოქნევის ნება დართო. საწყალობელი მეფე, ნადირივით ქამანდითაა გამოჭერილი და ყულფიანი საბელით დაატარებენ».

«საცოდავი და უბედური ტეტრარქები თავიანთი სიბნელით არიან წარწყმედილნი, ბორძიკობენ და ეცემიან. მკვდარ ზღვაში რას ნახავთ მკვდარი თევზის მეტს?»

«მე არ მძულს მეფეები. დაე, მართონ ადამიანები, ოღონდ მათზე ბრძენნი უნდა იყვნენ».

და მოძღვარმა შეხედა მწუხარე სახეებს იმ ორისას, მერმე ჩვენ მოგვაპყრო მზერა და თქვა: «იოანე ჭრილობით იშვა და სისხლი ნაჭრილობივიდან იღვრებოდა მის სიტყვებთან ერთად. იგი თავად იყო თავისუფლება, ჯერ კიდევ ვერ განთავისუფლებული საკუთარი თავისაგან».

და იგი შეიწყნარებდა მხოლოდ განუდრეკელთა და მართალთ.

«ჭემმარიტად იგი იყო ხმა მლაღადებლისა ყრუთა ქვეყანაში. და მე მიყვარდა იგი მისი ტკივილითა და მისი სიმართლით».

«მიყვარდა, რადგან ღირსებით იყო აღსავსე. მიწამდე თავის დადრეკას ამჯობინა მახვილისთვის მოედრიკა თავი».

«ჭემმარიტად გეტყვით თქვენ: იოანე, მე ზაქარიასი, უკანასკნელი იყო წინასწარმეტყველთა მოდგმიდან და თავის წინამავალთა დარად მოკლეს ტაძრის ზღურბლსა და საკურთხეველს შუა».

და იესო ისევ ოდნავ გაგვმორდა.

მერმე მობრუნდა და თქვა: «ასეა მუდამ: ვინც ერთი საათით არის მმართველი, ანგრევს წლობით დამკვიდრებულ წესებს.

მარად განსჯიან კაცს და განაჩენი გამოაქვთ მის დაბადებამდე და სიკვდილს უსჯიან დანაშაულის ჩადენამდე.

«მე ზაქარიასი იცოცხლებს ჩემთან, ჩემს საუფლოში და იქნება იგი მარად დღეგრძელი».

მერმე იგი მიუბრუნდა იოანეს მოწაფეებს და უთხრა: «ყოველ ღვაწლს აქვს ხვალინდელი დღე. თავად მე ვიქნები ამ ღვაწლის ხვალინდელი დღე. დაბრუნდით ჩემი მეგობრის მეგობრებთან და აუწყეთ, რომ მე ვიქნები მათთან».

და ორი კაცი წავიდა ჩვენგან. ნაღველი შემსუბუქებოდათ თითქოს. მერმე იესო ისევ მიწვა მოლზე და გაშალა მკლავები. და ისევ მიაპყრო მზერა ვარსკვლავებს.

გვიანი იყო. მის შორიახლოს ვიწექი. დასვენებას ვაპირებდი, მაგრამ ძილის კარიბჭეს ჩემსას ვიღაცის ხელი უკაკუნებდა და ვფხიზლობდი, ვიდრე იესოს და ალიონის ხმოვით ისევ არ გავუდექით გზას.

უდაბნოდან მოსული კაცი

მეკერმეთა გამო

მე უცხო ვიყავ იერუსალიმში. წმინდა ქალაქში ამოვედი. მსურდა მომეხილა დიდებული ტაძარი და საკურთხეველზე მსხვერპლი შემეწირა სამადლობელად, რადგან ცოლმა ჩემმა ტყუპი ვაჟი შეჰმატა გვარტომს ჩემსას.

შესაწირავის გაღების შემდეგ ტაძრის კარიბჭესთან ვიდექი და თვალს ვადევნებდი მეკერმეებს და სამსხვერპლო მტრედებით მოვაჭრეთ. თან ყურს ვუპყრობდი ტაძრის ეზოში ატეხილ ჩოჩქოლს.

ვიდექი იქ და... უეცრად მეკერმეთა და მტრედებით მოვაჭრეთა შორის გამოჩნდა ვიღაც კაცი. და იყო იგი კაცი დიდებით მოსილი. და მოვიდა იგი მშვიდად.

ხელთ ეპყრა თხის ტყავის მათრახი. და იწყო მან მეკერმეთა ტაბლების აყირავება და მათრახი გადაუჭირა მტრედის მოფარდულთ.

და გავიგონე ხმამაღლა ნათქვამი მისი: «გაუშვით ფრინველნი ცაში, მათ სამყოფელში».

მისი მრისხანე სახის ხილვაზე ქალებმა და კაცებმა გაქცევით უშველეს თავს. ისე დაერია მათ, როგორც ქარბორბალა ქვიშის ბორცვებს.

და ამან მხოლოდ ერთ წამს გასტანა. და ტაძრის ეზო დაიცალა მეკერმეთაგან. მხოლოდ ის კაცი იდგა განმარტოებით. და შორიახლოს იყვნენ მისი მიმდევრები.

თავი მივაბრუნე და ტაძრის სტოაში ვიხილე ვიღაც სხვა კაცი. მისკენ გავწიე და ვკითხე: «ბატონო, ვინ არის ის კაცი, განმარტოებით რომ დგას სხვა ტაძარივით?» და მომიგო მან: «ეს არის იესო ნაზარეტელი, წინასწარმეტყველი. ამ ბოლოხანს მოვევლინა გალილეას. აჰ, იერუსალიმში, ყველას სძულს იგი».

და ვთქვი მე: «გული ჩემი ისე მტკიცეა, რომ იწონებს მათრახის მოქნევას. და გული ჩემი ისე დამყოლია, რომ მთხოვს განვერთხა იესოს ფერხთით».

და მიუბრუნდა იესო თავის მიმდევართ, იქვე მომლოდინეთ. და ვიდრე მიუახლოვდებოდა, სამი მტრედი მოფრინდა. ერთი დააჯდა იესოს მარცხენა მხარზე, ორი – ტერფებზე. იგი სათუთად შეეხო მტრედებს და მერმე განაგრძო გზა. ნაბიჯი მისი იყო შეწყობილი.

მითხარით, ნეტა რა ძალას ფლობდა, ასობით კაცსა და ქალს რომ შეუტია და ისე გაფანტა, რომ სიტყვის შებრუნება ვერ შებედეს?! მითხრეს, იმათ ყველას ეჯავრებაო. და მაინც, წინ ვერვინ აღუდგა იმ დღეს. ნუთუ იესომ სიძულვილის ფესვები ამოძირკვა თავის გზაზე ეზოდან ტაძრამდე?

პეტრე

იესოს მიმდევართა ხვალინდელი დღე

ერთხელ, შელამებისას, იესო შეგვიძღვა სოფელ ბეთსაიდაში. დაქანცულნი ვიყავით და შარაგზის მტვერში ამოგანგლულნი.

და მივადექით ბაღში მდგარ ერთ დიდ სახლს. და იქვე იყო სახლის პატრონი, ჭიშკართან იდგა.

და უთხრა იესომ: «ეს კაცები დაღლილნი არიან და ფეხებგადაყვლეფილნი, დააძინე შენს სახლში. სუსხიანი ღამეა, მათ სითბო და დასვენება სჭირდებათ».

და მიუგო მდიდარმა იესოს: «მე მათ ვერ დავაძინებ ჩემს სახლში».

და უთხრა იესომ: «მაშინ ნება მიეცი ღამე გაათიონ შენს ბაღში».

და მიუგო მდიდარმა იესოს: «ვერც ჩემს ბაღში გავათევინებ ღამეს.»

მერმე იესო მოგვიბრუნდა და გვითხრა: «ასეთი იქნება თქვენი ხვალისდელი დღე. დღევანდელ დღეს ემგვანება მომავალი თქვენი. ყველა კარი ჩაიხურება თქვენ წინაშე. და ვარსკვლავქვეშეთში ბაღიც კი არ იქნება შემფარებელი თქვენი.

«ხოლო თუ აიტანთ სიმძიმეს გზისას და შემომიდგებით, ეგებ გზად წყაროსაც წააწყდეთ და სასთუმალსაც, ეგებ – პურსაც და ღვინოსაც. მაგრამ თუ ისე მოხდა, რომ ვერაფერს გადაეყარეთ, გახსოვდეთ: თქვენ გადალახეთ ჩემთა უდაბნოთაგან ერთი.

«ახლა გავწიოთ, გავუდგეთ გზას».

შემღებული კაცი შეცბა, სახე შეეჭმუნა, თავისთვის რაღაც ჩაიბურტყუნა, მაგრამ მე ვერ მოვკარი ყური. და გაგვეცალა, შებრუნდა თავის ბაღში. და ჩვენ გავუყევით იესოს გზას.

მელაქი ბაბილონელი, ასტროლოგი

იესოს სასწაულები

თქვენ გინდათ იესოს სასწაულებზე მოგიტხროთ.

ყოველ ათასწლეულში მზე, მთვარე, და ჩვენი დედამიწა, და მისი დობილი პლანეტები ერთ სწორ ხაზზე ლაგდებიან და ბჭობენ ერთად. მერმე ნელ-ნელა დაშორიშორდებიან და ელიან სხვა ათასწლეულს.

არ არსებობს სასწაული დრო-ჟამის მონაკვეთთა მონაცვლეობის გარეშე. და რა მოხდება, თვით დრო რომ გამოგვეცხადოს კაცის ხატით?

იესოს არსებაში ჩვენთა სხეულთა ოთხნი კავშირნი და ჩვენი ოცნებანი შეირწყნენ კანონის შესაბამისად. ის, რაც უჟამო იყო იესომდე, ჟამიერი გახდა მის არსებაში.

ამბობენ, იესომ თვალის ჩინი უბოძაო ბრმას, განრღვეულს სვლა შეაძლებინაო და ავი სულები განასხაო ეშმაკეულისგან.

...

ეგებ სიბრძნევე ოდენ ბნელი აზრებია, რომელთა გაცისკროვნება შეიძლება ცეცხლოვანი აზრით. ეგებ შემხმარი ფეხი უქნარობისაა და შეიძლება განედლდეს სიცოცხლის ძალით. და იქნებ ეშმაკები – ეს დადარაჯებული ფორიაქა ძალები – განიდევნებიან მშვიდობისა და ნათლის ანგელოზთაგან.

ამბობენ, იესომ მკვდარი გააცოცხლაო. თუ მეტყვით, რა არის სიკვდილი, გეტყვით, რა არის სიცოცხლე.

მინდორში რკოს ვაკვირდებოდი, ასეთ უჩუმარსა და ერთი შეხედვით უმაქნისს. გაზაფხულზე ვიხილე: რკოს ფესვი გაედგა და აღმოცენებულიყო. მზისკენ მიისწრაფოდა მუხის ეს პაწია საწყისი.

თქვენ უთუოდ სასწაულად მიიჩნევთ ამას. და მაინც, ეს სასწაული ხდება მრავალჯერ, ყოველ მთვლემარე შემოდგომასა და ყოველ მღელვარე გაზაფხულზე.

რატომ არ შეიძლება იგი მოხდეს ადამიანის გულშიც?!

ხომ შეიძლება, წელიწადის დრონი ერთმანეთს შეხვდნენ ღვთის რჩეული კაცის ხელში ან ბაგეებზე?!

უფალმა ღმერთმა ხომ უბოძა მიწას უნარი, შეყუჟული ჰყავდეს თესლი, რომელიც უსიცოცხლოს ჰგავს. უფალ ღმერთს რატომ არ უნდა ებოძებინა კაცის გულისთვის უნარი, სიცოცხლე შთაებერა სხვა გულისთვის, თუნდაც მკვდრად რომ გვეჩვენება, იმ გულისთვის?!

მე მოგახსენებთ იმ სასწაულებზე, რომლებიც უმნიშვნელოდ მიმაჩნია უდიდესი სასწაულის გვერდით. ეს დიადი სასწაული არის თვით კაცი იგი, მეგზური კაცთა, ვინც ჟანგი ჩემი სულისა ოქროდ მიქცია; ვინც მასწავლა, როგორ მიყვარდეს მოძულე ჩემი; ვინც შვება მომგვარა ყოველივე ამით და ტკბილი სიზმრებით დამიამა ძილი.

ეს არის სასწაული ჩემი საკუთარი სიცოცხლისა. სული ჩემი ბრმა იყო, სული ჩემი ხეიბარი იყო. შეპყრობილი ვყავდი ფორიაქა სულებს. მკვდარი ვიყავი.

ხოლო ახლა თვალი ამეხილა და გამართული დავდივარ. მშვიდობაა ჩემ თანა და მე ვცოცხლობ, რათა ყოველდღე, ყოველ წამს ვიყო მოწმე და მალიარებელი ჩემი საკუთარი ღვთაებრივი არსისა.

მე არ ვარ იესოს მიმდევართაგანი. მე ერთი ბებერი ასტროლოგი ვარ. წელიწადში ერთხელ მოვივლი ხოლმე არემარეს, გულისყურით ვაკვირდები სამყაროს წესრიგსა და სასწაულებს.

ჩემთა დღეთა დაღამებას ვარ მიწვევნილი. და როცა სიცოცხლის განთიადს ვეძიებ, იესოს სიყრმეს ვეძიებ თურმე. სიბერე მარად ეძიებს სიჭაბუკეს. ახლა მაქვს ცოდნა. ესაა ჭვრეტა შემეცნებითი.

ფილოსოფოსი

საკვირველებისა და მშვენიერების შესახებ

ვიდრე ჩვენთან იყო, იესო გაკვირვებული გვიმზერდა ჩვენ და უმზერდა ამა სოფელს, რადგან მის თვალებს არ ბურავდა რიდე წლებისა და ყოველივე, რასაც უმზერდა, მისი სიჭაბუკის სხივით იყო გაცისკროვნებული.

იცოდა სიღრმე და იდუმალეობა მშვენიერებისა და მაინც მუდამ აკვირვებდა მშვენიერებაში დავანებული სიმშვიდე და დიდებულება. და იდგა იესო მიწაზე, როგორც კაცი პირველი სამყაროს პირველ დღეს.

ჩვენ დაგვიჩლუნგდა გრძნობები. დღის სინათლეზეც ვეღარ ვხედავთ ხეირიანად. ხელებს ვიშვერთ და შეხება არ ძალგვიძს. რაც მთელ არაბეთში გუნდრუკია, ერთად რომ აკმიონ, ისე ჩავივლით საკმევლის სურნელებას ვერ ვიგრძნობთ.

ვერ ვხედავთ მხვნელს, მწუხრის ჟამს მინდვრიდან რომ ბრუნდება. აღარც სალამურის ხმა მოგვესმის, როცა მწყემსი ფარებისკენ მიუძღვება ფარას. აღარც მზისკენ ვიწვდით ხელებს, რათა შევეხოთ დაისს. ჩვენს ყნოსვას აღარ ენატრება შარონის ვარდთა სურნელი.

ჩვენ არ მივაგებთ პატივს მეფეს, სამეფო თუ არ აქვს. ქნარის ხმიანობა არ გვესმის, ვიდრე თითები არ აატოკებს სიმებს. ვერ ვამჩნევთ ბავშვს, ჩვენს ზეთისხილის ჭალაში რომ თამაშობს, თითქოს ისიც ზეთისხილის მორჩი იყოს. და გვესმის მხოლოდ სიტყვა, ხორციელ ბაგეთაგან წარმოთქმული. სულის სიტყვათათვის ყრუნი ვართ და მუნჯნი.

თვალს ვავლებთ და... ვერ ვხედავთ, ყურს ვუპყრობთ და ... არ გვესმის. ვჭამთ და ვსვამთ და... გემოს ვერ ვატანთ. და აქაა სხვაობა იესო ნაზარეველსა და ჩვენ შორის.

მისი გრძნობები განუწყვეტლივ ახლდებოდა და სამყარო მისთვის მარად ახალი იყო. ბაღის ტიტინი არ იყო მისთვის მთელი კაცობრიობის ღაღადისზე უმნიშვნელო, ჩვენთვის კი მხოლოდ ტიტინია. ბაიას ფესვი მისთვის ნიშნავდა ღვთის მონატრებას და ღვთისკენ სწრაფვას. ჩვენთვის კი მხოლოდ ფესვია და სხვა არაფერი.

ურია, ბერიკაცი ნაზარეთიდან

იგი უცხო იყო ჩვენთვის

იგი უცხო იყო ჩვენთვის და ცხოვრება მისი ბნელი საბურველით იყო დაფარული. იგი არ დაადგა ჩვენი ღვთის გზას. და მიჰყვებოდა ბილწთა და სირცხვილეულთა გზას. მან სიყრმიდანვე უარყო და განაგდო ჩვენი ბუნების ტკბილი ღვრიტა.

ბნელ ღამეში თივა რომ იწვის ბრიალით, ასე წამში ააღდა მისი სიყრმე და ჩაიფშუკა. დაკაცდა და... ხელი აღმართა ჩვენ წინააღმდეგ.

ასეთი ადამიანები ჩასახულნი არიან კაცთა სიკეთის დაკნინებისას. და შობილნი არიან ეშმაკეული გრიგალის ჟამს. და ერთხანს ცოცხლობენ შემზარავ ქარიშხალში. და მერმე სამარადჟამოდ დაინთქმებიან.

ნუთუ არ გაგონდებათ გოროზი ბიჭი, ჩვენს სწავლულ უხუცესებს რომ ეტოლებოდა და ეტოქებოდა, და მასხრად რომ იგდებდა ღირსებას მათსას? არ გაგონდებათ მისი სიჭაბუკე, როცა ხერხითა და საჭრეთლით გაჰქონდა თავი? იგი თავს არ უყადრებდა ჩვენს ვაჟებსა და ასულებს, არ გაერეოდა მათ გართობასა და დროსტარებაში.

სალამზე სალამს არ მოგაგებებდა, თითქოს რითიმე უკეთესი ყოფილიყოს ჩვენზე.

ერთხელ მინდვრად შევხვდი და მივესალმე. მან მხოლოდ გამიღიმა. და მის ღიმილში დავინახე მედიდურობა და კიდევ რაღაც შეურაცხმყოფი.

მცირე ხანი გამოხდა და ასული ჩემი თავის კბილა გოგო-ბიჭებთან ერთად ზვრებში წავიდა ყურძნის საკრეფად. გამოელაპარაკა იესოს ასული ჩემი, მაგრამ მან ხმა არ გასცა.

იესო მიმართავდა მთელ მამითადს, ყურძნის მკრეფავებს ყველას ერთად, თითქოს ჩემი ასული არც ყოფილიყო იმათ შორის. თავისი ხალხი რომ მიატოვა და ხეტიალს შეუდგა, ნამდვილ ყბედად იქცა. მისი ხმა მარწუხებივით გვერჭობოდა სხეულში.

და დღემდე მისი ხმა მწარე სატანჯველად ჩავგრჩა მეხსიერებაში. იგი მხოლოდ ბოროტებას და სიბილწეს ამბობდა ჩვენზე და ჩვენს მამებზე, ჩვენს წინაპრებზე. მისი ენა მოწამლული ისარივით გვესობოდა მკერდში.

ასეთი იყო იესო.

ის რომ ჩემი შვილი ყოფილიყო, რომის ლეგიონს გავაყოლებდი არაბეთში და სარდალს შევსთხოვდი, ბრძოლის ველზე წინა რიგებში მიეჩინა მისთვის ადგილი, მტრის მოისართ რომ თვალში მოხვედროდათ და თავი დამეხსნა მაგისი უტიფრობისგან.

მაგრამ მე არ მყავს ვაჟი, და ეგებ კიდეც უნდა ვუმადლოდე ბედს. ჩემს ძეს რომ თავისი ხალხისთვის ემტრო, ხომ შემირცხვებოდა თეთრი წვერ-ულვაში, ხომ უნდა ნაცარი დამეყარა ჭაღარა თავზე?!

ნიკოდემოსი, პოეტი

უგუნურთა და გაიძვერათა შესახებ

ბევრი უგუნური ამბობს, იესო თავის გზას ადგა, მაგრამ საკუთარ თავსვე ეწინააღმდეგებოდაო; თავის თავს არ იცნობდა და ამიტომ დაბნეული იყო.

ბევრი ყვაავითაა, ჰანგს არ ცნობს გალობად, თუ ყრანტალს არ ჩამოჰგავს. თქვენც იცნობთ და მეც ვიცნობ გაქნილ გაიძვერებს, ლაქარდიანი ენა რომ აქვთ და პატივს რომ მიაგებენ მხოლოდ მათზე უფრო ენააღესილთ. ეგენი ბამბას აჩხრიალებენ და ოქროდ ასაღებენ.

ვიციტ კაცუნები, რომლებიც ლანძღავენ ზეცის კაცს, ისიც ვიციტ, სარეველა ბალახი რას ეტყოდა მუხას და კედარს. მეწყალვიან ისინი, რადგან არ ძალუძთ სიმაღლეთა წვდომა.

მეცოდება დამდრალი ნარეკალა, რომელსაც შურს, თელა რომ უძლებს წელიწადის დროთა ცვლას.

მაგრამ ჩვენი სიბრალული, თვით ანგელოზთა სიბრალულიც რომ ზედ დაერთოს, ნათელს ვერ მიანიჭებს მათ.

მინახავს საფრთხობელა, მისი სამოსის ნაფლეთები ფრიალებს ჰურის ყანაში, თუმცა თვითონ უსიცოცხლოა, ვერც ყანას გრძნობს და ვერც სიმღერას ქარისას.

მინახავს ობობა, ფრთები არა აქვს და ქსელს ქსოვს ფრთიანთა გასაბმელად.

მინახავს კაცნი, ბუკის კვრასა და დოლის ბრაგუნში გაწაფულნი. ხმაურით გაყრუებულებს არც ტოროლას გალობა ესმით, არც აღმოსავლეთიდან შემოქროლილი სიოს ჩურჩული ტევრში.

მინახავს კაცი, დინების აღმა ნიჩბვა რომ შეუძლია, მაგრამ წყაროს მიგნება – არა, მდინარეში რომ დაცურავს, მაგრამ ზღვაში გასვლას ვერ ბედავს.

მინახავს კაცი, გაუწაფავი თავისი ხელით შეშველებას რომ სთავაზობს ტაძრის მშენებელს. და უარს რომ მიიღებს, თავისი გულის სიბნელე ათქმევინებს: «დავანგრევ ყველაფერს, რაც აშენდება».

ვიცი ეგ ყველაფერი. ეს ის ხალხია, რომელსაც არ მოსწონს, ერთ დღეს რომ თქვა იესომ: – «მშვიდობა მომაქვს თქვენდა» – და მერმე თქვა: «მახვილი მომაქვს».

ვერ გაუგიათ, რომ სინამდვილეში მან თქვა: «მშვიდობა მომაქვს კეთილთათვის, და გაშიშვლებულ მახვილს ვდებ მშვიდობის მომლოდინეთა და მახვილის მოსურნეთა შუა».

უკვირთ, რომ მან, რომელმაც თქვა: «მეუფება ჩემი არა არს ამა სოფლისა», – აგრეთვე თქვა: «მიეცით კეისრისა კეისარს».

არ უწყიან, რომ, თუ ნამდვილად სურთ თავისუფლად შევიდნენ მათთვის სასურველ სასუფეველეში, არ უნდა ეურჩონ ბჭის მცველს. ქალაქში შესასვლელად ხალისით უნდა გაიღონ ქირა.

ეს ის ადამიანები არიან, რომლებიც ამბობენ: «იესო ქადაგებდა ღმობიერებასა და სიკეთეს და სიყვარულს მშობლისას, მაგრამ არც გახსენებია დედა თვისი და ძმები თვისი, როცა ისინი იერუსალიმის ქუჩებში დაექებდნენ მას».

მათ რა იციან, დედა მისი და ძმანი მისნი ეგებ სიყვარულით გაფრთხილებოდნენ და ხითხუროს დაზგასთან მისი დაბრუნება ემჯობინებინათ, როცა თავისი ნახელავი სარკმლებით ახალი დღის განთიადისკენ წარმართავდა მზერას ჩვენსას. ეგებ დედას და ძმებს სდომებოდათ ეცოცხლა მას სიკვდილის ჩრდილში. ხოლო იესო სიკვდილს გაეჯიბრა აგერ, ამ ბორცვზე, რათა მარად ეცოცხლა ჩვენს გაღვიძებულ ცნობიერებაში.

ვიცი, თხუნელები გზებს თხრიან, არსაით მიმავალ გზებს. განა ესენი არ ამტყუნებდნენ იესოს, თავს განადიდებდნენ, როცა მან მიმართა სიმრავლეს ერისას: – «მე ვარ გზა და მე ვარ ბჭე ხსნისა», – და ისიც თქვა, ცხოვრება და აღდგომა ვარო. მაგრამ იესო არაფერს მიიწერდა. განა წელიწადის თვეთაგან მაისი ამაოდ იჩემებს წყალუხვობას?

განა არ უნდა ეთქვა ნათელი და ცხადი სიმართლე მხოლოდ იმიტომ, რომ სიმართლე შუქს ასხივებს?

მან ნამდვილად თქვა, რომ იგია გზა, და ცხოვრება, და აღდგომა. და მე თვითონ ვემოწმები იესოს, რომ ჭემმარიტებაა, რაც მან თქვა.

ნუთუ არ გაგონდებით მე, ნიკოდემოსი, კაცი, რომელსაც კანონისა და დოგმის მეტი არაფერი მწამდა და განუწყვეტლივ მოვითხოვდი მორჩილებას კანონისას?!

შემომხედეთ ახლა! ადამიანი ვარ, სიცოცხლით ვხარობ, მზესთან ერთად ვიღიმი, როგორც კი ამონათდება და შემოგვცინებს მწვერვალიდან, ვიდრე მთებს იქით სარეცელში ჩაესვენება.

ენა რატომ გებმით სიტყვა «ცხონების» წარმოთქმისას? მე პირადად იესოს წყალობით მომენიჭა ცხონება, მომენიჭა ხსნა.

აღარ მენაღვლება ხვალის საზრუნავი, რამეთუ ვიცი, იესომ გამაღვიძა ღრმა ძილიდან, ჩემი შორეული ოცნებები ჩემს შემწედ და მეგზურად მიქცია.

განა მე დავკნინდი, რაკი ვირწმუნე კაცი უდიადესი?!

იესო, დიდი პოეტი გალილეველი, რომ დამელაპარაკა, ზღუდენი ჩემი სხეულისა დაიხსნენ. და მე აღმიტაცა სულმა, და ავიზიდე მალლა, და ჩემმა ფრთებმა ზეცის სივრცეთაგან თავი მოუყარა ჰანგს, ზეცის სივრცეთაგან შემოკრიბა ვნების საგალობელი.

და როდესაც ჰაერის ტალღით დაბლა დავეშვი, როცა საკრებულოში დავბრუნდი და შემეკვცევა ფრთები, მაშინაც კი ჩემი გამრცვნილ-გაპუტული ფრთები სათუთად ინახავდა და უფრთხილდებოდა იმ საგალობელს. წუთისოფლის ვერავითარი განსაცდელი ვერ წარმტაცებს მას, საუნჯეს ჩემსას.

საკმაოდ ბევრი გითხარით. დაე, ყრუმ თავის ჩამკვდარ ყურებში დაასამაროს სიცოცხლის ჟრიამული. მე სიამეს მგვრის ხმიანობა იესოს ქნარისა, რომელიც მას ხელთ ეპყრა ჯვარცმისას და რომელსაც უკრავდა ჯვარზე მილურსმული სისხლჩამომდინარე ხელებით.

იოსებ არიმათიელი ათი წლის შემდეგ

ორი ნაკადი იესოს გულისა

ორი ნაკადი ჩქეფდა ნაზარეველის გულში: ერთი ნაკადი – მეუფება ღვთისა, რომელსაც იგი მამას უწოდებდა და მეორე – ნაკადი ნეტარებისა, ასე უწოდებდა იგი ცათა სასუფეველს.

განმარტოების ჟამს ვფიქრობდი იესოზე და მივყვებოდი ამ ორ ნაკადს მისი გულისას. ერთის ნაპირზე საკუთარი სული ვიპოვე. და სული ჩემი იყო გლახაკი, მიუსაფარი. ზოგჯერ კი სული ჩემი ჰგავდა ასულს მეფისას, თავის წალკოტში შვებულს და ნეტარს.

მერმე გავყევი მეორე ნაკადს იესოს გულისას. და გზად შემომხვდა ვიღაც ნაგვემი, ოქრო წაერთმიათ. და ილიმოდა. მერმე შემომეყარა მპარავი, რომელმაც განმარცვა იგი. შეკავებულ ცრემლს დაეძაბა მმარცველის სახე.

მერმე საკუთარი მკერდიდან მომესმა ორივე ნაკადის ჩქამი და გავიხარე დიდად. წინადლით, ვიდრე პილატე პონტოელი და უხუცესნი ხელს აღმართავდნენ მასზე,

ვეწვიე იესოს, დიდხანს ვისაუბრეთ. ბევრი რამ ვკითხე, და იგი ჩემს კითხვებზე გულმოწყალებდ მიპასუხებდა. და რომ დავტოვე და წამოვედი, ვიცოდი, რომ იგია უფალი და მოძღვარი ამ ჩვენი დედამიწისა.

კარგახანი გავიდა მას მერმე, რაც კედარი წაიქცა, მაგრამ მისი კეთილსურნელება ვრცელდება და მარად გავრცელდება დედამიწის ოთხივე კიდეში.

გიორგი ბეირუთელი უცხოთა შესახებ

იესო და მოყვასნი მისნი ფიჭვნარში იყვნენ, ზედ ჩემი ღობის გადაღმა. საუბრობდნენ. ღობესთან ვიდექი და ვუსმენდი. ვიცოდი, ვინ იყო იგი, რამეთუ ამ მხარეს ვიდრე ესტუმრებოდა, დიდებამ მისმა ჩამოაღწია ჩვენამდე.

საუბარი რომ დაასრულა, მივეახლე და ვუთხარი: «ბატონო, პატივი დამდე და ამ კაცებთან ერთად შინ მეწვიე». გამიღიმა და მომიგო: «დღეს არა, მოყვასო ჩემო, დღეს არა».

ამ სიტყვებში კურთხევა იყო. მისი ხმა თითქოს შემომებურა, როგორც სამოსი ცივ ღამეში. მერმე მიუბრუნდა მოწაფეებს და უთხრა: «იხილეთ კაცი, რომლისთვის ჩვენ არა ვართ უცხო, თუმც დღევანდელ დღემდე არ შეგვხვედრია. იგი თავის ჭერქვეშ გვიწვევს, თავისი ზღურბლის გადაბიჯებას გვთხოვს.

«ჭემმარიტად ჩემს სასუფეველში არ არიან უცხონი. ჩვენი სიცოცხლე სხვა არარაა, თუ არ სიცოცხლე ყველა სხვა კაცთა. სიცოცხლე გვენიჭება, რათა შევიცნოთ ყოველი კაცი და სიბრძნის ნათელში გვიყვარდეს ისინი.

«ნაქმნარი ყოველთა კაცთა – ფარულიცა და განცხადებულებიც – ყოველი ჩვენგანის ქმნილია.

«და მე გმოდღვრავთ თქვენ და გიწესებთ: ნუ დაიტევთ მხოლოდ თქვენს «მეს», თქვენს არსს დაიტეთ ბევრი არსი; იყავით სახლის პატრონიც და უსახლკაროც; იყავით მთესველიც და ბელურაც, მარცვალს რომ კენკავს, სანამ გაღვივდებოდეს მიწაში; იყავით საბოძვრის გამცემიც და საბოძვრის ღირსეულად მიმღებიც.

«ეს დღე მშვენიერია არა მხოლოდ იმით, რასაც ხედავთ თქვენ. მშვენიერია იგი იმიტაც, რასაც ხედავენ სხვები.

«ამისთვის გამოგარჩიეთ თქვენ მრავალთაგან, რომელთაც გამომარჩიეს მე».

მერმე ისევ მომიბრუნდა, გამიღიმა და მითხრა: «ამას შენთვისაც ვამბობ, შენც უნდა დაიმახსოვრო ეს სიტყვები».

მერმე კვლავ შევევედრე იესოს და ვუთხარი: «მოდღვარო, არ მესტუმრები?»

და მომიგო მან: «მე ვიხილე გული შენი, და მე უკვე გესტუმრე შენს უფრო დიდ სავანეში».

და თავის მოწაფეებთან ერთად წასვლა რომ დააპირა, მითხრა: «მშვიდობის ღამე შენდა, დაე დიდი იყოს სახლი შენი, რათა შეიფარო ქვეყნად შემოსული ყველა უცხო მგზავრი».

მარიამ მაგდალენელი

ზაგე მისი გაპობილ ბროწეულს ჰგავდა

ზაგე მისი გაპობილ ბროწეულს ჰგავდა. თვალეზში ღრმა ჩრდილი ჩასდგომოდა. და იყო იგი მშვიდი, მსგავსად თავის ძალაში დარწმუნებული კაცისა.

ჩემს ზმანებებში მიხილავს მის წინაშე მოწიწებით წარმდგარნი ხელმწიფენი ამა სოფლისანი.

მინდა მისი სახე აღვიწეროთ, მაგრამ როგორ შევძლო? წარმოიდგინეთ ღამე სიბნელის გარეშე, დღე – ჟრიაშის გარეშე. ეს იყო სახე სევდიანი და ეს იყო სახე მხიარული.

კარგად მახსოვს, ერთხელ ზეცისკენ აღაპრო ხელი, მისი გაშლილი თითები თელის რტოებს ჰგავდა. მახსოვს ერთ საღამოს ვიხილე გზად მიმავალი. არა, იგი არ მიდიოდა, იგი თავად იყო გზა და იყო გზაზე.

მის წინ რომ ვიდექი და ველაპარაკებოდი, იგი იყო კაცი, და ძალმოსილი იყო სახე მისი. და მითხრა მან: «რა გნებავს, მარიამ?»

არაფერი მითქვამს, მაგრამ თითქოს ფრთები შემესხა და სულში სითბო ჩამეღვარა. და ველარ გავუძელ მის ნათელს, შევტრიალდი და წავედი, მაგრამ არა – შერცხვენილი, არამედ – დამორცხვებული. მინდოდა ვყოფილიყავი მარტო და იგი შეხებოდა სიმებს ჩემი გულისას.

ნაზარეველი იოთამი – ვინმე რომაელს

სიცოცხლისა და ცხოვრების შესახებ

ჩემო მეგობარო, ყველა რომაელის დარად, შენ გირჩევნია სიცოცხლეზე იფიქრო და იმსჯელო, ვიდრე იცხოვრო. შენ გირჩევნია მართო ქვეყნები, ვიდრე თავად შენ გმართავდე სული.

შენ გირჩევნია დაიმორჩილო და დათრგუნო კაცთა მოდგმა და იყო კრული და გმობილი, ვიდრე დაეციო შენს რომში და იყო კურთხეული, სვებედნიერი.

შენ ფიქრობ მხოლოდ ლაშქართა წყობაზე და ზღვაში გაჭრილ ხომალდებზე.

შენ როგორ გაუგებ იესო ნაზარეველს, მარტოკაცსა და უბრალოს, მას, ვინც მოგვევლინა ულაშქროდ და უხომალდოდ, რათა დააფუძნოს სასუფეველი კაცთა გულებში და იმპერია – სულის თავისუფალ სივრცეებში?!

რანაირად შეისმენ კაცისას, რომელიც არ ყოფილა მოლაშქრე, თუმცა ფლობდა მძლეთამძლე ეთერულ ძალას?!

იგი არ იყო ღმერთი, იგი იყო კაცი ჩვენსავით, მაგრამ მის არსებაში მიწიერი გუნდრუკი მაღლა აიბოლქვა, რათა შერთოდა ზეციურ განუქარვებელ საკმეველს. მისი სიტყვების წყალობით ჩვენი უბადრუკი ბუტბუტი უხილავ ძალთა დაღადისს შეეზავა და იესოს ხმაში ჩავწვდით გონებაშიუწვდომელ გალობას.

დიახ, იესო კაცი იყო და არა ღმერთი და სწორედ ეს გვაოცებს და გვაკვირვებს.

თქვენ კი რომაელებს, მხოლოდ ღმერთები გაოცებენ, კაცს არ შეუძლია თქვენი გაკვირვება. ამიტომაც არ გესმით ნაზარეველისა.

იგი იყო სიჭაბუკე გონებისა, თქვენ კი გონების სიბერე ხართ.

დღეს თქვენ მთავრობთ ჩვენზე, მაგრამ დაველოდოთ ხვალინდელ დღეს.

ვინ უწყის, ეგებ ეგ კაცი, ულაშქრო და უხომალდო, მეუფებდეს ხვალ?!

ჩვენ, ვისაც სული წარგვმართავს, სისხლის ოფლჩამომდინარენი გავყვებით იესოს გზას. რომიდან კი მზეზე გამომშრალი თეთრად მოქათქათე ჩონჩხილა დარჩება.

ჩვენ დიდი წამების გადატანა მოგვიწევს, მაგრამ გავძლებთ და ვიცოცხლებთ. ხოლო რომი მიწასთან გასწორდება.

და მაინც, თუ რომი სინანულით თავს დაიმდაბლებს და წარმოთქვამს მის სახელს, იესო ყურს მიუპყრობს ხმობას რომისას.

და იგი ახალ სიცოცხლეს შთაბერავს მის ძვლებს. და აღორძინდება რომი, და დარჩება ქალაქად ქალაქთა შორის სოფლისათა.

და იესოს ამისთვის არც ლეგიონები სჭირდება, არც გალერების ხოფებს მიჯაჭვული მონები. მარტო იქნება იესო.

ეფრაიმ იერიქონელი

სხვა ქორწილი

იერიქონში მეორედ რომ მოვიდა, მოვინახულე და ვუთხარი: «უფალო, ხვალ მე ჩემი ცოლს ირთავს, გთხოვ, მეწვიე ქორწილში, პატივი დაგვდე, როგორც დასდე პატივი მექორწინეთ კანას გალილეისას».

და მომიგო მან: «მართალს იტყვი, ერთხელ ვიყავი სტუმრად ქორწილში, მაგრამ მე აღარ ვიქნები სტუმარი. ამიერიდან თავად მე ვარ სიძე».

და ვუთხარი მე: «გევედრები, უფალო მეწვიე ჩემი ძის ქორწილში».

მან გამიღიმა, თითქოს მისაყვედურა და მითხრა: «რატომ მევედრები? არა გაქვს ღვინო საკმარად?»

და მივუგე მე: «ჩემი კოკები და გოზაურები სავსეა, უფალო. და მაინც გევედრები, მეწვიე ჩემი ძის ქორწილში».

მაშინ თქვა მან: «ვნახოთ, ეგებ მოვიდე. ნამდვილად მოვალ, შენს ტაძარში საკურთხევლად თუ გექნება გული შენი».

მეორე დღეს ჩემმა ძემ იქორწინა. იესო არ გვწვევია. სტუმარი ბევრი გვყავდა, მაგრამ თითქოს არავინ არ გვწვეოდეს.

მართალი გითხრათ, სტუმრებს რომ ვეგებებოდი, თითქოს თავადაც არ ვიყავი იქ. მას რომ ვიწვევდი, ალბათ გული ჩემი არ იყო საკურთხეველი. ალბათ მეორე სასწაულს ვეძიებდი.

ბარკა, ტვიროსელი ვაჭარი

ყიდვა-გაყიდვის შესახებ

ვფიქრობ, ვერც რომაელებმა და ვერც ებრაელებმა ვერაფერი გაუგეს იესო ნაზარეველს. მისი არ ესმოდათ არც მოწაფეებს, რომლებიც ახლა იესოს სახელით ქადაგებენ.

რომაელებმა მოკლეს იგი. ეს დიდი შეცდომა იყო. გალილეელებმა ღმერთად დასახეს და ესეც შეცდომაა. იესო ერთი გულიანი კაცი იყო.

შვიდი ზღვა დამილახავს ჩემი ხომალდებით. შორეული ქალაქების ბაზრებსა და მოედნებზე ვაჭრობა მქონდა გაჩაღებული ხელმწიფეებთან, უფლისწულებთან, თაღლითებთან და გაქნილ გაიძვერებთან. მაგრამ არავინ მინახავს, რომ იესოსავით სცოდნოდა აღებმიცემობა. ერთხელ მოვუსმინე, ეს იგავი თქვა:

«ვაჭარი თავისი ქვეყნიდან გაემართა შორეულ მხარეში. ორი ხელქვეითი ჰყავდა, ორივეს მისცა თითო მუჭა ოქრო და უთხრა: «როგორც მე მივდივარ უცხო მხარეში, თქვენც ასე მიდექ-მოდექით და მოგება ნახეთ, ივაჭრეთ და, იცოდეთ, კარგად უნდა გაისარჯოთ და უნდა მემსახუროთ».

ერთი წლის მერმე ვაჭარი დაბრუნდა. და ჰკითხა მან თავის ორივე მსახურს, ჩემი ოქროსი რა ჰქენითო?

ერთმა მსახურმა უთხრა: «აი, ბატონო, ვიყიდე და გავყიდე და მოვიგე».

ვაჭარმა მიუგო: «მოგება შენი იყოს, კარგად მოქცეულხარ, შენ მეც მიერთგულე და საკუთარ თავსაც». მერმე წარუდგა მეორე და უთხრა: «ბატონო, შემეშინდა არ დამკარგოდა შენი ფული, არც არაფერი მიყივდა და არც გამიყივდა, უკლებლივ აქაა, ამ ქისაში».

და ჩამოართვა ვაჭარმა ოქრო და უთხრა: «მცირედ მორწმუნეო, ჯობდა გევაჭრა და ზარალი გენახა, ვიდრე ხელი არ გაგენძრია. ქარი რომ მიმოაპნევს თესლს და მერმე მოელის ნაყოფს, ასე მართებს ვაჭარსაც. გიჯობს ამიერიდან სხვებს ემსახურო».

ეს თქვა იესომ და... ვაჭრობის საიდუმლო გაგვიმხილა, თუმცა იგი არ ყოფილა ვაჭარი.

მეტიც, ხშირად მის იგავებს გონებით უფრო შორეულ ქვეყნებში გადავყავდი, ვიდრე ჩემს მოგზაურობას, და თანაც კიდევ უფრო მახლოებდა ჩემს სახლთან და ჩემს მონაგართან.

მაგრამ ჭაბუკი ნაზარეველი არ იყო ღმერთი და რა საწყენია, რომ მისი მიმდევრები ცდილობენ ღმერთად გამოაცხადონ ეს ბრძენი კაცი.

თუმია, სიდონელი ქალი, მღვდელთმოდვარი

ხმოზა

ქნარი მოიმარჯვეთ, მინდა ვიგალობო, ვერცხლის და ოქროს სიმს შეახეთ თითები! მინდა ქება ვუთხრა მძლეთამძლეს, უშიშარს, რომელმაც დათრგუნა სოფლად მოთარემე ბილწი გველეშაპი, წყაროს წამბილწველი.

ქნარი მოიმარჯვეთ და ერთად ვუმდეროთ მთის თხემზე ტანაყრილ რტომრავალ ბერმუხას; ვუმდეროთ კაცს, გული ზეცას რომ მიუგავს და მკლავი ზღვასავით რომ აქვს მოუღლეელი.

იგი ეამბორა სიკვდილის ბაგეებს, სიმწრისღიმილიანს, უფერულს, გაცრეცილს. და ახლა სიცოცხლის სიყვარულს ამკვიდრებს.

ქნარი მოიმარჯვეთ, ერთად ვუგალობოთ უდრეკ მონადირეს, კლდე-ღრეთა დამლახველს, – რომელმაც ნადირის გეში აილო და სტყორცნა მას ისარი მიზანსაუცდენი, და დასცა მიწაზე, სისხლი ანთხევინა, და დააყრევინა ჩლიქები და რქები.

ქნარი მოიმარჯვეთ, ერთად ვუგალობოთ ახოვან მხნე ჭაბუკს, ზეციდან მოვლენილს, მაღალმთის ქალაქთა მძლესა და დამპყრობელს; ბარის ქალაქებიც ძრწოდნენ მის წინაშე და უნასებვიით მის ფერხთით დრტვინავდნენ.

იგი შეებრძოლა ჯუჯაკაცთ კი არა, – იმ ღმერთებს ებრძოდა, ვინც მსხვერპლად ითხოვდა სისხლსა და ხორცს ჩვენსას, ვინც ზორვას ითხოვდა.

და პირველქმნილი ოქროსფერი შევარდენივით ირაოს სცემდა ის ზეციურ ანგელოზებთან. მას ფრთები ჰქონდა უმძლავრესი, უდიადესი. ფრთაგაშლით ფრენდა, ჩიტები ვერ ეტოლებოდნენ.

დასწვდით თქვენს ქნარებს, ვუგალობოთ საგალობელი! ხალისიანი ჰანგები ვთქვათ ზღვათა და კლდეთა. ძველი ღმერთები დაიხოცნენ, უჩუმრად წვანან უდაბნოდ ქცეულ კუნძულებზე შორეულ ზღვათა. ხოლო იგი ზის ტახტსა ზედა გვირგვინოსანი.

იგი ყრმა იყო ჯერთუწვერული, ედგა სიცოცხლის აპრილ-მაისი და ჯერ ზაფხული მას არ სწევოდა. დასწვდით თქვენს ქნარებს და ვუმდეროთ ერთად ქარიშხალს, რომელიც ტევრში ბობოქრობს და ჩამოყევს ტოტებს, გასასხლავ ტოტებს, შემხმარსა და ფოთოლგაცვენილს; ხეებს ღრმად ჩაზრდის, ჩააბუდებს მიწის წიაღში და ცხოველმყოფელ ფესვებს განზე გაადგმევინებს.

დასწვდით თქვენს ქნარებს, ვიმდეროთ ერთად უკვდავი ჰიმნი სიყვარულისა!

არა! ქალწულნო, შეიცადეთ, გადადეთ ქნარი! იყუჩეთ ერთხანს, თითებს სიმზე ნუ შეატოკებთ! ღირსი გალობა ვით შევკადროთ, ვით ვუთხრათ იესოს?! ჩვენი გალობა ჩურჩულივით ჩაიკარგება ქარიშხლიანი მისი სიტყვის მქუხარებაში, და ვერც დაარღვევს იმ იდუმალ დიდ მდუმარებას.

განზე გადადეთ ქნარი თქვენი, ჩანგი, ბარბითი და ჩემ ირგვლივ შემოიკრიბეთ! მე თქვენ გადმოგცემთ იესოს ღვაწლს, გეტყვით მის ნათქვამს. ყური მიუპყართ, ვით ხმიანობს იესოს სიტყვა. ჩვენს ყველა ჰანგზე, ჩვენს ყველაზე დიად განცდებზე ბევრად მეტია იესოს ხმა და ბევრად ღრმაა.

ბენიამინი, მწიგნობარი

აცალეთ მკვდართ თვისთა მკვდართა დაფლვა

ამბობენ, იესო მტერი იყო რომისაც და იუდეისაც. ხოლო მე ვიტყვი: იესო არ ყოფილა მტერი არცერთი კაცისა და არცერთი მოდგმისა.

მომისმენია, რომ თქვა: «ფრინველებს ცისა და მწვერვალებს მთისა არ ედარდებათ, რას იქმან გველნი ბნელ სოროებში.

«აცალეთ მკვდართ თვისთა მკვდართა დაფლვა. შენ თავად იყავ ცოცხალთა შორის და ამალლდი».

მე არ ვყოფილვარ ერთი მის მოწაფეთაგანი. მე მხოლოდ ერთი მრავალთაგანი ვარ, ვინც გაჰყვა მას და ვინც იხილა სახე მისი.

იგი უმზერდა რომს და გვიმზერდა ჩვენ – მონებს რომისას, ვით მამა უმზერს შვილებს, თამაშით რომ ერთობიან და რომ ჩხუბობენ უკეთესი სათამაშოსთვის. და იგი იღიმოდა თავისი სიმაღლიდან.

იგი უფრო დიდი იყო, ვიდრე სახელმწიფო და ვიდრე მოდგმა კაცთა, უფრო დიდი იყო, ვიდრე ჯანყი და ამბოხი.

იგი იყო ერთადერთი და მარტომყოფი და იგი იყო მღვიმარება სულისა.

იგი ღვრიდა ცრემლს, რათა ჩვენ არ დაგვეღვარა. და იღიმოდა ჩვენი შფოთის გამო. და ვუწყით ჩვენ: მას ხელეწიფება იშვას იმათთან ერთად, ვინც ჯერ არ შობილა, და მიჰმადლოს მათ ხორციელი თვალის ნაცვლად თვისი სულიერი თვალით მზერა.

იესო არის დასაბამი ქვეყნად ახალი სასუფეველისა და სასუფეველი იგი იქნება მარად. იესო არის შვილი და შვილთაშვილი ყოველი მეუფისა, ვინც აგებდა საუფლოს სულისას.

და მხოლოდ მეუფენი სულისანი წარმართავენ სამყაროს.

ზაქე

იესოს ბედის გამო

თქვენ ირწმუნეთ ის, რაც ითქვა და გაიგონეთ. ახლა ირწმუნეთ ის, რაც არ თქმულა, რადგან კაცთა დუმილში უფრო მეტია ჭეშმარიტება, ვიდრე მათსავე ბრძნად მეტყველებაში.

მეკითხებით, იესოს თუ შეეძლო აეცილებინა თავისი სამარცხვინო სიკვდილი და დევნისგან ეხსნაო თავისი მიმდევრები.

გიპასუხებთ: ნამდვილად შეეძლო აეცილებინა, თუ ასე ამჯობინებდა. მაგრამ იგი არც თავის დახსნას ეძიებდა, არც ღამეში მოთარეშე მგლებისგან თავისი მიმდევრების დაცვა განუზრახავს.

მან იცოდა, რა ბედი ელოდა თავად მას, და იცოდა თავის ერთგულ მოყვასთა ხვალინდელი დღეც. მან იწინასწარმეტყველა, რაც მოგველოდა ჩვენ ყოველთა. იგი არ ეძიებდა სიკვდილს, მაგრამ მან მიიღო სიკვდილი ისე, როგორც მიწის მუშაკი ჩაფლავს ხოლმე მარცვალს და მოთმინებით მოელის გადაზამთრებას, გაზაფხულს და შემდეგ – მოწევას ჭირნახულისას; ქვითხურო რომ ჩააშენებს ბალავარში ლოდს, ამას ჰგავდა სიკვდილი მისი.

ჩვენ გალილეისა და ლიბანის ფერდობების მკვიდრნი ვართ. ჩვენს მოძღვარს შეეძლო წაგვძლოლოდა, უკან მივებრუნებინეთ ჩვენსავე მხარეში, სადაც მისი სიჭაბუკის ჟამს ვიშვებდით ჩვენ-ჩვენს ბაღნარებში, და გვეცხოვრა, ვიდრე სიბერის წლები გვიწევდა და გაგვიხმოზდა უკან, მარადისობაში.

რა აბრკოლებდა, გზა ხსნილი ჰქონდა უკან, ჩვენი სოფლების ტაძრებისკენ, სადაც გულანთებული ადამიანები კითხულობენ წინასწარმეტყველთა წიგნებს.

განა იესო ვერ იტყოდა, – «ახლა მაშრიყისკენ მივყვები მალრიბის ქარსო», – და განა ბაგეზე ღიმილით ვერ გაგვიშვებდა ჩვენ-ჩვენი გზით?

ჰო, შეეძლო ეთქვა, – «მიაშურეთ თქვენს თესლტომს. ესე სოფელი არ არის მზად ჩემთვის. მე დავბრუნდები ათასწლეულის შემდეგ. დამოძღვრეთ თქვენი შვილები, რომ ელოდონ ჩემს დაბრუნებას».

ეს რომ სდომოდა, ასეც მოიქცეოდა. მაგრამ იცოდა იესომ, უხილავი ტაძარი რომ აღემართა, თვითონ უნდა დასდებოდა ლოდად თავ საკიდურთა, ჩვენ რიყის ქვებივით უნდა შემოვწყობოდით და მის ირგვლივ უნდა ჩავდულაბებულიყავით.

უწყოდა იესომ, რომ მაცოცხლებელი წვენი ზეციური ხისა ფესვებიდან უნდა დაძრულიყო. მან თავისი სისხლით მორწყა ფესვები. ეს გამარჯვება უფრო იყო, ვიდრე მსხვერპლშეწირვა.

სიკვდილი საიდუმლოს გვიმხელს. იესოს სიკვდილმა გაამჟღავნა მისი სიცოცხლის საიდუმლო.

იესოს რომ თავი დაეღწია მტრისგან, ანუ თქვენგან, თქვენ იქნებოდით სოფლის მპყრობელნი. ამიტომაც არ გაგექცათ იგი.

მხოლოდ მას, ვისაც სურდა ყოველი, შეეძლო დაეთმო ყოველი.

დიახ, მას შეეძლო გარიდებოდა მტრებს და ეცხოვრა სიბერის დღემდე. მაგრამ იესომ იცოდა, რომ წარმავალია ჟამი და მას უნდა ეგალობა თავისი საგალობელი.

საომრად აღძრულ მთელ ქვეყანას უშიშრად რომ თვალს გაუსწორებს, ის კაცი განა წამით მაინც არ გაივლებს გულში, რომ მას დრო ვერას დააკლებს?

და ახლა თქვენ მეკითხებით, სინამდვილეში ვინ მოკლაო იესო: რომაელებმა თუ იერუსალიმის მღვდელთმოდღვრებმა?

არც რომაელთ მოუკლავთ და არც მღვდელთმოდღვართ. იმ დღეს იმ მთაზე მთელი სამყარო წამოიძარტა მისთვის პატივის მისაგებად.

იონათანი

შრომანთა შორის წყლისათა

ერთ დღეს მე და სატრფო ჩემი კამკამა ტბაში ნავით დავსეირნობდით. ლიბანის მთები შემოგვჯარვოდა ირგვლივ. მტირალ ტირიფთან მივაცურეთ ნავი და ტირიფის ანარეკლი შემოგვეგება წყლიდან. მე ვნიჩბავდი. ჩემი სატრფო ბარბითს დასწვდა და იმღერა ასე:

«ვინ შეწყობია შრომანივით წყლის ჩქერსა და მზეს?»

ვის გაუღღავს გული თვისი ცისთვის მასავით?
ხედავ, ძვირფასო, ოქროსფერი ყვავილი ტოკავს
და ჩვენსავით თრთის ის სიღრმეში წყალთა და ცათა.
და, სატრფოვ ჩემო, ჩვენ დანთქმული ვართ სიყვარულში,
რომელიც იყო და რომელიც იქნება მარად.

ნიჩბვა განაგრძე, ჩემო სულისდგმავ,
და მე ჩვენს თრთოლას გადავცემ სიმებს.
მივბამოთ ტირიფს, დავრჩეთ შროშანთან.
ნაზარეთშია თურმე პოეტი
და გული მისი ჰგავს შროშანს წყალთა.
მან მოიხილა სული ქალისა
და დაინახა წყურვილი მისი,
ამორხეული წყლიდან ყვავილად.
ნაზარეველმა პოეტმა იცის,
რომ მონატრება მზისა და შუქის
სხივივით ედგა სულში დედაკაცს.
ამბობენ, ახლა ნაზარეველი
გალილეაში იარებაო.
ხოლო მე ვამბობ: ის ჩვენთან არის
და ნიჩაბს უსვამს ის ჩვენთან ერთად.

ძვირფასო ჩემო, სატრფოვ ჩემო,
ხედავ მის სახეს, ტირიფის ტოტი სადაც
შეხვდა ანარეკლს თვისას?
ის ჩვენთან არის, ჩვენთან ერთად ირწევა იგი.
ჰე, ჩემო, ჩემო სიყვარულო, ჩემო სულისდგმავ,
ნაზარეველი სიჭაბუკე არის სიცოცხლის,
ნაზარეველი სიმღერაა სიხარულისა,
დაე, მარადის ხელთ გეპყრას შენ ნიჩაბი შენი
და მე მარადის შევარხევდე სიმებს ქნარისას
ტირიფის ახლოს, სადაც იგი ჩამოშლის რტოებს,
წყლისკენ იწვდის, სად დუმფარები მზეს შესცინიან,
და სადაც ჩემს ქნარს იდუმალად აჟღერებს იესო.

ნიჩბვა განაგრძე, ჩემო სულისდგმავ,
და მე ჩვენს თრთოლვას გადავცემ სიმებს,
ჩვენ ნაზარეველ პოეტს ვუყვარვართ,
ვახსოვართ, გვხედავს და ჩვენთან არის.
ნიჩბვა განაგრძე, ჩემო სულისდგმავ,
და მე ჩვენს თრთოლვას გადავცემ სიმებს».

ჰანა ბეთსაიდელი

გვიამბობს მამიდამისზე

მამაჩემის და თავის ყმაწვილქალობაში წავიდა ჩვენგან და მამისეული ძველი ვენახის მახლობლად, ქოხში, დაემკვიდრა.

განმარტოებულად ცხოვრობდა. სნებაშეყრილი სოფლელები აკითხავდნენ და კურნავდა მათ ლორთქო ბალახბულახით, მზეზე გამომხმარი ძირხვენეულითა და ყვავილებით.

ზოგნი – ნათელმხილველად, ზოგნი გრძნეულად და ჯადოქრადაც მიიჩნევდნენ.

ერთხელ მამაჩემმა მითხრა: «წაულე ჩემს დას გამტკიცული პურები, ხელადით ღვინო და ქიშმიშით სავსე ეს კალათა».

ეს ყველაფერი ჩოჩორს ავკიდეთ და გავუყევი შარას. და მივადექი ვენახსა და მამიდაჩემის ქოხს. დიდად გაიხარა.

გრილოში რომ ვისხედით, გზად ვიღაც კაცმა ჩამოიარა. და უთხრა მამიდაჩემს: «სალამო მშვიდობისა შენდა, კურთხეულ იყოს ეს ღამე შენთვის».

მამიდაჩემი წამოიჭრა, მოწიწებით წარდგა მის წინაშე და თქვა: «სალამო მშვიდობისა შენდა, მოძღვარო ყოველთა კეთილთა ძალთა და დამთრგუნველო ბოროტთა სულთა».

კაცმა ლმობიერი მხერა მიაპყრო მას და მერმე განაგრძო გზა.

მე გულში გამეცინა. ვიფიქრე, მამიდაჩემი შეშლილა-მეთქი.

ახლა კი ვიცი, რომ იგი სრულ ჭკუაზე იყო. ეს მე ვერ გავიგე ვერაფერი.

იგი მიხვდა, რომ დავცინე, თუმცა მე არაფერი დამიმჩნევია.

და მან დაიწყო საუბარი წყენის გარეშე. და თქვა მან: «მომისმინე, ასულო ჩემო, გულისყური მომაპყარ და მეხსიერებაში ჩაიჭედე ჩემი ნათქვამი: კაცი, რომელმაც ეს წუთია ჩაიარა და ისე ჩაიქროლა, როგორც მზისგან მიწაზე გადატარებულმა ჩიტის ჩრდილმა, – აღმატებული იქნება კეისრებზე და კეისართა იმპერიაზე. იგი შეეჭიდება ქალდების გვირგვინოსან ხარს და კაცისთავა ლომს ეგვიპტისას. და დაჯაბნის მათ. და იგი იქნება მმართველი ქვეყნიერებისა».

«ქვეყანა, სადაც ახლა იგი დაიარება, დაეცემა. იერუსალიმი, რომელიც ამაყად წამომართულა ბორცვზე, კვამლში გაეხვევა და ყოვლისწამლევავი გრიგალისგან განადგურდება».

ამას რომ ამბობდა, სიცილი პირზე შემაცივდა, დავდუმდი და გავირინდე. მერმე ვთქვი: «ვინ არის ეგ კაცი? რომელი ქვეყნიდანაა და რომელი ტომისაგან, საიდანაა მოსული? და როგორ დაიმორჩილებს დიდ მეფეებს და იმპერიებს დიდთა მეფეთა?»

და მომიგო მან: «იგი იშვა აქ, ამ მხარეში, მაგრამ ჩვენს ნატვრასა და მისწრაფებებში ვიცნობდით მას დასაბამიდან ჟამთა. იგი კაცთა ყველა მოდგმას ეკუთვნის და არ ეკუთვნის არცერთს. იგი გაიმარჯვებს თავის ბაგეთაგან წარმოთქმული სიტყვით და თავისი ცეცხლოვანი სულით».

მამიდაჩემი უეცრად წამოდგა, პიტალო კლდესავით წამოიმართა. და თქვა მან: «ანგელოზმა უფლისამ მომიტევოს წარმოთქმა ამ სიტყვათა: მას მოკლავენ, მის სიჭაბუკეს სუდარა შებურავს. და დაასვენებენ მას დედამიწის მდუმარე გულთან. და ქალწულნი იუდეისა დაიტირებენ მას».

მერმე ზეცისკენ აღაპყრო ხელი, და განაგრძო. და იტყოდა იგი: «მაგრამ ხელყოფენ მხოლოდ მის სხეულს. სული მისი ამაღლდება და წაუძღვება სიმრავლეს კაცთა ამ მხარიდან, სადაც მზე იბადება, იმ მხარისაკენ, სადაც მზე კვდება სადამოყამს.

«და სახელი მისი იქნება: «პირველი კაცთა შორის».

მამიდაჩემი ნამდვილი ბებერი წინასწარმეტყველი იყო, როცა ამას ამბობდა. და მე ვიყავი ყმაწვილი ქალი, მოუხვნელი მინდორი, ლოდი ჯერ კედელში ჩაუშენებელი. და ყოველივე, რაც მან იხილა თავისი გონების სარკეში, ჩემს სიცოცხლეშივე ახდა.

იესო ნაზარეველი მკვდრეთით აღდგა და წაუძღვა კაცებს და ქალებს მზის დასავალში მცხოვრები მოდგმისკენ. ქალაქი, რომელმაც მსჯავრი გამოუტანა მას, დაინგრა; სამსჯავროს პალატში, სადაც განსაჯეს იგი და ბრალი დასდეს, ჭოტი გაჰკვივის გლოვის ზარს; ღამე ქვითინებს და თავისი გულის ცრემლს ცვრის წვეთებად აპკურებს ჩამოქცეული მარმარილოს ნატეხებს.

ახლა მე ბერიქალი ვარ. წელში მომდრიკა წლებმა. ჩემიანები აღარ არიან ამქვეყნად. და განქარდა ჩემი მოდგმა. იმ დღის შემდეგ ერთხელ კიდევ ვიხილე იესო. და ერთხელ კიდევ გავიგონე მისი ხმა. ეს იყო მთის მწვერვალზე, როცა იგი ესაუბრებოდა თავის მოყვასთ და მიმდევართ.

და ახლა მე მარტოხელა მოხუცი ვარ. და იესო დღესაც მეწვევა ხოლმე ჩემს ზმანებებში. იგი მევლინება ფრთიანი თეთრი ანგელოზით. და თავისი გულმოწყალებით მინელებს მე შიშს სიბნელისას.

მე დღესაც მოუხვნელი მინდორი ვარ. მწიფე ხილი ვარ, ხეს შერჩენილი. ყველაფერზე მვირფასი, რაც გამაჩნია, – ესაა სითბო მზისა და მოგონება იმ კაცისა.

ვიცი, ჩემს ხალხს აღარ ეყოლება ცხებული მეფე, არც წინასწარმეტყველი, არც მღვდელთმოდგარი, – სწორედ ისე, როგორც განჭვრიტა მამიდაჩემმა.

მდინარეთა ჩქერებთან ერთად ჩავედინებით და არ დარჩება სახელი ჩვენი. ემახსოვრებათ იმათი სახელები, ვინც მასთან ერთად გადასერა შუა დინება.

მანასე, იერუსალიმელი მსაჯული

იესოს საუბრისა და იერის შესახებ

ჰო, ბევრჯერ მომისმენია მისთვის. მუდამ მზად იყო საქადაგებლად. მომწონდა როგორც ადამიანი, მაგრამ როგორც მოძღვარი – არა. ის ქადაგებდა რალაცას, ჩემთვის არმოსაწონს, ეგებ ჩემი გონებისთვის შეუფერებელსაც. საერთოდ, არ მსურს, ვინმემ რამე მიქადაგოს.

მე დამატყვევა მისმა ხმამ და მისმა იერმა და არა – მისი ნალაპარაკების აზრმა. მისით მოხიბლული ვიყავი, მაგრამ დარწმუნებით ვერასდროს მარწმუნებდა. მისმა აზრებმა, – მეტისმეტად ბუნდოვანმა, შორეულმა და ბნელმა, – ვერ შემოაღწია ჩემს გონებაში.

სხვებსაც შევხვედრივარ მისნაირებს. არასდროს არ ლაპარაკობენ დალაგებულად და თანმიმდევრულად. მტკიცე აზრით კი არა, მჭევრი სიტყვით იპყრობენ შენს ყურთასმენას და ზერელე ფიქრებს აგიშლიან, მაგრამ ვერასდროს შემოაღწევენ შენს გულისგულში.

რა სამწუხაროა, რომ მისმა მტრებმა იძალეს და გამოსავალიც მონახეს. ეს არ იყო საჭირო. ვფიქრობ, იმათი მტრობა მის სახეს დიდებას შემატებს და მის სისუსტეს ძლიერებად შემოაბრუნებს. უცნაურია, კაცს უპირისპირდები და... გაბედულებას მატებ. ფეხზე დააბიჯებ და... ფრთებს შეისხამს.

მე არ ვიცნობ მის მტრებს, მაგრამ მაინც დარწმუნებული ვარ, ერთი უწყინარი კაცის ასე არ უნდა შეშინებოდათ. მაშინ არც ასე გაძლიერდებოდა და არც ასე საშიში გახდებოდა.

ჯეფთა კესარიელი

კაცი, იესოთი გაღიზიანებული

ეგ კაცი, დღისით რომ სულ მასზე ფიქრში ხართ და ღამეც რომ გელანდებათ, ძალიან მაღიზიანებს. გამაყრუეთ მისი ნალაპარაკევით და გონება ამირიეთ მისი ნასიკეთართით.

მომინელა მისმა სიტყვებმა და მისმა საქმეებმა. მისი სახელის ხსენებაც შეურაცხმყოფს და მისი მამულისაც. არაფრის გაგონება არ მინდა!

რატომ აღიარებთ წინასწარმეტყველად კაცს, რომელიც მხოლოდ და მხოლოდ აჩრდილია წინასწარმეტყველისა? ციხე-კომპეზად რატომ გელანდებათ ქვიშის ბორცვები? ტბად რად გეჩვენება ცხენის ნაკვალევში ჩამდგარი წვიმის წყალი?

მე არ მაღიზიანებს კლდის ეხიდან ბარად ჩამოდწეული ექო და არც წაგრძელებული ჩრდილები მწუხრის ჟამს. მაგრამ აღარ მსურს იმ სიცრუის გაგონება, რომლითაც თავი გაქვთ გამოტენილი. არც თქვენი ანთებული მზერის ატანა შემიძლია.

არა, მაინც რა ბრძანა იესომ ისეთი, ჰალიელს რომ არ ეთქვა. ან ისეთი რა სიბრძნე გაგიმზილათ, გამალიელის სიბრძნეს რომ აღმატებოდა? ფილონის ხმასთან რა მოსატანია მისი ლულლული? რა დაფს დასცა და ისეთი რა წინწილები აახმიანა, მის გაჩენამდე რომ არ გსმენოდათ?

ბარში, სიჩუმეში მე კარგად მესმის გამოქვაბულთა ექო. ისიც ვიცი, მზის ჩასვლისას ჩრდილები რატომ წაფერდებიან. ჰოდა, არა მგონია, მაგ კაცის გულის ძგერა უფრო დიდი გულის ფეთქვის გამოძახილი იყოს. წინასწარმეტყველის ლანდს ვერ მივიჩნევ ჭეშმარიტ წინასწარმეტყველად.

ვის რა დარჩა სათქმელი ესაიას შემდეგ?! დავითის შემდეგ ვინ ბედავს გალობას?! რა სიბრძნე უნდა იშვას მას შემდეგ, რაც სოლომონ ბრძენი შეემატა მამა-პაპათ?! და რაღას იტყვით ჩვენს წინასწარმეტყველებზე, რომელთა ენა ბასრი მახვილი იყო და ბაგე – მწველი ალი?!

ჩვენმა მამა-პაპამ თუნდაც ჩალის ერთი ღერი მაინც თუ დაუტოვა მაგ გალილეველს, თავთავის მოსამცვრევად გამოსულს?! ანდა ჩამოცვენილი ნაყოფი თუ დარჩათ ჩრდილოეთიდან შემოხეტებული მაგ ბოგანოსთვის? მას ისღა დარჩენოდა, ჩვენი წინაპრების გამომცხვარი პური გაეტეხა და ძველად მოწეული ყურძნისგან მამა-პაპათა წმინდა ფეხებით დაწურული ღვინო ჩამოესხა.

მე ვაფასებ მეთუნის მარჯვენას და არა – მყიდველს ქოთნისას.

მე ვაფასებ ქსლის მბეჭველს და არა – მისი ნაქსოვით შემოსილ რეგვენს.

მაინც ვინ იყო ეგ იესო ნაზარეველი? რისი მაქნისი იყო?! მაგ კაცს საკუთარი ჭკუით ცხოვრება ვერ გაებედა. სწორედ ამიტომაც მიეცა დავიწყებას. და ესაა მისი ბოლო.

თქვენი ჭირიმე, ყურებს ნუ გამომიჭედავთ მისი სიტყვებითა და მისი საქმეებით. ჩემი გული გადავსებულია ძველ წინასწარმეტყველთა ღვაწლით. და ეს საკმარისია.

იოანე, საყვარელი მოწაფე

იესო – სიტყვა

თქვენ გსურთ იესოზე მოგიტხროთ, მაგრამ როგორ ჩავატო სამყაროს ვნების საგალობელი ლერწმის სალამურის ღრუში?

ყოველთვის, დღის ყოველ მონაკვეთში, იესო იყო მამასთან. იგი ჭვრეტდა მამას ღრუბლებში და ღრუბელთა ჩრდილებში, რომლებიც დედამიწას გადაევლებიან ხოლმე. იგი მამის ხატის ანარეკლს უმზერდა მდორე ტბორებში და მამის ნაკვალევს ხედავდა ქვიშაში. და ხშირად ხუჭავდა თვალებს, რათა ეხილა უფლის უწმინდესი თვალები.

დამე ესაუბრებოდა იესოს მამის ხმით და მარტოობის ჟამს მას ესმოდა უფლის ანგელოზის ხმოვა. ძილის წინ ზეციდან ჩურჩული ეყურებოდა.

იგი ხშირად იყო ჩვენთან ყოფნით ბედნიერი და ძმებს გვიწოდებდა.

ხედავთ? იგი, სიტყვა, რომელიც პირველითგანვე იყო, ძმებად გვიხმობდა ჩვენ, თუმცა ჩვენ მხოლოდ ცალკეული ბგერები ვიყავით, თანაც გუშინდელ დღეს წარმოთქმული ბგერები.

თქვენ მეკითხებით, რატომ ვუწოდებ მას პირველითგან ყოფილ სიტყვას.

მომისმინეთ და გეტყვით:

დასაბამში ღმერთი შეიძრა სივრცეში. და გონებამიუწვდომელი მისი მოძრაობით შეიქმნა ქვეყანა და წელიწადის დრონი.

მერმე ღმერთი კვლავ შეიძრა და დასაბამი მიეცა სიცოცხლეს. სწრაფვა სიცოცხლისა ეძიებდა სიმაღლესა და სიღრმეს და სისავსეს.

მერმე ღმერთმა წარმოთქვა სიტყვა. და მისი სიტყვა იყო კაცი. და კაცი იყო სული, შობილი ღვთის სულისაგან.

და როცა ღმერთმა იწყო წარმოთქმა სიტყვისა, ქრისტე იყო მისი პირველი სიტყვა. და სიტყვა იგი იყო სრულქმნილი. და როცა იესო ნაზარეველი მოვიდა სოფლად, პირველითგან ყოფილი სიტყვა წარმოითქვა ჩვენდა მომართ და სიტყვა იქცა ხორცად და სისხლად.

იესო, ცხებული, ანუ ქრისტე, იყო პირველი სიტყვა ღვთისა, თქმული ადამიანისთვის, ისევე როგორც ხეხილის ბაღში ვაშლის ხე გაიკვირტება და აყვავდება სხვა ხეებზე ერთი დღით ადრე. და ღვთიურ წალკოტში ეს დღე იყო ეონი.

ჩვენ ყველანი ვართ ძენი და ასულნი უზენაესისა, მხოლოდ ცხებული იყო მისი პირმშო, რომელმაც დაივანა იესო ნაზარეტელის სხეულში, და იგი იარებოდა ჩვენ შორის და ჩვენ ვიხილეთ იგი.

ყოველივე ამას ვამბობ, რათა თქვენ შეიცნოთ არა მხოლოდ გონებით, არამედ უფრო – სულით. გონება წონის და ზომავს, ხოლო სული სწვდება სიცოცხლის დვრიტას და მოიცავს იდუმალებას. და არსი სულისა უკვდავია.

ქარი ამოვარდება და ჩადგება, ზღვა აღელდება და ჩაწყნარდება. გული სიცოცხლისა არის ზეციური სფერო, იდუმალი და ნათელი. და მასში სამარადჟამოდ კაშკაშებს ვარსკვლავი.

მანუს პომპეელი ესაუბრება ვიღაც ბერძენს

სემიტური ღვთაების შესახებ

ებრაელები, თავიანთი მეზობელი ფინიკიელებისა და არაბების მსგავსად, ნიავს არ აკარებენ თავიანთ ღმერთებს.

ისინი ბევრს ფიქრობენ თავიანთ ღვთაებაზე და აკვირდებიან ერთმანეთის ლოცვას, ღვთისმსახურებას, მსხვერპლშეწირვას.

ვიდრე ჩვენ, რომაელები, მარმარილოს ტაძრებს ვუშენებთ ჩვენს ღმერთებს, ეს ხალხი თავისი ღვთის ბუნებაზე მსჯელობს.

სულიერი ამბლები ჟამს ჩვენ ვმღერით და ვროკავთ იუპიტერისა და იუნონას, მარსისა და ვენერას საკურთხეველთა გარშემო. ისინი კი ნეტარების ჟამს ჯვალს იცვამენ, თავზე ნაცარს იყრიან და გაჩენის დღეს წყევლიან.

და იესო, კაცი, რომელმაც აუწყა მათ, რომ ღმერთი სიხარულია, – აწამეს და მოკლეს.

ეგ ხალხი ბედნიერი ვერ იქნებოდა ბედნიერი ღმერთით. მათ უნდათ მხოლოდ მათსავით ტანჯული ღმერთები.

თვით იესოს მეგობრები და მოწაფეებიც კი, რომელნიც შესწრებიან იესოს მხიარულებას და მისი ღიმილიც ახსოვთ, ხატავენ მის მწუხარე სახეს და ლოცულობენ ამ ხატზე.

ასეთი ღვთისმოსაობით ისინი ვერ ამალდებიან თავიანთ ღვთაებამდე; დაბლა, თავიანთ ღონემდე დაჰყავთ ღვთაება.

მაგრამ მაინც მჯერა, რომ იმ ფილოსოფოსს, იესოს, რომელიც სოკრატეს ჩამოჰგავდა, გავლენა ექნება თავისი მოდგმის ხალხზე, ეგებ – სხვა მოდგმაზეც. რამეთუ ჩვენ ყველანი სევდიანი და მერყევი არსებანი ვართ. თუ კაცი გვეუბნება, – «გიხაროდენ, ღმერთი ჩვენ თანა არს», – ამას წავიყრუებთ. ჩემდა გასაოცრად, რიტუალად გადაიქცა წამება იმ კაცისა.

ამ ხალხმა, მგონი, მიაგნო სხვა აღონისს, ტყეში მოშობილ ღმერთს და მისი სიკვდილი დღესასწაულად დააწესა. დასანანია, რომ ამ ხალხმა დაივიწყა იესოს ღიმილი.

მაგრამ რომაელმაც და ბერძენმაც გულახდილად ვთქვათ: განა ჩვენ თვითონ კი ვგსმენია ათენის ქუჩებში სოკრატეს სიცილი? განა არ გვახსოვს სამსალით სავსე ფიალა მაშინაც კი, როცა დიონისეს თეატრში ვსხედვართ?

და განა დღესაც ასე არ სჩვევიათ ჩვენს მამებს, ქუჩის მოსახვევში როცა დადგებიან და მასლაათს გააბამენ ცხოვრების სიაკვარგეზე, როგორ იქნება, რომ არ გაიხსენონ უბედური აღსასრული ჩვენი ყველა დიდი კაცისა?!

პილატე პონტოელი

აღმოსავლური ღვთისმსახურებისა და კულტების შესახებ

იესოს ვიდრე მომგვრიდნენ, ჩემი ცოლი ბევრს მელაპარაკებოდა მასზე, მაგრამ არ დავინტერესებულვარ.

დიდი მეოცნებაა ცოლი ჩემი და მისი წრის ბევრი რომაელი ქალივით ატანილია აღმოსავლური კულტებითა და ღვთისმსახურებით. და ეს კულტები სახიფათოა იმპერიისთვის. და როცა გზას იკვალავენ ჩვენი ქალების გულებსკენ, მაშინ დამღუპველნიც ხდებიან.

ეგვიპტის აღსასრული მაშინ დადგა, ჰიქსოსებმა არაბეთის უდაბნოდან ერთი ღმერთის იდეა რომ მიუტანეს მათ. საბერძნეთი ძლეულ იქმნა და მიწასთან გასწორდა, როცა აშთარტემ თავისი შვიდი ქალწულითურთ იქ შეაღწია სირიის კიდეთაგან. იესოს რაც შეეხება, ეგ კაცი ნანახი არ მყოლია, სანამ არ ჩამაბარეს როგორც ავაზაკი, როგორც მტერი საკუთარი ხალხისა და რომისა.

იგი შემოიყვანეს სამსჯავროს დარბაზში. საბელით იყო გაკოჭილი.

მე ვიჯექი მოფიცრულ შემადლებულზე. და იგი მტკიცე ნაბიჯით დაიძრა ჩემკენ. მერმე შედგა წელში გამართული და მაღლა თავაწეული.

არ ვიცი, რა დამემართა იმ წამს. მაგრამ უეცრად მომინდა წამოვჭრილიყავი, ჩამოვსულიყავი დაბლა და მიწას განვრთხმოდო მის წინაშე. მაგრამ ეს იყო წამიერი სურვილი ჩემი და არა ნება ჩემი.

თითქოს პალატში შემობრძანებულიყო კეისარი – კაცი, თვით რომზეც აღმატებული და უადრესი. ამან მხოლოდ ერთ წამს გასტანა. და მერმე ვიხილე ჩვეულებრივი კაცი, რომელსაც მისივე ხალხი ბრალად სდებდა ღალატს ქვეყნისას. და მე ვიყავი ბატონი მისი და მსაჯული მისი.

შეკითხვებით მივმართე. პასუხი არ ინება. მიმზერდა მხოლოდ. მის მზერაში იყო სიბრალული, თითქოს იგი ყოფილიყო ბატონი ჩემი და მსაჯული ჩემი.

გარედან ბრბოს ღრიანცელი აღწევდა. იგი დუმდა და ისევ მიმზერდა სიბრალულით.

და მე გავედი გარეთ, სასახლის კიბეებს ჩავუყევი. ბრბომ დამინახა და გაიკმინდა. და ვთქვი მე: «რას ითხოვთ, რას უპირებთ ამ კაცს?»

და იღრიალეს, ყველას ერთად ერთი ხორხიდან აღმოხდა თითქოს: «გვინდა ჯვარს ვაცვათ, იგი მტერია ჩვენი და მტერია რომისა!»

ზოგმა წამოიძახა: «მაგან არ თქვა, ტაძარს დავამხოზო?! ეგ არ იყო, მეუფეზას რომ იჩემებდა?! ჩვენ არ გვყავს სხვა მეუფე, თვინიერ კეისრისა!»

მაშინ მივატოვე ისინი და დავბრუნდი სამსჯავროს დარბაზში. და ვიხილე იგი. იდგა ისევ მარტო, ისევ თავაწეული. და მომაგონდა სადღაც ამოკითხული ერთი ბერძენი ფილოსოფოსის ნათქვამი: «მარტოკაცი ყოველთა კაცთა უძლიერესიაო».

იმ წამს ნაზარეველი თავის მოდგმაზე უდიადესი და უძლიერესი იყო. და მაშინ ვკითხე მას: «შენა ხარ მეუფე ჰურიათა?»

და მას სიტყვა არ უთქვამს.

და კვლავ ვკითხე მას: «შენ არ იყავი, რომ ამზობდი, მეუფე ვარო ჰურიათა?»

და შემომხედა მან.

შემდეგ მომიგო მშვიდად და ხმადაბლა: «შენ თვითონ იტყვი, რომ მე ვარ მეუფე. სწორედ მისთვის ვიშვი ამა სოფლად და მოვედი, რათა დავემოწმო ჭემმარიტებას და დავადასტურო იგი».

ხედავთ, კაცი ასეთ წუთებში ახსენებს ჭემმარიტებას?!

გავლიზიანდი და ხმამაღლა ვიკითხე, უფრო კი ჩემთვის ვთქვი: «რა არის ჭეშმარიტება? რა არის ჭეშმარიტება უდაშაულო კაცისთვის, როცა ბრალმდებელთ უკვე ხელი აქვთ მასზე აღმართული?»

და მერმე თქვა იესომ ძალმოსილებით: «არვის ხელეწიფება მეუფება სოფლისა, თუ იგი არა არს სულისა და ჭეშმარიტებისგან».

და კვლავ ვკითხე მას და ვუთხარი: «შენ სულისაგან ხარ?»

მომიგო მან: «ასევე ხარ შენც სულისაგან, თუმცა არ უწყი ეს».

და რა არის სული და რა არის ჭეშმარიტება, როცა სასიკვდილოდ გავიმეტეთ უცოდველი კაცი: მე – სახელმწიფოს კეთილდღეობისთვის, ხოლო მათ – მამა-პაპათა ადათის ხელყოფისთვის?!

ჭეშმარიტებამ არ უნდა შეაფერხოს განვითარების გზა არცერთი კაცისა, არცერთი მოდგმისა, არცერთი იმპერიისა.

და კვლავ ვკითხე: «შენა ხარ მეუფე ჰურიათა?»

და მომიგო მან: «შენ თავად იტყვი ამას. ხოლო მე დასაბამიდან ჟამთა მაქვს მეუფება ამა სოფლისა».

და მის ნათქვამთაგან ეს იყო ერთადერთი შეუსაბამობა. რამეთუ მხოლოდ რომს აქვს მეუფება ამა სოფლისა.

ხალხი ისევ აბორგდა. და იყო ხმაური დიდი. და მე ჩამოვედი შემადლებულიდან და ვუთხარი იესოს: «მომყევი». და ბრბომ ისევ მიხილა სასახლის კიბეებზე და გვერდით მედგა ნაზარეველი.

ხალხმა დაინახა იგი და გრგვინვასავით დაიქუხა. ბრბოს ღრიანცელში გაირჩეოდა: «ჯვარს აცვი, ჯვარს აცვი ეგ!» მაშინ მღვდელთმოდღვართ გადავეცი იგი. ხოლო მათ ისევ მე მომანდეს. და მე ვუთხარი მათ: «ჰქმენით, როგორც გენებოთ. მე ბრალს ვერ ვხედავ ამკაცისას. თუ გსურთ, გაიყოლეთ რომაელი ჯარისკაცები ბადრაგად». მაშინ გაიყვანეს იგი. და გადავწყვიტე, ჯვარზე, მის თავთან ყოფილიყო წარწერა: «იესო ნაზარეველი, მეუფე ჰურიათა.»

ალბათ ჯობდა ასე: «იესო ნაზარეველი, მეუფე».

და კაცი იგი განძარცვეს შესამოსელისგან, შოლტით სცემეს და ჯვარს აცვეს.

ჩემს ხელთ იყო მისი ხსნა, მაგრამ მას თუ დავიხსნიდი, ამბოხებას ვერ ავიცილებდი. რომის ტეტრარქს დიდი სიბრძნე და შემწყნარებლობა ჰმართებს დამორჩილებულ ხალხთა რელიგიური გრძნობების მიმართ.

დღემდე მჯერა, რომ ის კაცი უფრო მეტი იყო, ვიდრე უბრალო მემბოხე. რაც მივუსაჯე, – ეს ჩემი ნება არ ყოფილა. რომის სასიკეთოდ გადავწყვიტე ასე.

მერმე ცოტა ხანში ჩვენ დავტოვეთ სირია. იმ დღის აქეთ ჩემი ცოლი მგლოვიარეა. ზოგჯერ აქაც, ამ ბაღნარშიც, უსაშველო დარდს ვხედავ მის თვალებში.

მეუბნებიან რომაელ ქალებს სულ იესოზე ელაპარაკებაო. თუ ხედავთ, კაცი, რომლის სიკვდილიც მირევია ხელი, აჩრდილთა საუფლოდან ბრუნდება და ჩემს საკუთარ სახლში მკვიდრდება.

და მე ისევ და ისევ ვეკითხები ჩემს თავს: რა არის ჭეშმარიტება და რა არ არის ჭეშმარიტება?

ნეტა ერთ წყნარ ღამეს სირიელნი ხომ არ დაგვიპყრობენ?

არა, ეს ნამდვილად არ მოხდება.

რომმა უნდა აჯობოს ჩვენი ცოლების შემზარავ ღამეულ ზმანებებს.

ბართლომე ეფესოდან

მონათა და ბოგანოთა შესახებ

იესოს მტრები ამბობენ, თავისი ქადაგებებით იგი მიმართავდაო მონებსა და ბოგანოებს, თავიანთი ბატონების წინააღმდეგ განაწყობდაო. ამბობენ, თვითონ მდაბიოთაგან იყო, თავისივე მოდგმის ხალხი აიყოლიაო, თავკაცობა მოინდომა, თავისი წარმომავლობის დაფარვა უნდოდაო.

მაგრამ, მოდით, დავფიქრდეთ იესოს მიმდევრებზეც და თავად მასზეც, მის წინამძღოლობაზეც.

თავიდანვე თანამზრახველებად აირჩია რამდენიმე კაცი ჩრდილოეთის მხარეთაგან. ისინი თავისუფალი ადამიანები იყვნენ, ჯანით მრთელნი და სულით ძლიერნი. და მათ ბოლო ორმოციოდ წელიწადში გმირულად გაუსწორეს თვალი სიკვდილს, მტკიცედ და უშიშრად შეეგებნენ მას. როგორ გგონიათ, ეს ადამიანები დათრგუნვილი მონები და ბოგანოები იყვნენ?

ან ეგებ ფიქრობთ, ლიბანისა და სომხეთის ამაცმა უფლისწულებმა დაივიწყეს თავიანთი წარჩინება და პატივი, როცა იესო აღიარეს ღვთის წინასწარმეტყველად?!

ეგებ გგონიათ, რომ ანტიოქიის, ბიზანტიონის, ათენისა და რომის დიდგვაროვანი მამანი და ზეპურნი დედანი ბოგანოთა თავკაცის შემახილმა აიყოლია?!

არა, ნაზარეველი არ ყოფილა მდაბიოთა მხარეს ბატონთა წინააღმდეგ; არც დიდებულებთან ყოფილა უაზნოთა წინააღმდეგ, იესო არ ყოფილა არცერთი კაცის მხარეს სხვა კაცთა წინააღმდეგ.

იგი იყო კაცი, ამაღლებული ყოველთა კაცთა ზედა. მის ძარღვებში მჩქეფარე სისხლი მის განცდებთან და ძალმოსილებასთან იყო შეხმატკბილებული და გამოსცემდა ჰანგს.

კეთილშობილება თუ ზრუნვაა, – იგი იყო უკეთილშობილესი ყოველთა კაცთა; თავისუფლება თუ ვლინდება აზრში, სიტყვაში, საქმეში, – იესო იყო ყველაზე თავისუფალი კაცთა შორის; დიდებულება თუ სიყვარულით გამსჭვალული ღირსებაა, დიდებულება თუ სათნოება და გულმოწყალებაა, – მაშინ იესო იყო უდიდებულესი ყოველთა კაცთა.

ნუ დაგავიწყდებათ, მხოლოდ უძლიერესი და უსწრაფესი იმარჯვებს და მოიპოვებს გვირგვინს დაფნისას. იესოს გვირგვინი დაადგეს იმათაც, ვისაც იგი უყვარდა, და იმათაც, ვინც მტრობდა იესოს. თუმცა მათ თავად არ უწყიან ეს. დღესაც კი არტემიდეს ტაძრის იდუმალ ეკვდერში იესოს ყოველდღე გვირგვინს მიაართმევენ ქალღმერთის ქურუმები.

მათე

იესო დილეგის კედელთან

ერთხელ, შეღამებულზე, იესომ ჩაიარა დავითის გოდოლთან, რომელსაც სადილეგოდ ხმარობდნენ. ჩვენ უკან მივდევდით.

უეცრად შეჩერდა, დაწვით შეეხო ციხის კედელში ჩადულაბებულ ქვებს და თქვა: «ძმანო ჩემი ძველი დღისა, გული ჩემი თქვენს გულებთან ერთად ძგერს გისოსებს იქით. თქვენ მოიპოვებთ თავისუფლებას ჩემით და გამოგვყვებით მე და მეგობრებს ჩემსას.

«თქვენ დამწყვდეულნი ხართ, მაგრამ მხოლოდ თქვენ არ ხართ პატიმარნი. ბევრი ტუსადია, თუმც თავის ნებაზე დაიარება ქუჩა-ქუჩა. ფრთები არავის შეუკვცევას მათთვის, მაგრამ ფარშევანგივით დალახლახებენ და ფრენა არ ძალუძთ. «ძმანო ჩემი მეორე დღისა, მალე გეწვევით თქვენს საკნებში და თქვენს ტვირთს შევეყუდები მხრებით, რამეთუ უბრალონი და ბრალეულნი არ არიან ერთმანეთისგან შორიშორს და ლავიწის ორი ძვალივით არიან გაუთიშველნი. «ძმანო დღევანდელი დღისა,

რომელიც ჩემი დღეა, თქვენ აღმა მიუყვებოდით იმათი გონიერების ნაკადს და შეგიპყრეს.

ამბობენ, რომ მეც აღმა ვსერავ დინებას. ალბათ მალე ვიქნები თქვენთან მე, კანონის ხელმყოფი, კანონის ხელმყოფთა შორის.

«მძანო დამდეგი დღისა, ეს კედლები ჩამოიქცევა, ამ ქვებით სხვა ტაძარი აშენდება მის მიერ, რომლის კვერი და ურო ნათლის სხივია, რომლის ხვეწი და საჭრეთელი ქნარია. და ჩემი ახალი დღის თავისუფლებაში თქვენ აღიმართებით უფლად თქვენი თავისა».

ეს თქვა იესომ და გზა განაგრძო. თან ხელს აყოლებდა დილეგის კედელს, ვიდრე არ გასცდა დავითის გოდოლს.

ანდრია

მეძავთა შესახებ

სიკვდილზე უფრო მწარეა უმისოდ სიცოცხლე. გაირინდნენ დღენი და იყო მდუმარება დიდი, ოდეს დადუმდა იესო. ჩემს მოგონებებში ექოსავით მეორდება მისი სიტყვები. ხოლო ხმა აღარ ჩამესმის მისი.

ერთხელ მოვისმინე, რომ თქვა: «მისწრაფეთ და მიაშურეთ მინდვრებს, გვერდით მიუსხედით შრომანებს და გაიგონებთ მზეში მათ ღიღინს. ისინი ქსელს არ ქსელავენ სამოსისთვის, ხეს არ ჭრიან და ქვას არ კოდავენ სახლ-სადგომისთვის. შრომანები გალობენ მხოლოდ.

«იგი, ვინც ღამითაც ფხიზლობს, ზრუნავს შრომანებზე და ციური ნამი უფლის წყალობად ევლინება ყვავილებს.

«და განა თქვენ უფრო მეტად არ ხართ საზრუნავი უფლისა, რომელიც არასდროს იღლება და არასდროს ისვენებს?»

ერთხელ გავიგონე, იესომ რომ თქვა: «ფრინველნი ცათანი დათვლილნი და აღრიცხულნი ჰყავს მამას ჩვენსას; ასევე აღნუსხულია ყოველი ღერი თქვენი თმისა. უფლის ნების გარეშე ჩიტი არ დაეცემა მშვილდოსნის ფერხითთ, ერთი ღერი თმა არ გაგითეთრდებათ, არც ჩამოგცვივათ».

და ერთხელ კიდევ თქვა: «მსმენია, გულში რომ იტყოდით: «უფალი ღმერთი ჩვენ უფრო შეგვიწყალებს აბრაამის ძეთ, ვიდრე იმათ, ვინც დასაბამშივე არ სცნო იგი».

«ხოლო მე გეტყვით თქვენ: ვენახის პატრონი განთიადისას უხმობს მუშაკს ყურძნის საკრეფად; სხვას უხმობს სალამოჟამს; და უკანასკნელ მუშაკს აძლევს სასყიდელს განთიადის მუშაკისას. ეგ კაცი ნამდვილად სამართლიანია. განა საკუთარი ქისიდან არ იხდის?!

«წარმართთა თხოვნაზე, ისევე გახსნის მამა უფალი თავისი სავანის ბჭეს, როგორც თქვენს თხოვნაზე. რამეთუ უფალი ისეთივე სიყვარულით უსმენს ახალ ჰანგს, როგორც – შეჩვეულს და ხშირად მოსმენილს. და უფალი ყურს უპყრობს მას საგულდაგულოდ, რადგან იგია ახალი სიმი უფლის გულისა».

ერთხელ კიდევ მოვისმინე იესოს ნათქვამი: «გულისხმა ჰყავთ, ქურდი – ესაა გაჭირვებული ადამიანი, კაცი ცრუ – ესაა კაცი დაშინებული; შენი მონაგების წარტაცებას ვინც ლამობს, მას ღამის დარაჯის გარდა საკუთარი სულის სიბნელეც ჩასაფრებია.

«გებრალეზოდეთ ისინი.

«თქვენს სახლს თუ მოადგებიან, გაუღეთ კარი და მიიპატიჟეთ სუფრასთან. მათ თუ არ შეიწყნარებთ, თქვენი წვლილიც იქნება იმათ ჩადენილ დანაშაულში».

ერთ დღეს იერუსალიმის სავაჭრო მოედნისკენ მიმავალ იესოს უკან მივყვებოდი. სხვებიც მისდევდნენ. და გვითხრა მან იგავი უძღები შვილისა და იგავი ვაჭრისა, რომელმაც მთელი თავისი მონაგები გაყიდა, რათა მარგალიტი შეეძინა.

ამას რომ იტყოდა, ფარისევლებმა შუა ბრბოში შემოაგდეს ქალი, მათგან მეძავად შერაცხილი. წარუდგინეს იესოს და უთხრეს: «ამ ქალმა წაბილწა ქორწინების აღთქმა. სიძვაში წაუსწრეს მას».

და იესომ შეხედა ქალს, და შეახო ხელი შუბლზე, და ღრმად ჩახედა თვალებში. მერმე მიუბრუნდა იმათ, ვინც ქალი მოჰგვარა. და დიდხანს უმზერდა. და დახარა მან თავი და მიწაზე თითით იწყო წერა.

და დაწერა სახელი ყოველი მათგანისა და გვერდით მიუწერა შეცოდება თითოეულისა.

და ვიდრე იესო წერდა, ისინი სირცხვილულ იქმნენ და გაერიდნენ იქაურობას, ქალაქის ქუჩებში გაიკრიფნენ.

და წერა რომ დაასრულა, მხოლოდ ქალი და ჩვენ ვიდექით მის წინაშე. და ისევ ჩახედა ქალს თვალებში და უთხრა: «შენ ბევრი გიყვარდა. შენს შემასმენელთ უყვარდათ ცოტა, შენ ჩემთან მოგიყვანეს სატყუარად მახეში, ჩემს გასაბმელად. «და ახლა წადი მშვიდობით!

«მათგან არავინ დარჩა შენს განსასჯელად. და თუ გენდომება, ისევე გქონდეს სიბრძნე, როგორც – სიყვარული, მეძიე მე, რამეთუ მე კაცისა არ განგიკითხავს შენ».

და გამიკვირდა მაშინ, მეგონა ასე იმიტომ უთხრა ქალს, რომ თვითონაც არ იყო უცოდველი. მაგრამ იმ დღიდან ბევრს ვფიქრობდი და ახლა ვიცი, რომ მხოლოდ უბიწოებას გულისას ხელეწიფება მიტევა იმ წყურვილისა, რომელიც მკვდარი წყლებისკენ მიუძღვება ადამიანს.

და მხოლოდ მტკიცე ნაბიჯის პატრონს შეუძლია ხელი შეაშველოს ბორძიკით მოსიარულეს. და ისევ და ისევ ვიტყვი: სიკვდილზე უფრო მწარეა უმისოდ სიცოცხლე.

მდიდარი კაცი ქონების შესახებ

იგი ავად მოიხსენიებდა მდიდრებს. ერთხელ ვუთხარი და ვკითხე: «ბატონო, როგორ მოვიპოვო სიმშვიდე სულისა?»

და მირჩია მან, ჩემი მონაგები ლატაკთათვის მიმეცა და მას გავყოლოდი. მაგრამ მას ხომ არაფერი ებადა. ამდენად, მან რა იცოდა, როგორი თავდაჯერება და თავისუფლება მოაქვს ქონებას?! არც ის იცოდა, ღირსება და პატივი რომ მოჰყვება სიმდიდრეს.

ჩემს კარმიდამოში ასზე მეტი მონა-მხევალაა. ზოგი ჩემს ტყე-ჭალასა და ვენახში მუშაობს, ზოგი ჩემს ხომალდებს მიუძღვება შორეული კუნძულებისკენ.

იესოსთვის რომ დამეჯერებინა და ლატაკებისთვის მიმეცა ჩემი ქონება, რა ეშველებოდათ ჩემს მონებს, შინაყმებს, იმათ ცოლ-შვილს?! ისინიც ხომ გალატაკდებოდნენ, დაგლახაკდებოდნენ, ქალაქის ბჭესთან ან ტაძრის სტოასთან უნდა გაეწვდინათ ხელი.

არა, იმ კეთილმა კაცმა არ იცოდა იდუმალი ძალა ქონებისა, იმიტომ რომ იმასაც და იმის მიმდევრებსაც ნაწყალობევით გაჰქონდათ თავი. მას ეგონა, ყველას ასე უნდა ეცხოვრა.

საკითხავია: მდიდარმა რომ თავისი ქონება ღარიბ-ლატაკებს მისცეს და მდიდრის ჯამი და პური რომ უპოვართ დარჩეს, მერმე ისინი მიიწვევენ მდიდარს თავიანთ სუფრასთან?

ვიდრე კაცი თავის თავს ქვეყნის მეუფეს უწოდებდეს, ჯერ თავის ციხე-დარბაზში ქვეშევრდომთა გამასპინძლება უნდა შეეძლოს.

ჭიანჭველა რომ ზამთრისთვის სარჩოს იმარაგებს, სიბრძნით სჯობს ჭრიჭინობელას, დღეს რომ ემღერება და მღერის და ხვალ რომ შია.

წინა შაბათს ბაზრის მოედანზე მისმა ერთმა მიმდევარმა თქვა, რომ კაცთაგან არვინაა ღირსი თავი მიიდრიკოს ზეცის ზღურბლთან, სადაც იესო დატოვებსო თავის ხამლს.

კი მაგრამ მე თქვენ გეკითხებით, ვისი სახლის ზღურბლთან წაიძრობს თავის ხამლს ეგ მაწანწალა?! თვითონ მას არც სახლი ებადა, არც კარი და არც ზღურბლი. თანაც მეტწილად ფეხშიშველი დაეხეტებოდა.

იოანე კუნძულ პატმოსზე

იესო მწყალობელი

მინდა კიდევ გესაუბროთ იესოზე. უფალმა ღმერთმა მიბოძა ხმაც და მწველი ბაგეებიც, მაგრამ ქადაგების ნიჭი არ მომმადლა.

მე, უღირსს არ მებოძა სიტყვა სრული და ტევადი. ამიტომ უნდა წავახმარო გული ჩემი ჩემსავე ბაგეთ.

იესოს ვუყვარდი. და არ ვიცი – რატომ.

მე, მიყვარდა იესო. და ვიცი – რატომ: მან აღამაღლა სული ჩემი ჩემსავ სხეულზე და ჩააღრმავა სული ჩემი ჩემსავე არსში.

სიყვარული წმინდა საიდუმლოა. იგი მარად გამოუთქმელია იმათგან, ვისაც უყვარს. ხოლო არ უყვარს ვისაც, მისთვის იგი თავის შექცევას ოდენ.

იესომ მოგვიხმო მე და ძმას ჩემსას, როს საზრდოსთვის ვშრომობდით მინდვრად. ჭაბუკი ვიყავ. ჩემს ყურთასმენას მხოლოდ რიჟრაჟის ხმიანობა სწვდებოდა.

ხოლო იესოს ხმამ, ზეციური საყვირით მჟღერმა, დასასრული დაუდო ჯაფას ჩემსას. და დაიწყო ღვაწლი ჩემი, წამება ჩემი.

სხვამ ყველაფერმა დაკარგა ფასი. მხოლოდ სიარული თავკარა მზეში და მსახურება მშვენიერი ჟამისა!

ნუთუ შეიძლება, შეგეცნო სიდიადე, სიკეთით რომ აღემატებოდა თვით სიდიადეს? გეგრძნო მშვენიერება, სხივმოსილებით რომ წააჭარბებდა თვით მშვენიერებას?

ნუთუ შეიძლება ზმანებებში გაგეგონა ხმა, კდემით ამოთქმული აღფრთოვანება თვით მშვენიერებისა?

მან მიხმო და მე შევუდექი მას.

იმ საღამოს მივბრუნდი მამისეულ სახლში ჩემი მოსასხამის წამოსაღებად.

და ვუთხარი დედას ჩემსას: «იესო ნაზარეველს ვუნდივარ თავის გვერდით».

და მომიგო მან: «იარე მისი გზით, შვილო ჩემო, შენს ძმასავით გაჰყევი იესოს».

და მე გავყევი.

მისი სურნელი მიხმოვდა, და წარმმართავდა, და შვებას მგვრიდა. სიყვარული კეთილი მასპინძელია თვისთა წვეულთა. ხოლო ვინც წვეული არაა, მისთვის სიყვარულის სავანე ოდენ ფუჭი წარმოსახვია და საკიცხავია.

აღბათ გენდომებათ გესაუბროთ იესოს სასწაულებზე. ჩვენ ყველანი სასწაულებრივი გაელვება ვართ ჟამისა. უფალი ჩვენი და მოძღვარი ჩვენი გამრიგეა ჟამის. მას არ სურდა განცხადებულიყო საქმე მისი.

გავიგონე, განრღვეულს რომ უთხრა: «ადექ და იარე, წადი შინ, ოღონდ ნუ ეტყვი მღვდელთმოდვართ, რომ მე განგკურნე».

იესოს გონება ვერ ეგუებოდა დავრდომილებას, მასთან იყო სიმრთელე და ძლიერება.

მისი გონება ეძიებდა. და მას ეპყრა სხვათა გონება. და დიადი სული მისი ეცხადებოდა სხვა კაცთა სულებს.

და სული მისი გარდაქმნიდა იმათ სულსა და გონებას.

ეს სასწაულს ჰგავდა, მაგრამ უფალი ჩვენი და მოძღვარი ჩვენი ამას იქმნოდა უბრალოდ, ჩვენ რომ ვსუნთქავთ, ასე უბრალოდ.

და ახლა ნება მიბოძეთ სხვა ამბავი მოგიტხროთ. ერთ დღეს იესო და მე მინდორ-მინდორ მივდიოდით. მშივრები ვიყავით. და მივადექით მაჟალო ვაშლის ხეს. ორად ორი ნაყოფი შერჩენოდა.

და შეახო იესომ ხელი ხეს. შეარხია და ჩამოვარდა ორივე ვაშლი. ორივე აიღო. და მომცა ერთი. და ხელთ ჰქონდა მეორე ვაშლი. მშობდა და შევჭამე ვაშლი. შევჭამე სწრაფად.

მერმე შევხედე მას და ვიხილე: მეორე ვაშლი ისევ ხელთ ჰქონდა. მომცა მეორეც და მითხრა: «შეჭამე ესეც».

შიმშილმა აჯობა რიდსა და კდემას, გამოვართვი და შევჭამე. და განვაგრძეთ გზა. და შევაველე თვალი მის სახეს. მაგრამ როგორ გითხრათ, რაც მე ვიხილე:

დამეულ სიშორეში ანთებული სანთლები... გონებაშიუწვდომელი ოცნება... ჟამი შუადღისა... მშვიდი, ბედნიერი მწყემსები, რადგან ნებაზე მოვს ფარა... ჟამი შეღამებისა: მდუმარება... ფარეხში დაბრუნება... ძილი და სიზმარი... ესე ყოველი ვიხილე მე იესოს სახეზე.

მან მიბოძა მე ორი ვაშლი. და მე ვიცოდი, შიოდა მასაც. ახლა კი ვიცი, მე რომ მომცა, თითქოს ნაყოფი ეგემოს მასაც. იგი სხვა ნაყოფს გეახლებოდათ, ნაყოფს სხვა ხისას.

კიდევ ბევრი მაქვს სათქმელი, მაგრამ როგორ გითხრათ? დიდ სიყვარულს სიტყვა ვერ იტევს. წამლეკავი მოგონებანი მდუმარებას ითხოვენ ჩვენგან.

პეტრე

მოყვასის შესახებ

ერთხელ კაპერნაუმში უფალმა ჩემმა და მოძღვარმა ჩემმა თქვა:

«მეზობელი შენი – ეს შენვე ხარ შენი სახლის კედელს იქით მცხოვრები. ამას რომ გაიგებ, ყველა კედელი დაინგრევა, ყველა ზღუდე მოიშლება.»

«ვინ უწყის, ეგებ მოყვასი შენი არის შენივე უმჯობესი არსი, სხვა სხეულში ჩასახლებული? შეიყვარე მოყვასი შენი, ვითარცა თავი თვისი.»

«მოყვასი შენი ხატია უზენაესისა, რომელიც შეუცნობელია შენთვის.»

«მოყვასი შენი არის ველი, სადაც გაზაფხული შენი იმედებისა მწვანე საბურველით მიმოღის, სადაც ზამთარი შენი სურვილებისა თოვლიან მწვერვალებზე თვლემს.»

«მოყვასი შენი არის სარკე შენი, რომელშიც იხილავ შენსავე სახეს, გაცისკროვნებულს სიხარულით, რომლითაც შენ არ გაგიხარია, და დაჭმუნებულს მწუხარებით, რომლითაც შენ არ შეჭირვებულხარ.

«შეიყვარე მოყვასი შენი, ვითარცა მე შეგიყვარე შენ».

მაშინ ვკითხე და ვუთხარი: «როგორ შევიყვარო მეზობელი ჩემი, რომელსაც არ ვუყვარვარ, რომელსაც შურს ჩემი ქონება, რომელსაც სურს წარმტაცოს მონაგები ჩემი?»

და მომიგო იესომ: «მიწას რომ ამოაბრუნებ და შენი მოჯამაგირე თესლს რომ მოაპნევს, ნუთუ შედგები, უკან მოიხედავ და აუქმევ ბელურას, ორიოდე მარცვალს თუ აკენკავს? ამას თუ იზამ, ღირსი არ ყოფილხარ ხვავრიელი მკისა».

ეს რომ მითხრა, დავირცხვინე და დავდუმდი. მაგრამ შიში არ გამკარებია, რადგან გამიღიმა იესომ.

იერუსალიმელი მეწაღე

გულგრილი

მე იგი არც მიყვარდა და არც მძულდა. ვუსმენდი, მაგრამ მისი ნათქვამის გაგება კი არა, მისი ხმის გაგონება მინდოდა. მსიამოვნებდა და იმიტომ.

ყველაფერი, რასაც იგი ამბობდა, ბუნდოვანი იყო ჩემი ტვინისთვის, მაგრამ კილო მისი საუბრისა ნათელი იყო ჩემი ყურისთვის.

მართალი გითხრათ, ჩემთან სხვებს რომ არ ელაპარაკათ მის მოძღვრებაზე, მე ისიც კი არ მეცოდინებოდა, იესო იუდეის მტერი იყო თუ მოყვარე.

სოსანა ნაზარეთიდან

იესოს სიყრმისა და სიჭაბუკის შესახებ

მარიამს, იესოს დედას, ჯერ კიდევ მაშინ ვიცნობდი, ვიდრე მისთხოვდებოდა იოსებს, ხითხუროს. მაშინ მეც გაუთხოვარი ვიყავი.

იმხანად მარიამს ხილვები ჰქონდა და ხმებიც ჩაესმოდა. და ახსენებდა ზეციურ მაცნეებს, რომლებიც მას ეცხადებოდნენ. ნაზარეთის მკვიდრნი სათუთად ეპყრობოდნენ, მის მიმოსვლას თვალს ადევნებდნენ. კეთილი მზერით შეჰფოფინებდნენ, რამეთუ მისი შუბლი სულის სიმაღლეს ამხელდა, ნაბიჯი მისი ზეციურ სივრცეებს სერავდა.

ზოგნი ამბობდნენ, შეპყრობილიაო. ასე იმიტომ ეგონათ, რომ მარიამი მხოლოდ თავის გუჟანს ენდობოდა. ნორჩი იყო, მაგრამ გონებით მცხოვანს ჰგავდა. ყვავილობის ჟამიც დასდგომოდა და თან რთვლობის ჟამიც, მისი სიცოცხლის გაზაფხული მწიფე ნაყოფით ჩამოხუნძლულიყო.

მარიამი დაიბადა და იზრდებოდა ჩვენ გვერდით, მაგრამ მაინც უცხოს ჰგავდა, ჩრდილოელს. მის თვალებში მუდამ იხატებოდა გაოცება, თითქოს მიუჩვეველი ყოფილიყო ჩვენს სახეებს.

ამაყი იყო და ღირსეული გარდასულ დროთა მარიამივით, რომელმაც თავის ძმებთან ერთად იარა ნილოსის ნაპირებიდან უდაბნოს გავლით.

მერმე მარიამი დაინიშნა იოსებზე, ხითხუროზე.

მას შემდეგ, რაც მარიამმა თავის წიაღში დაიტია იესო, გორაკებს მოივლიდა ხოლმე და ბრუნდებოდა სადამოჟამს. მისი თვალები სიყვარულსა და სევდას ასხივებდა.

იესო რომ იშვა, მარიამს უთქვამს დედამისისთვის, – «მე გაუსხლავი ხე ვარ, იზრუნე ამ ხის ნაყოფზე», – მითხრეს, თურმე მართას, ბებიაქალს, გაუგონია.

სამი დღის შემდეგ მოვინახულე. თვალებში გაოცება ეხატებოდა. მკერდი შევსებოდა. ჩახუტებული ჰყავდა თავისი პირმშო, როგორც ნიჟარას – მარგალიტი.

ჩვენ ყველას გვიყვარდა მარიამის ჩვილი და ყურადღებას არ ვაკლებდით. იყო დიდი სითბო მის არსებაში და მთრთოლარე იყო მისი სიცოცხლე.

წლები გადიოდა. და იგი გახდა ყრმა, ხალისით სავსე. დაეხეტებოდა. ჩვენ არავინ ვიცოდით, როდის რას მოიმოქმედებდა, რადგან განსხვავდებოდა ჩვენი გვარტომისაგან, საყვედური არასდროს დაუმსახურებია. მამაცი იყო და გაბედული. მას უფრო ერჩია ბავშვებთან თამაში, ვიდრე ბავშვებს – მასთან.

თორმეტი წლისა იყო, ღელეზე რომ გადაატარა თვალდავსებული კაცი და გზაზე დააყენა.

და ბრმამ, მაღლიერმა, ჰკითხა: «ბიჭუნავ, ვინა ხარ შენ?»

და მიუგო მან: «მე არ ვარ ბიჭუნა, მე ვარ იესო».

და უსინათლო კვლავ შეეკითხა: «ვინ არის მამაშენი?»

და მიუგო მან: «ღმერთი არის მამა ჩემი».

და გაიცინა ბრმამ და უთხრა: «მოსწრებული ნათქვამია, ჩემო ბიჭუნავ, და ვინაა დედაშენი?»

და მიუგო იესომ: «მე არ ვარ შენი ბიჭუნა. მიწაა დედა ჩემი».

და თქვა უსინათლომ: «მაშინ მე წყალში გავუყვანივარ ძეს ღვთისას და ძეს მიწისას».

და მიუგო იესომ: «მე გაგიძღვები, საითაც წახვალ, და მზერა ჩემი ყველგან მისწვდება ნაბიჯებს შენსას».

და იზრდებოდა იგი, ვით დიდებული პალმა ჩვენი წალკოტისა.

ცხრამეტი წლისა რომ მოიყარა, მშვენიერი სანახავი იყო, ირემს ჰგავდა. მის მზერაში თაფლის სიტკბოება იყო ჩაღვრილი და ნათელი დღით გაკვირვება იხატებოდა.

და მის ბაგეებს წყურვილი ეტყობოდა, ცხვრის ფარას უდაბნოში ტბისკენ რომ მიუძღვება, ისეთი წყურვილი.

იგი მარტო მოივლიდა მინდორ-ველს. და ჩვენ თვალს ვაყოლებდით მას. ნაზარეთის ყმაწვილი ქალებიც მზერით აცილებდნენ. თან ყველას რიდი გვექონდა მისი.

სიყვარულს რიდი აქვს მშვენიერებისა, და მაინც სიყვარული მარად ეძიებს მშვენიერებას. მერმე დრომ და ჟამმა მისგან მოითხოვა ქადაგება ტაძრებსა და გალილეის ბაღებში.

დროდადრო მარიამი თან ახლდა, რათა ყური მიეპყრო მისი სიტყვებისა და საკუთარი გულის ხმისათვის. ხოლო როცა იესო და მისნი მოყვასნი წავიდნენ იერუსალიმში, მარიამი არ გაჰყოლია მათ.

ჩვენ, ჩრდილოეთის მკვიდრთ, ხშირად დაგვცინიან იერუსალიმის ქუჩებში მაშინაც კი, როცა ტაძრად მიგვაქვს შესაწირავი. ეგებ მარიამი თავისი ღირსების შეურაცხყოფას განერიდა.

იესომ მაშრიყ-მაღრიბის მრავალი ქვეყანა მოიარა. ჩვენ არ ვუწყოდით, რომელს ეწვია, მაგრამ ჩვენი გული ყველგან თან ახლდა მას. ხოლო მარიამი ელოდა მას კარის ზღურბლთან და ყოველდღე, მწუხრისას, გზას გაჰყურებდა თავისი ძის შინ დაბრუნების მოლოდინში.

იესო რომ დაბრუნდებოდა, გვეტყოდა ხოლმე მარიამი: «იგი მეტისმეტად დიადია, თან როგორღა ჩემი ვაჟი? მეტისმეტად ენამჭევრია ჩემი გულის მდუმარებისთვის. ჩემადღე როგორ დავისაკუთრო?»

ჩვენი ფიქრით, მარიამს დაუჯერებლად მიაჩნდა, რომ ბარმა შვა მთა. თავისი სპეტაკი, უმანკო გულით უძნელდებოდა იმის დანახვა, რომ მწვერვალისკენ მიმავალი გზა ქედზე გადის.

მან იცოდა, ვინ იყო იესო, მაგრამ იგი ხომ მისი შვილიც იყო და დიდი რიდი ჰქონდა ამისა. და იმ დღეს, როცა იესო მივიდა ტბასთან, მეთევზეებთან, მარიამმა მითხრა: «ადამიანი არსებაა, რომელიც შეუსვენებლივ მისწრაფვის მიწიდან ზევით. ადამიანი – ესაა უსაზღვრო სწრაფვა ვარსკვლავებისკენ, ადამიანი ვარსკვლავთა მონატრებაა.

«ჩემი ძე მისწრაფვის, იგია ყოველი ჩვენგანის ლტოლვა ვარსკვლავებისკენ.

«ჩემი ძე» ვთქვი? უფალმა ღმერთმა მომიტევოს. და მაინც ჩემი გულის სიღრმეში მწადია მისი დედობა».

ახლა მიჭირს მეტის თქმა მარიამისა და მისი ძის შესახებ. ყელში რაღაც მებჯინება და ჩემი სიტყვები ყავარჯნიანი ხეიბარივით ჯაყჯაყით მოაღწევს თქვენამდე. მაგრამ მაინც უნდა გითხრათ, რაც ვიხილე და რაც მოვისმინე.

წელიწადის სიყრმისას, გაზაფხულის პირზე, როცა სისხლისფერი ყაყაჩოები მოედო ფერდობებს, იესომ მოუხმო თავის მოწაფეებს და უთხრა: «წამომყევით იერუსალიმში და იყავით მოწმე პასექისთვის კრავის შეწირვისა».

სწორედ იმ დღეს კარს მომადგა მარიამი და მითხრა: «იგი წმინდა ქალაქისკენ გაემართა. ხომ არ წამოხვალ ჩემთან და სხვა ქალებთან ერთად? გავყვეთ მას».

და განვლეთ დიდი გზა იერუსალიმამდე მარიამისა და მისი ძის კვალდაკვალ. ქალაქის ბჭესთან შემოგვეგებნენ მამანი და დედანი. იესოს მოსვლა გაეგოთ იმათგან, ვისაც უყვარდა იგი.

სწორედ იმ ღამეს იესომ თავის მოწაფეებთან ერთად დატოვა ქალაქი. გვითხრეს, ბეთანიში წავიდაო.

მარიამი ჩვენთან დარჩა ფუნდუკში, აქ დაელოდა მის დაბრუნებას. მომდევნო ხუთშაბათს, საღამოს, იესო შეეპყროთ გალავნის გარეთ და დილეგში ჰყოლოდათ.

როცა შევიტყვეთ ეს ამბავი, მარიამს სიტყვა არ უთქვამს, მაგრამ მის თვალეზში გამოკრთა მოლოდინი აღთქმული ტანჯვისა და სიხარულისა, რაც ჯერ კიდევ მაშინ იხატებოდა მის მხერაში, როცა სასძლო იყო ნაზარეთში.

მარიამი არ ტიროდა. იგი მიმოდიოდა ჩვენ შორის, როგორც აჩრდილი დედისა, რომელიც არ დასტიროდა აჩრდილს თავისი ძისას. ჩვენ იატაკზე მოვირთხით ფეხი.

მარიამი ოთახში ბოლთას სცემდა. სარკმელთან მივიდოდა, აღმოსავლეთს გახედავდა. და მერმე ორივე ხელის თითებით უკან გადაიყრიდა თმას.

გამთენიისას იგი ისევ იდგა ჩვენ შორის. იდგა უკაცრიელ ადგილას აღმართული ალამივით. ოღონდ მხედრობა არსად ჩანდა. ჩვენ ვიცრემლავდით, რადგან ვიცოდით, რას უქადდა ხვალინდელი დღე მის ვაჟს. ხოლო იგი არ ტიროდა, რამეთუ ისიც იცოდა, კიდევ რა მოელოდა იესოს.

მარიამი ბრინჯაოსგან ჩამოსხმულს ჰგავდა, აშოლტილ თელასავით იყო. ზეცასავით ღრმა, ფართოდ გახელილ თვალებში გაბედულება ჩანდა.

თუ შესწრებიხართ შაშვის გალობას, როცა ბუდე ეწვის და ქარში პარპალებს ალი? გინახავთ ქალი, რომელსაც მწუხარებით ცრემლი უშრება? გინახავთ დაკოდილი გული, ტკივილზე რომ ამაღლდება და გაკაჟდება?

თქვენ არ გეყოლებათ ნანახი ასეთი ქალი, რადგან თქვენ არ ყოფილხართ მარიამის გვერდით. და თქვენ მკერდში ჩაკრული არ ჰყოლიხართ დედას ზეციურს, დედას უხილავს.

უჩუმარ ღამით, როცა ძილგამკრთალსა და დაქანცულს მდუმარება მკერდზე გიხათქუნებს თექით დაჭედილ ფლოქვებს, – მოვიდა იოანე, უმრწემესი ძე ზებედესი. მოვიდა და თქვა: «დედაო მარიამ, დაიწყო იესოს სვლა. წავიდეთ, გავყვეთ უკან».

მარიამი მხარზე ხელით დაეყრდნო იოანეს და გარეთ გავიდნენ. ჩვენც გავყევით. დავითის გოდოლს რომ გავუსწორდით, ვიხილეთ იესო. ჯვარს ეზიდებოდა. მისდევდა ამბოხი მრავალი.

ორ სხვა კაცსაც მიჰქონდა ჯვარი.

მარიამი თავაწეული მიჰყვებოდა თავის ძეს ჩვენთან ერთად. მტკიცე იყო ნაბიჯი მისი. მარიამის უკან მოემართებოდა სიონი, რომი, მთელი სამყარო, რათა შური ეძიათ თავისუფალ ერთ ადამიანზე.

ბორცვს რომ მივუახლოვდით, იგი უკვე ჯვარზე იყო მალლა აზიდული.

მარიამს შევხედე. ეს არ იყო შვილმკვდარი ქალის სახე. მისმა იერმა მომაგონა ბარაქიანი მიწა, მარად რომ სიცოცხლეს აძლევს შვილებს და მარად რომ გულში იხუტებს თავის მკვდარ შვილებს.

მერმე მარიამის თვალწინ გაიელვა იესოს ბავშვობამ. და თქვა ხმამალა: «ძეო ჩემო, რომელიც არ ხარ ძე ჩემი, რომელმაც ინებე, რომ ჩემს წიაღს ეტვირთე, დიდება შენს ძალას. ვიცი, შენი ხელებიდან ჩამონაწვეთი სისხლი სიცოცხლის მომნიჭებელ წყაროსთვალად იქცევა კაცთა მოდგმისთვის».

«შენ კვდები ამ ქარიშხალში, როგორც ერთხელ მწუხრის ჟამს უკვე მოკვდა გული ჩემი. და ველარ გიგლოვ».

იმ წამს მინდოდა სახეზე რიდე ჩამომეზურა და გადავხვეწილიყავი სადღაც, ჩრდილო მხარეში. მაგრამ უეცრად მომესმა მარიამის ხმა: «ძეო ჩემო, რომელიც არ ხარ ძე ჩემი! ისეთი რა უთხარი შენ მარჯვნივ იმ კაცს? ეს რა ბედნიერება მიანიჭე სულთმობრძავს? თვალი ვერ მოგაცილა. სიკვდილის ჩრდილი ნათლის შუქად გარდაისახა და დაადგა მის სახეს.

«ახლა შენ მილიმი და, რაკი მილიმი, ვიცი, შენ გაიმარჯვე». იესომ გადმოხედა დედას თვისას და თქვა: «მარიამ, ამიერიდან იყავი დედა იოანესი».

და უთხრა მან იოანეს: «იყავ მოყვარული შვილი ამ ქალისა. მიდი მის სახლთან და გადაკვეთოს ჩრდილმა შენმა ზღურბლი, სადაც ერთ დროს ვიდექი მე. ასე ჰქმენ ჩემი ხსოვნისთვის».

მარიამმა მარჯვენა ხელი გაიწოდა მისკენ. იგი ხეს ჰგავდა, ერთი რტოლა შერჩენოდა თითქოს. მერმე წამოიძახა: «ძეო ჩემო, რომელიც არ ხარ ძე ჩემი, თუ ეს ღვთითაა, გვიბოდოს ღმერთმა მოთმინება და უნარი ამის შეცნობისა. და თუ ეს კაცთაგანაა, მიუტევოს მათ უფალმა სამარადისოდ.

«თუ ეს ღვთითაა, თოვლი ლიბანის მთებისა შეგსუდრავს შენ; ხოლო თუ ეს ამ მღვდელთმობღვართა და ჯარისკაცთაგანაა, მაშინ აგერ მაქვს სუდარა შენი სიშიშვლის დასაფარავად.

«ძეო ჩემო, რომელიც არ ხარ ძე ჩემი! რასაც უფალი ღმერთი აშენებს, არასდროს დაიქცევა; და რასაც კაცი დააქცევს, დარჩება აშენებული, მაგრამ – არა თვალთათვის სახილველად».

და იმავ წამს ზეცამ იესო დაუთმო მიწას, ცრემლსა და სულთქმას.

და მარიამმა დაუთმო იგი კაცთ, ჭრილობებს, მურსა და ბალზამს.

და თქვა მარიამმა: «ახლა იხილეთ, იგი წავიდა. ბრძოლა დასრულდა. ვარსკვლავი გამობრწყინდა. ხომალდი მიადგა ნავსაყუდელს. იგი, ვინც ჩემს გულში მყავდა, ზეცათა სივრცეში ფეთქავს».

ჩვენ მივეახლეთ მარიამს და მან გვითხრა: «მკვდარიც კი ილიმის. მან გაიმარჯვა. მე ჭეშმარიტად ვარ დედა სიკვდილის დამთრგუნველისა». მარიამი ჩამოეყრდნო იოანეს, იესოს საყვარელ მოწაფეს და გაემართა იერუსალიმისკენ. და იყო იგი ქალი სრულქმნილი.

და როცა მივეახლოვდით ქალაქის ბქეს, თვალი შევაავლე მის სახეს და გავკვირდი: იმ დღეს ვიხილე იესო, ამაღლებული ყოველთა კაცთა ზედა. ამაღლებული იყო მარიამიც. გაზაფხული იყო მაშინ.

ახლა შემოდგომაა. და მარიამი, დედა იესოსი, შინაა. და მარტოა იგი. ორი კვირის წინ გული მატკინა ჩემმა ვაჟმა, დამტოვა, ხომალდს გაჰყვა ტვიროსში. მეზღვაურობა ინდომა. და მითხრა, აღარ დავბრუნდებიო.

საღამოჟამს მივაკითხე მარიამს. შინ რომ შევედი, საქსოვს მისჯდომოდა, მაგრამ არ ქსოვდა. ნაზარეთისკენ ცას გაჰყურებდა.

და მე ვუთხარი: «სალამი შენდა, მარიამ».

მან ხელი გამომიწოდა და მითხრა: «მოდი, გვერდით მომიჯექ, ვუყუროთ მზეს, მისი სისხლი მთებს ეწვეთება». მე ჩამოვჯექი ძელსკამზე მის გვერდით და სარკმლიდან გავხედეთ მზის დასავალს.

მცირე ხნის შემდეგ მარიამმა თქვა: «ნეტა ჯვარს ვინ აცვა მზე ამ საღამოს».

მერმე ვთქვი: «მე ნუგეშისთვის მოვედი შენთან. ჩემმა ვაჟმა მიმატოვა, ზღვა არჩია. და მე მარტო დავრჩი სახლში, გზის გადაღმა».

მაშინ მითხრა მარიამმა: «მინდა ნუგეში გცე, მაგრამ როგორ შევძლო?»

და მივუგე მე: «შენს ძეზე თუ მეტყვი რაიმეს, კმა არს ჩემდა სანუგეშებლად».

მარიამმა შემომლიმა, მხარზე მომხვია ხელი და მითხრა: «მოგიტხოვრებ მასზე. ნუგეში შენი ჩემთვისაც იქნება ნუგეში».

მერმე მან ილაპარაკა იესოზე, საუბრობდა დიდხანს და საუბრობდა იმაზეც, რაც იყო დასაბამითგან.

და მე მეჩვენა, რომ საუბრისას მარიამი არ განარჩევდა თავის ძესა და ჩემს ძეს.

რამეთუ მითხრა მან: «ჩემი ძეც ზღვების დამლახავია. რატომ არ უნდა მიანდო ტალღებს შვილი შენი, როგორც მე ვანდე?»

«ქალი მარად უნდა იყოს წიაღი და აკვანი, მაგრამ სამარე – არასდროს. ჩვენ ვკვდებით, რათა ვაცოცხლოთ სიცოცხლე, ისევე როგორც ჩვენი თითებით ვართავთ ძაფს სამოსისთვის, რომელსაც არასდროს ჩავიცვამთ.

«და ბადეს მოვისვრით ხოლმე თევზისთვის, რომელსაც ხშირად გემოსაც არ ვუსინჯავთ. «ესაა ჩვენი დარდიც და ესაა ჩვენი სიხარულიც». ეს მითხრა მარიამმა.

და მე დავტოვე იგი. შინ დავბრუნდი და, თუმცა დღე უკვე ჩასინათლებულიყო, მივუჯექი ხელსაქმეს, რათა უფრო მეტი მექსოვა.

იოსები, იუსტუსად ხმობილი

იესო – ყარიბი

ამბობენ, იესო მდაბიოთა ნაშიერი იყო, კაცი იყო უბირი და უწვართი. ქარი უვარცხნიდაო თმას და წვიმა განწმენდაო მის ტანს და სამოსს.

შეშლილი ეგონათ. მისი სიტყვები ეშმას შთაგონებულაო, ამბობდნენ.

მაგრამ, დახეთ, ეგ მოძულეებული კაცი შეერკინა თავის მოძულეთ. და მისი ხმა არასოდეს ჩაჩუმდება. მან იგალობა საგალობელი, რომლის ჰანგსაც ვერაფერი ჩააყუჩებს. და ჰანგი იგი გაჰყვება თაობიდან თაობას, ასწვდება ზეციურ სფეროებს და სამარადჟამოდ დაგვამახსოვრებს ბაგეებს, ჰანგის მგალობელს; დაგვამახსოვრებს იმ ყურსაც, რომელმაც შეისმინა და შეიტკბო ჰანგი.

იგი უცხო იყო, დიახ, იყო უცხო მგზავრი, გზის გამკვალავი წმინდა საუფლოსკენ. ყარიბი იყო იგი, კარზე მოგვიკაკუნა სტუმარმა შორეული მხარიდან.

და ვინაიდან ვერ იპოვა კეთილი მასპინძელი, დაუბრუნდა თავის საუფლოს.

ფილიპე

და ოდეს მოკვდა იგი, მთელი კაცობრიობა მოკვდა

როცა ჩვენი საყვარელი მოკვდა, მთელი კაცობრიობა მოკვდა. და ყველაფერი გახევდა და გაუფერულდა. მერმე ჩაბნელდა აღმოსავლეთი, და მოვარდა გრიგალი, და მიწაზე დიდხანს დათარეშობდა. ცა თვალს ახელდა, ცა თვალს ხუჭავდა. ცისქცევა იყო.

კოკისპირულმა წვიმამ ჩარეცხა იესოს ჭრილობათაგან ჩამონადენი სისხლი.

მეც მოვკვდი. მაგრამ ღრმა გარინდებაში ჩამესმა მისი ნათქვამი: «მამაო, მიუტევე ამათ, რამეთუ არა იციან, რასა იქმან».

მისმა ხმამ მოიძია სული ჩემი და ნაპირზე გამომიყვანა ლამის დამხრჩვალის.

თვალი გავახილე და ღრუბლებში მიხილე ჯვარზე გაკრული სპეტაკი სხეული. და მისი სიტყვები, მე რომ მომესმა, ჩასახლდა ჩემს არსებაში და მე გავხდი ახალი ადამიანი. და მე აღარ ვიგლოვდი.

განა შეიძლება გამოიგლოვო ზღვა, რადგან მან თავისი ყოვლისშემძვრელი ძალა გამოავლინა? ანდა – მთა, რადგან მზეს შესცინა?

ოდესმე ვინმეს თუ გაუვლია გულში ეს სიტყვები, როცა სწორედ გულში ჰქონდა მახვილი ნამგერები?!

გაგონილა, რომ კაცთა მსაჯულს ხვედრი შეემსუბუქებინოს თავის მსაჯულთათვის?!
ოდესმე სიყვარულს ასეთი ძალით თუ დაუჯაბნია სიძულვილი?!

ოდესმე მიწაზე ვინმეს თუ სმენია ზეციდან ასეთი ძალით საყვირის ხმიანობა?

აქამდე თუ სმენია ვინმეს, რომ მოკლულს შებრალებოდეს მკვლელნი? ანდა მეტეორს თავისი ნაკვალევი დაეთმოს თხუნელასთვის?!

უფრო შეიძლება წელიწადის დრონი დაიღალონ და წელი დაბერდეს, ვიდრე გაცვდეს ეს სიტყვები: «მამაო, მიუტევე ამათ, რამეთუ არა იციან, რასა იქმან.»

თქვენც და მეც ისევ და ისევ დავიზადებით და მუდამ გულით ვატარებთ ამ სიტყვებს.

ახლა გავწევ შინისკენ და მე, გლახაკი სულითა, კარს მივადგები იესოს.

ბირბარა იამუნელი

იესო – დაუნდობელი

ლენჩთა და უტვინოთა მიმართ საოცარი მოთმინებით გამოირჩეოდა. ზამთარი რომ გაზაფხულს ელოდება, სწორედ ასე.

იგი იყო უშფოთველი, როგორც მთა ქარში. იესო მშვიდად მიუგებდა თავის მტრებს უმწვავეს კითხვებზე. შეეძლო უხმოდ აეტანა კვიმატი სიტყვა, შეკამათება. იგი ძლიერი იყო. და ძლიერს აქვს მოთმინება.

მაგრამ იესო მოუთმენელიც იყო. იგი არ ინდობდა პირმოთნეთ. იგი არ ეპუებოდა ვერაგთ, ფლიდთ და სიტყვამრუდთ. და შეუძლებელი იყო მისი დაჯაბნა.

დაუნდობელი იყო იმათთან, ვისაც არ ჰქონდა ნათლის რწმენა და ცხოვრობდა ბნელში. არც იმათ ინდობდა, ვინც ზეცაში ეძიებდა სასწაულს და არა – საკუთარ გულში. არ ინდობდა იმათაც, ვინც თავის ოცნებებს არ მიანდობდა განთიადს ან მწუხრს, ვინც და დღედაღამ წონიდა და ზომავდა.

იესო დამნდობი იყო. და მაინც იგი იყო ყველაზე დაუნდობელი კაცთა შორის. მას უნდოდა სამოსი გექსოვა, თუნდ წლობით არ მოსცილებოდი სელსა და საქსოვ დაზგას. იგი არვის აძლევდა ნებას, თუნდაც ერთი გოჯი ჩამოეხიათ, ქსელისთვის.

პილატეს ცოლი

მოუთხოვს რომაელ ქალს

იერუსალიმის შემოგარენში ჭალაში დავსეირნობდი ჩემს მეგობრებთან ერთად, როცა დავინახე იგი. რამდენიმე კაცი და ქალი შემოსხდომოდა ირგვლივ და მათ ესაუბრებოდა ჩემთვის თითქმის გაუგებარ ენაზე.

მაგრამ ენა რად სჭირდება ადამიანს ნათლის სვეტის ან ბროლის მთის დასანახავად?! გულს ესმის ის, რასაც ენა ვერ იტყვის და ყური ვერ გაიგონებს.

იგი მეგობრებს ესაუბრებოდა სიყვარულსა და სულის ძლიერებაზე. ვიცი, სიყვარულზე ლაპარაკობდა, რადგან ჰანგი იყო ჩაღვრილი მის ხმაში. და მე ვიცი, იგი ლაპარაკობდა ძლიერებაზე, რადგან ლაშქართა წყობის ძალა იყო მის იერში. და სათნო იყო, და თან ისეთი ძლიერი, რომ ჩემი ქმარიც კი ვერ იტყოდა იესოსნაირი ძალმოსილებით.

ჩავიარე. დამინახა, წამით შეწყვიტა საუბარი და ღმობიერად გამომხედა. შემრცხვა. და ვიგრძენი, რომ განმსჭვალა ღმერთმა.

იმ დღიდან მისი ხატება მეწვეოდა ხოლმე ჩემს სიმარტოვეში, როცა არვინ მყავდა სტუმრად: არც კაცი, არც ქალი. მისი თვალები ჩემს სულს ეძიებდა, როცა საკუთარი თვალი ჯერ არ მქონდა ახელილი. და მას აქეთ ხმა მისი მეუფებს ჩემთა ღამეთა მდუმარებაში.

მე ტყვექმნილი ვარ სამარადჟამოდ. და არის სიმშვიდე ჩემს ტანჯვაში. და არის თავისუფლება ჩემს ცრემლში.

მოყვასო ჩემო, შენ არ გინახავს იგი და ვერც იხილავ.

იგი გასცდა ჩვენს გრძნობათა საზღვრებს, მაგრამ ახლა იგი ყოველთა კაცთაგან ყველაზე ახლობელია ჩემთვის.

ვიღაც კაცი იერუსალიმის შემოგარენიდან

იუდას შესახებ

იუდა ჩემთან შინ მოვიდა იმ პარასკევს, პასექის საღამოს. მაგრად დააბრახუნა კარზე. შემოვიდა. შევხედე. სახე ჩანაცრებოდა. ხელები ქარში აცახცახებულ ხმელ ტოტებს მიუგავდა. სამოსი ისე დასველებოდა, თითქოს ეს-ესაა გამოელწია მორევიდან. იმ საღამოს ქარიშხალი მძვინვარებდა. შემომხედა. თვალის უპეები ბნელ მღვიმესავით ჩაშავებოდა, თვალეები ჩასისხლიანებული ჰქონდა.

და თქვა მან: «მე მივეცი იესო ნაზარეველი მის მტრებსა და ჩემს მტრებს.»

მერმე იუდამ ხელები მოიფშვნიტა და თქვა: «იესო აცხადებდა, რომ ის დაძლეოდა თავის ყველა მტერს და ყველა ორგულს მისი ხალხისას. მე ვირწმუნე და შევუდექი მას.

«პირველად რომ გვიხმო, დაგვპირდა, ძლიერსა და ვრცელ სამეფოს დავაფუძნებო. ვირწმუნეთ და ვეძიებდით მის წყალობას, რათა საპატიო ადგილი გვრგებოდა მის კარზე.»

«ჩვენ თავი წარმოვიდგინეთ უფლისწულებად. გვეგონა, ვივაჭრებდით რომაელებთან. იესო ბევრს ლაპარაკობდა თავის სასუფეველზე და იმედი მქონდა, მე მომანდობდა საბრძოლო ეტლებს და დამადგენდა მხედართმთავრად თვისი ლაშქრისა.

ჩემი სურვილით გავყევი მე იესოს ნაკვალევს.

«მაგრამ მივხვდი, რომ სამეფოს არ ეძიებდა იესო, არც რომაელთაგან ჩვენს დახსნაზე ფიქრობდა. მისი სამეფო იყო გული კაცისა. მომისმენია მისი საუბარი სიყვარულზე, წყალობასა და მიტევებაზე. გზად შემომხვდარი ქალები სიამოვნებით უსმენდნენ, მე კი გული მისივდებოდა და ვიბოლმებოდი.

«და ჩემთვის აღთქმული მეუფე იუდეველთა უეცრად გადაიქცა მაწანწალათა და ბოგანოთა შემაქცევრად, მათი გულის მოსაგებად სალამურის დამკვრელად.

«მიყვარდა იესო, მიყვარდა, როგორც ბევრს სხვას უყვარდა ჩემი ტომიდან. იესო იყო იმედი ჩემი, იგი მიმაჩნდა რომის უღლისგან ჩვენს დამხსნელად. მაგრამ, როცა მას სიტყვა არ დასცდენია და ხელი არ გაუნძრევია რომაელთა კირთებიდან ჩვენს

დასახსნელად, და როცა იგი აღუთქვამდა კეისარს იმას, რაც კეისრისა იყო, მაშინ სასო წარმეკვეთა, ჩაკვდა იმედი. და ვთქვი მე: «იგი, ვინც კლავს ჩემს იმედს, უნდა მოკვდეს. რამეთუ იმედი ჩემი და მოლოდინი ჩემი უფრო ძვირფასია, ვიდრე სიცოცხლე რომელიმე კაცისა.»

და იუდამ კბილთა ღრჭენით ჩაქინდრა თავი. მერმე განაგრძო და თქვა: «მე იგი გავეცი. და იგი ჯვარს აცვეს დღეს... და როცა იგი მოკვდა ჯვარზე, მოკვდა მეფურად. იგი მოკვდა ბოზოქარ ქარიშხალში. მხსნელნი კვდებიან ასე. მოკვდა, როგორც კვდებიან დიდი ადამიანები და მაინც ცოცხლობენ სუდარისა და საფლავის ლოდის მიღმა.

«სანამ სულს დაღევდა, იყო მოწყალე, იყო კეთილი. გული იესოსი სავსე იყო სიბრალულით. ვებრალეობდი მე, რომელმაც გავეცი იგი.»

და მე ვუთხარი იუდას: «შენ ჩაიდინე მომაკვდინებელი ცოდვა.»

და მომიგო მან: «იგი მოკვდა, როგორც მეუფე. რად არ იცხოვრა, როგორც მეუფემ?»

და ვთქვი მე ისევ: «შენ ჩაიდინე საშინელი დანაშაული.»

და ის ჩამოჯდა აქ, ამ ძელსკამზე. და იყო გარინდებული და გაქვავებული. ხოლო მე მიმოვილოდი ოთახში და კიდევ ერთხელ ვთქვი:

«შენ ჩაიდინე უდიდესი ცოდვა.» იუდას სიტყვა არ უთქვამს. და უტყვი იყო მიწასავით.

ცოტა ხანს შემდეგ იგი წამოდგა და შემომხედა. უფრო მაღალი მეჩვენა იგი. დაილაპარაკა და მისი ხმა იყო ხმა ჭურჭლის მსხვრევისა. და თქვა მან: «ცოდვის ჩადენა არ მქონია გულში. ამავე დამეს მე მოვიძევ მის საუფლოს. და მე წარვდგები მის წინაშე და მიტევებას შევევედრები.

«იგი მოკვდა, როგორც მეუფე. და მე მოვკვდები, როგორც ავაზაკი. მაგრამ გულის სიღრმეში ვიცი, იგი შემინდობს.»

ამ სიტყვების შემდეგ ტანზე შემოიხვია თავისი სველი ლაზადა და თქვა: «კარგია, რომ მოვედი ამ დამეს, თუმცა შეგაწუხე. შენც ხომ მომიტევებ?»

«უთხარი შენს შვილებს და შვილთაშვილებს, იუდა ისკარიოტელმა გასცა-თქო იესო ნაზარეველი, მტრებს გადასცა-თქო, რადგან ირწმუნა, რომ მტერი იყო თავისი მოდგმისა.

«კიდევ უთხარი, რომ სწორედ იმავე დღეს, თავისი დიდი შეცოდების დღეს, მიჰყვა-თქო მეუფეს ზედ მის ტახტამდე, რათა ეხსნა საკუთარი სული და ყოფილიყო განსჯილი.

«ვეტყვი მე იესოს, რომ სისხლი ჩემი მიწიერებას ეძიებდა. და უბადრუკი სული ჩემი დაეხსნება სხეულს ჩემსას.»

მერმე იუდამ უკან, კედლისკენ გადააგდო თავი და წამოიძახა: «ჰოი, ღმერთო, რომლის საშიში სახელი არ ითქმის კაცისგან, ვიდრე მის ბაგეთ არ შეეხება სიკვდილის ხელი, რად დამწვი ცეცხლით, რომელიც არ ანათებს?»

«შეუცნობელი სასუფევლისთვის რატომ ეწამა გალილეველი?! და რად აღმემრა ზრახვა, რომლის ტვირთისგან თავს ვერ დაიხსნის ჩემი ჯილაგი და ჩემი მოდგმა?! და ვინ არის ეს კაცი, იუდა, რომლის ხელები გათხვრილია სისხლში?!»

გამომიწოდე ხელი, რომ მოვიშორო ეგ კაცი. იგი ჩემი დაბეზვილი სამოსელი და დაჟანგული აბჯარია.

«შემეწიე, რომ ეს შევძლო ამაღამ.

«გამაღწევინე ამ ზღუდეთაგან.

«დამღალა ამ უფრთო თავისუფლებამ. ეს ხომ დიდი ხაროა მხოლოდ.

«მსურს ცრემლის ღვარად ჩავედინო ზღვაში. შენი წყალობა მომმადლე, რათა მეც მივეუკაცუნო საკუთარი გულის ბჭეს.»

ამას ამბობდა იუდა. მერმე გამოაღო კარი და გავარდა გარეთ, გრიგალს შეერია.

სამი დღის შემდეგ იერუსალიმს ვეწვიე და შევიტყვე ყველაფერი, რაც მომხდარიყო. თქვეს, იუდამ მაღალი კლდიდან ჩაიქციაო თავი. იმ დღის აქეთ ბევრს ვფიქრობ. და მე მესმის მისი. მან დაასრულა თავისი უბადრუკი სიცოცხლე, რომელიც ნისლის კოტორივით თავს დასტრიალებდა რომაელთაგან დამონებულ მის ქვეყანას, მაშინ როდესაც დიდი წინასწარმეტყველი სულის სივრცეებში მალღებოდა.

კაცი ნატრობდა სამეფოს, რომელშიც თვითონ იქნებოდა წარჩინებული.

სხვა კაცს სურდა სასუფეველი, რომელშიც ყოველი კაცი იქნებოდა წარჩინებული.

სარგისი – ბებერი ბერძენი მწყემსი, შერევილად მიჩნეული

იესო და პანი

სიზმრად ვიხილე იესო და ჩემი ღმერთი – პანი. ერთად ისხდნენ შუაგულ ტყეში. ისინი ერთმანეთის ნათქვამზე იცინოდნენ. იცინოდა ნაკადულიც, რომელიც მათ

სიახლოვეს მირაკრაკებდა. იესო უფრო გულიანად იცინოდა. და ისინი დიდხანს საუბრობდნენ.

პანი ლაპარაკობდა მიწაზე და მის იდუმალებაზე, თავის ჩლიქოსან ძმებსა და რქოსან დებზე, და კიდევ – ზმანებებზე. და იგი საუბრობდა ფესვებსა და მათ ამონაყარზე, მცენარეთა წვეწვებზე, რომელიც იღვიძებს, მაღლა მიიწევს და ზაფხულს უმღერის. იესო საუბრობდა ყლორტებზე, შიმელეებზე, ყვავილებზე, ნაყოფზე, თესლზე, რომელსაც მცენარეები ჩააპნევენ, როცა დრო მოაწევს.

იგი ლაპარაკობდა ჩიტებზე, სივრცეს რომ სერავენ, იმათ გალობაზე ზენა სოფელში. ახსენა ხარირმებიც, რომელთაც უფალი ღმერთი მწყემსავს უდაბურ ადგილას.

პანი ნასიამოვნები იყო ახალი ღმერთის მონაყოლით და ნესტოები უთრთოდა. მერმე იმავე სიზმარში პანი და იესო მშვიდად, უჩუმრად ისხდნენ ჩრდილმწვანე მდუმარებაში.

და პანი დასწვდა ლერწმებს, ნესტვივით ჩაბერა და იესოსთვის ააჟღერა. შეირხნენ ხეები, აცახცახდნენ გვიმრები და მე ზარი დამეცა.

და თქვა იესომ: «კეთილო ძმაო, შენი ლერწმების ჰანგში ველიც იყო და ციცაბო კლდეებიც».

პანმა ლერწმები გაუწოდა იესოს და უთხრა: «ახლა შენ დაუკარი, შენი ჯერია».

და თქვა იესომ: «ეს ლერწმები ბევრია ჩემთა ბაგეთათვის. მე სალამური მაქვს». აიღო თავისი სალამური იესომ და ჩაბერა.

და მე გავიგონე ფოთლებზე წვიმის წვეთების წანწკარი, მთებში ნაკადულთა ლიკლიკი, მთის მწვერვალზე თოვლის ფიფქების ფაჩუნი.

მგერა ჩემი გულისა, წინათ რომ ქარის ქროლვას ეხმიანებოდა, ისევ შეეწყო ქარს. წარსულ დროთა აღმაფრენა ტალღებად ისევ მოაწყდა ჩემს გულს. ისევ მწყემსი ვიყავი, მწყემსი სარგისი. და იესოს სალამურმა თითქოს იმრავლა და ურიცხვი მწყემსი უამრავი სალამურით მოუხმობდა უთვალავ ფარას.

მერმე პანმა უთხრა იესოს: «შენს სიჭაბუკეს უფრო შეჰფერს სალამური, ვიდრე ჩემს სიბერეს. დიდი ხნის წინათ, იდუმალი გარინდებისას, მე მოვისმინე გალობა შენი და ჩურჩულით გამხელილი სახელი შენი.

«სახელი შენი კარგად ხმიანობს, სხარტად აჰყვება ხის წვეწვებს ტოტებისკენ, გორაკებზე ჩლიქებისა და ფლოქვების ჩქამს შეეთავსება.

«ეს ყველაფერი მეცნაურება. თუმც მამაჩემი მიწოდებდა მაშინ სხვა სახელს. შენმა სალამურმა შემახსენა ძველად განცდილი.

«ახლა კი, მოდი, ერთად დავუკრათ». და დაუკრა ორივემ.

იმათმა ჰანგმა მოიცვა ზეცა და დედამიწა. და ძრწოლამ აიტანა ყოველი სულიერი. მომესმა ნადირთა ღრიალი, ტყის დამშეულ ბინადართა ყმუილი. და კიდევ მომესმა ვაება მარტოობით დათრგუნვილ კაცთა და გოდება იმათი, ვისაც შეცნობა სწყურია, ოღონდ არ იცის – რისი. მომესმა სულთქმა სატრფოს მონატრული ქალწულისა და ქოშინი ნადირის მადევარი მონადირისა.

მერმე სიმშვიდე ჩაიღვარა ჰანგში, ზეცა და მიწა ერთად გალობდა.

და სიზმრად ვიხილე ესე ყოველი, და სიზმრად ვისმინე ესე ყოველი.

ანა, მღვდელთმოდღვარი

იესოსა და მდაბიოთა შესახებ

იგი მოგვევლინა მდაბიოთაგან, ავაზაკთაგან, თაღლითთა და თვითმარქვიათაგან. იგი მოუწოდებდა მხოლოდ ბილწთ და უპოვართ. და ამიტომაც დაადგა უზნეოთა და განკიცხულთა გზას.

იგი მასხრად გვიგდებდა ჩვენც და ჩვენს კანონებსაც. იგი დასცინოდა ჩვენს ღირსებას და პატივს. ისიც კი თქვა, თქვენს ტამარს დავაქცევ და წავბილწავო თქვენს სიწმინდეებს. ურცხვი იყო და კიდევ უნდა რგებოდა სამარცხვინო სიკვდილი.

იგი უცხო იყო, წარმოშობით გალილეველ წარმართთაგან, ჩრდილო ქვეყნიდან იყო, სადაც ადონისი და აშთარტე დღემდე უმალიანდებიან ისრაელს და მის ღმერთს.

მას ენა ებმოდა და ბორძიკობდა, ჩვენს წინასწარმეტყველთა სიტყვებს რომ იმეორებდა. უბირთა და მდაბიოთა ენაზე კი რიხით ლაპარაკობდა და ყურები გამოჭედილი გვექონდა.

სხვა რა დამრჩენოდა, სიკვდილი უნდა გადამეწყვიტა მისთვის.

ტყუილად ხომ არ ვარ ტამრის გუშაგი? ტყუილად ხომ არ ვარ კანონის დამცველი? რა მექნა, ზურგი შემექცია მისთვის, თვალი მომეხუჭა და სრულიად მშვიდად მეთქვა: «ერთი შეშლილთაგანია ამდენ შეშლილთა შორის?! იყოს და ბოდავდეს თავისთვის?! გიჟები, შერეკილები და ეშმაკეულები ვერ გაამრუდებენ ისრაელის გზას?!»

ნუთუ ყური უნდა მომეყრუებინა, როცა გვიწოდებდა «მატყუარებს», «მლიქვნელებს», «მგლებს», «ასპიტებსა» და «ასპიტთა მოდგმას?!»

არა, მე ამას ვერ წავუყრებდი, რადგან იგი არ ყოფილა შეშლილი. საღ-საღამათი იყო. თავისი თავით იყო მოცული და ატანილი. და სრულ ჭკუაზე მყოფი გვლანძღავდა და გვემუქრებოდა ჩვენ ყველას.

და ამიტომაც ჯვარს ვაცვი იგი. და მისი ჯვარცმა ნიშანი და გაფრთხილება იყო ყველასთვის, ვისაც წყევლა-კრულვის ასეთივე ბეჭედი აზის.

მშვენივრად ვიცი, დამძრახავენ ამისთვის, ზოგი უხუცესიც კი გამამტყუნებს. მაგრამ მიმაჩნდა და მიმაჩნია ახლაც: ჯობს ერთი კაცი გაიწიროს ხალხისთვის, ვიდრე მთელი ხალხი წარიწყმიდოს ერთი კაცისგან.

იუდეა დაამარცხა გარეშე მტერმა, მაგრამ ვეცდები, იუდეა ვერ დაამარცხოს შინაურმა მტერმა.

დაწყველილი ჩრდილოეთიდან კაციშეილი ვერ შეეხება ჩვენს წმიდათაწმიდას. და იმ ნაზარეველის ჩრდილი ვერ მიაღება აღთქმის კიდობანს.

მარიამის მეზობელი ქალი

მოთქმა

მისი სიკვდილის მეორმოცე დღეს მეზობლის ქალები მივიდნენ მარიამთან, რათა ნუგეში ეცათ და მოთქმით ეთქვათ გლოვის საგალობელი. ქალთაგან ერთმა ეს იგალობა:

«საით, შენ, ჩემო გაზაფხულო, საით მიილტვი?
რომელ სივრცეებს ეფინება სურნელი შენი?
ან თვალუწვდენელ რომელ ველზე დაიარები?
უკიდევანო რომელ სხვა ცას მოაპყრობ მზერას,
ან გული შენი რა სიღრმეებს ესაუბრება?»

ეს ველ-მინდვრები გვალვისაგან დაიშაშრება,
მოლი დაღრება, თაკარა მზე დაგვალავს ყანებს,
ხეხილის ბაღი გამოიტანს პანტას, მაჟალოს
და ჩვენი ზვრები მწკლარტე ყურძენს მოგვანატრებენ,
და მოგვწყურდება ღვინო შენი, სურნელი შენი.

სად ხარ, ყვავილო იმ პირველი გაზაფხულისა?
ნუთუ დაგკარგეთ და არასდროს დაგვიბრუნდები?

იასამნები ნუთუ აღარ გვესტუმრებიან?
და ყოჩივარდა, გზისპირებში ამოწვერილი,
არ შეგვახსენებს, რომ მიწაში გვიდგას ფესვები,
ჩვენ, კაცთა მოდგმას, თან რომ სუნთქვით ზეცას ვეხებით?!

სად ხარ შენ, იესო, სად გეძიო, სად დაგიგულო,
ჩემი მეზობლის, მარადქალწულ მარიამის ძევ,
შენ, მოყვასო და მეგობარო ჩემი შვილისა?
ჩვენი პირველი გაზაფხული საით წავიდა?
დაგვიბრუნდები? სიყვარულით თუ მოიხილავ
ჩვენი ოცნების და ფიქრების ხრიოკ ნაპირებს?»

ბრგე აჰაზი

ფუნდუკის მეპატრონე

მშვენივრად მახსოვს იესო ნაზარეველთან ბოლო შეხვედრა. ხუთშაბათს, სამხრობისას, იუდა მოვიდა ჩემთან და მითხრა, სერი მომემზადებინა იესოსთვის და მისი მეგობრებისთვის.

ორი ვერცხლი მომცა და მითხრა: «იყიდე ყველაფერი, რაც საჭიროდ მიიჩნის სუფრისთვის». რომ წავიდა, ჩემმა ცოლმა მითხრა: «ეს დიდი პატივია». რამეთუ იესო წინასწარმეტყველად იყო აღიარებული და მრავალი სასწაული ჰქონდა ჩადენილი.

შებინდებისას მოვიდა იგი თავისი მიმდევრებით. ზედა ოთახში მიუსხდნენ მაგიდას. დუმდნენ.

წინა წელს და იმის წინა წელსაც იყვნენ ჩვენსა. მაშინ მხიარულობდნენ. პური გატეხეს, ღვინო შესვეს და ჩვენი ძველებური ჰანგიც იგალობეს. და მაშინ იესო შუალამედე ესაუბრებოდა მათ. მერმე იგი მარტო დატოვეს ზედა ოთახში და თვითონ სხვა ოთახებში წავიდ-წამოვიდნენ დასაძინებლად, რადგან ნაშუალამევს იესომ ინება განმარტოება. ფხიზლობდა იგი. რომ დავწექი, მერეც მესმოდა მისი ფეხის ხმა.

მაგრამ ამ ბოლო მოსვლაზე იგი და მისი მეგობრები ბედნიერები არ უნდა ყოფილიყვნენ. ჩემმა ცოლმა გალილეის ტბის თევზი მოხარშა, აგრეთვე ბრინჯითა და ბროწეულით დატენილი ხოხობი მოამზადა. მე ჩემი კვიპროსული ღვინო მივართვი ხელადით.

გამოვედი, ვიგრძენი, რომ მარტო დარჩენა სურდათ. ისინი დარჩნენ, სანამ კარგა არ ჩამოლამდა. მერმე ზედა ოთახიდან ყველანი დაბლა ჩამოვიდნენ. კიბის ბოლო საფეხურზე იესო შეეყოვნდა და შემოგვხედა მე და ჩემს ცოლს, თავზე ხელი დაადო ჩემს ასულს და თქვა: «მშვიდობის ღამე თქვენდა. ჩვენ ისევ დავბრუნდებით თქვენს ზედა ოთახში, მაგრამ აღარ დაგტოვებთ ასე მალე. ჩვენ დავრჩებით, ვიდრე მზე ამოიწვერება ცისკიდურზე.

«ცოტა ხანში ჩვენ დავბრუნდებით და მოგთხოვთ უფრო მეტ პურსა და უფრო მეტ ღვინოს. შენ და შენი ცოლი კარგ მასპინძლობას გვიწევდით. ჩვენ მოგიგონებთ, როცა ჩვენს სავანეში მივალთ და ჩვენს სუფრას მივუსხდებით».

და ვუთხარი მე: «ბატონო, დიდი პატივია შენი სამსახური. სხვა მეფუნდუკეები შემნატრიან შენი სტუმრობისთვის. მე თავმომწონედ ვუღიმი მათ ბაზრის მოედანზე. ზოგჯერ კოპებსაც კი შევკრავ ხოლმე».

და მითხრა მან: «ყველა მეფუნდუკისთვის საამაყოა მასპინძლობა. რამეთუ ვინც გასცემს პურსა და ღვინოს, იგი ძმა და მოყვასია იმათი, ვინც მკის, ულოს კრავს კალოზე ჩასაშლელად, ვინც წურავს ყურძენს საწნახელში. თქვენ ყველანი კეთილნი ხართ. თქვენ გულუხვნი იყავით მაშინაც, როცა კარს მოგდგომიან უპოვარნი, მშიერ-მწყურვალნი.

მერმე იგი მიუბრუნდა იუდა ისკარიოტელს, რომელსაც ებარა საერთო ქისა, და უთხრა: «მომეცი ორი შეკელი».

იუდამ გაუწოდა ორი შეკელი და დაატანა: «ეს ბოლო ვერცხლია ქისაში».

იესომ მზერა მიაპყრო და უთხრა: «მალე, სულ მალე, შენი ქისა ვერცხლით გაივსება».

მერმე ხელში ჩამიღო ორი ვერცხლი და მითხრა: «ამით უყიდე აბრეშუმის სარტყელი შენს ასულს და უთხარი, შემოიხვიოს პასექის დღეს ჩემს სახსოვრად».

ისევ ჩახედა სახეში ჩემს ასულს, დაიხარა და შუბლზე აკოცა. და მერმე ერთხელ კიდევ თქვა: «მშვიდობის ღამე თქვენდა ყოველთა».

და წავიდა იგი.

იესომ რაც ჩვენ გვითხრა, თურმე ერთ მის მოწაფეს ეტრატზე ჩაუწერია. ხოლო მე მისი ნათქვამი გაგიმეორეთ ისე, როგორც მოვისმინე უშუალოდ მის ბაგეთაგან.

რა დამავიწყებს მის ხმას, როცა წარმოთქვა ეს სიტყვები: «მშვიდობის ღამე თქვენდა ყოველთა».

თუ გნებავთ მეტი იცოდეთ იესოს შესახებ, ჰკითხეთ ჩემს ასულს. იგი ქალია ახლა. და გულში სათუთად ინახავს მოგონებას თავისი ყმაწვილქალობისას. მისი სიტყვა ჩემსაზე უფრო მჭევრია.

ბარაბა

იესოს უკანასკნელი სიტყვები

მე გამიშვეს და ის დაიტოვეს. მერმე იგი ამაღლდა და მე დავეცი. იგი ინდომეს მსხვერპლად და შესაწირად პასექის დღესასწაულზე.

საკრველთაგან გამათავისუფლეს და უკან გავყევი ბრბოსთან ერთად. ცოცხალი ვიყავი, მაგრამ საკუთარი სამარისკენ მივემართებოდი. მიჯობდა უდაბნოში გავჭრილიყავ: მზე ამოშანთავდა სირცხვილს. და მაინც... გავერიე ბრბოში, რომელმაც მას დააკისრა ჩემი დანაშაული.

ჯვარს რომ მიამსჭვალეს, იქ ვიდექი. ვხედავდი და მესმოდა... და მაინც, თითქოს ჩემს სხეულს ვიყავი გარიდებული.

მარჯვნივ ჯვარცმულმა ავაზაკმა უთხრა: «ნუთუ შენც სისხლი გდის ჩემსავით, შენ, იესო ნაზარეველო?»

მიუგო და უთხრა იესომ: «მილურსმული რომ არ მქონდეს ხელი, შეგეხებოდი.

«ჩვენ ჯვარს გვაცვეს ერთად. ჯობდა შენი ჯვარი ჩემთან უფრო ახლოს აღემართათ».

მერმე ქვევით ჩამოიხედა, მზერა მიაპყრო დედას თვისას და გვერდით მდგომ ყმაწვილ კაცს. და თქვა მან: «დედაო, ამიერიდან ეგ არის შვილი შენი.

«ჩემი სისხლის წვეთებს ის გაიტანს ჩრდილოეთის ქვეყნებში».

გალილეველ დედათა გოდება მოესმა და თქვა: «შეხე, მოთქვამენ. მწყურია».

«ძალზე მაღლა ვარ, მათ ცრემლს ვერ ვწვდები. ძმარი და ნაღველი ვერ მომიკლავს წყურვილს». მერმე ფართოდ გახელილი თვალები მიაპყრო ზეცას და თქვა: «მამაო, რაისათვის დაგვიტევენ ჩვენ?»

და მერმე თქვა მოწყალედ: «მამაო, მიუტევე ამათ, რამეთუ არა იციან რასა იქმან».

ეს სიტყვები თქვა და მე მეჩვენა, რომ ღვთის წინაშე განერთხა კაცთა მოდგმა და მიტევებას ითხოვდა ამ ერთი კაცის ჯვარცმისათვის.

და ისევ თქვა მან დიდი ხმით: «მამაო, შენ გაბარებ სულს ჩემსას». ბოლოს თავი ასწია და თქვა: «ახლა აღსრულდა, აღსრულდა მხოლოდ აქ, ამ ბორცვზე».

და დახუჭა თვალები.

ელვამ გააპო მწუხრის ცა და იყო გრგვინვა დიდი.

ახლა მე ვიცი: ჩემს ნაცვლად რაკი აწამეს იგი, მე გავიწირე საუკუნო წამებისთვის. ჯვარცმამ ერთ საათს გასტანა. ჩემი ჯვარცმა კი გრძელდება ჩემთა დღეთა აღსასრულამდე.

კლავდიუსი, რომაელი ასისტავი

წარბშეუხრელი იესო

რომ შეიპყრეს, მე ჩამაბარეს. პილატე პონტოელმა მიბრძანა, მეორე დილამდე დამემწყვდია. ჩემმა ჯარისკაცებმა ჩასვეს დილეგში. და არ გასძალიანებია მათ.

ნაშუალამევს შინიდან გამოვედი, დავტოვე ცოლი, შვილები და იარაღის საწყობში მივედი. წესად მქონდა, შემოვივლიდი და ვნახავდი, ყველაფერი რიგზე თუ იყო იერუსალიმში, ჩვენს ბანაკში. იმ დამეს იქაც შევიარე, სადაც იესო გვყავდა დამწყვდეული.

ჩემი ჯარისკაცები და კიდევ რამდენიმე ახალგაზრდა ებრაელი მასხრად იგდებდნენ, სამოსელი შემოეძარცვათ მისთვის და თავზე დაედგათ ეკლის გვირგვინი. ზოძთან მიეყენებინათ, მის წინ დაცუნდრუკობდნენ და ერთი ღრიანცელი ჰქონდათ.

ხელში ლერწმის ღერი მიეჩეჩებინათ.

რომ შევედი, ვილაცამ შემომძახა: «შეხე, უფროსო, მეუფე ჰურიათა!»

ვიდექი მის წინაშე, შევეყურებდი და მრცხვენოდა, არ კი ვიცი – რატომ. გალიასა და სპანიაში მიომია, ჩემს მებრძოლებთან ერთად სიკვდილისთვის ჩამიხედავს თვალეში. შიშს არასდროს ავუტანივარ, ჯაბანი არ ვყოფილვარ, მაგრამ მის წინაშე რომ ვიდექი და რომ შემომხედა, გული გამელაია, ჩემი ბაგეები თითქოს შეწებებოდა ერთმანეთს, ხმის ამოღება ვერ შევძელი, სიტყვა ვერ დავძარი.

და იმწამსვე გავეცალე იქაურობას.

ეს მოხდა ოცდაათი წლის წინათ. ჩემი ვაჟები ბალები იყვნენ მაშინ. ახლა უკვე მოწიფული კაცები არიან და ემსახურებიან კეისარსა და რომს.

მათთან საუბრისას ხშირად ვახსენებ იესოს, – კაცს, რომელმაც სიკვდილს გაუსწორა თვალი, – კაცს, რომელსაც ბაგეზე სიცოცხლის ძალმოსილება და მზერაში თავის მკვლელთა შენდობა ეხატებოდა.

ახლა ბერიკაცი ვარ, წლებით მამდარი. და ალაღად ვფიქრობ: არც პომპეუსი, არც კეისარი არ ყოფილან ისეთი დიდი წინამძღოლნი, როგორც ის გალილეელი იყო.

მას მერმე, რაც უდრტვინველად შეხვდა სიკვდილს, მისი მიმდევრები ლაშქრად დაირაზმნენ მთელ დედამიწაზე. და მას, მკვდარს, უფრო ეთაყვანებიან, ვიდრე პომპეუსსა და კეისარს – სიცოცხლეში.

იაკობი, ძმა უფლისა

საიდუმლო სერობა

ბევრჯერ მწვევია მოგონება იმ ღამისა. და ვიცი, კიდევ ბევრჯერ მეწვევა. უმაღლესი დაივიწყებს ორნატებად გადახსნილ და გადახსულ თავის მკერდს, უმაღლესი დედაკაცი დაივიწყებს ტკვილსა და სიხარულს შვილიერებისას, ვიდრე მე დავივიწყებ იმ ღამეს.

ნაშუადღევს, იერუსალიმის გაღავანთან რომ ვიყავით, იესომ გვითხრა: «შევიდეთ ქალაქში და ვივახშმოთ ფუნდუკში».

ბინდი იყო, ფუნდუკში რომ მივედით. მშვირები ვიყავით. ფუნდუკის პატრონი გამოგვეგება და ზედა ოთახში აგვიძღვა.

იესომ გვითხრა, მაგიდას შემოუსხედითო. თვითონ ფეხზე იდგა, მზერა ჩვენზე ჰქონდა შეჩერებული.

მან მიმართა მეფუნდუკეს და უთხრა: «მომიტანე ვარცლი, თუნგიც წყალი და ჩვარი». და ისევ შემოგვხედა და მშვიდად გვითხრა: «წაიძვრეთ ხამლი».

ჩვენ ვერაფერი გავიგეთ, მაგრამ მის ნათქვამზე ფეხზე გავიხადეთ.

მერმე ფუნდუკის პატრონმა მოიტანა საბანელი და თუნგი. და თქვა იესომ: «ახლა მე თქვენ ფეხს დაგბანთ. უნდა მოგაცილოთ ფეხთაგან მტკერი ძველი გზისა, რათა ახალ გზაზე თავისუფლად იაროთ».

ჩვენ ყველანი შევცბუნდით და დავირცხვინეთ.

მაშინ წამოდგა სიმონ-პეტრე და თქვა: «როგორ დავანებო ფეხთა ჩემთა დაბანა მოძღვარს ჩემსას და უფალს ჩემსას?»

და მიუგო იესომ: «მე ფეხს დაგბანთ, რათა უწყოდეთ: ვინც მდაბლად მსახურებს კაცთ, არს უაღრესი ყოველთა კაცთა».

მერმე შემოგვხედა ყოველ ჩვენგანს და თქვა: «მეს კაცისას, რომელმაც გამოგარჩიათ თქვენ თავის ძმებად, – მეს კაცისას, რომლის ფეხთ გუშინ სცხეს ნელსაცხებელი არაბეთისა და შეუმშრალეს ქალის თმებით, – მეს კაცისას უნდა ფეხი დაგბანოთ თქვენ».

და მან აიღო საბანელი და თუნგი, ჩაიმუხლა და დაგვბანა ფეხი. იუდა ისკარიოტელით დაიწყო.

მერმე ჩვენთან ერთად მიუჯდა სუფრას. სისხლიანი ღამისა და ხოცვა-ჟლეტის შემდეგ ბრძოლის ველზე მზის ამონათებას ჰგავდა სახე მისი.

და მოვიდა მეფუნდუკე ცოლით მისითურთ და მოიტანა პური და ღვინო.

მშობდა, ვიდრე იესო მუხლს მოიდრეკდა ჩემს ფერხთით, მაგრამ ახლა აღარ შემემლო ჭამა; მედებოდა ალი, რომელსაც ღვინო ვერ გამინელებდა.

მერმე აიღო იესომ პური, და მოგვცა ჩვენ, და თქვა: «ეგებ მეტი აღარც მოგვიწიოს ერთად პურის გატეხა. მივიღოთ ეს ლუკმა გალილეაში ჩვენთა დღეთა სამახსოვროდ».

და ჩამოასხა ღვინო ხელადიდან ბარძიმში. და შესვა მან, და მოგვანოდა ჩვენ, და თქვა: «შესვით სამახსოვროდ იმ წყურვილისა, ჩვენ რომ შევიცანით ერთად. და შესვით ახალი რთვლის იმედით. როცა შემსუდრავენ და აღარ ვიქნები თქვენ შორის, და როდესაც თქვენ შეიყრებით აქ ან სხვაგან, – გატეხეთ პური, და ჩამოასხით ღვინო, და ჭამეთ, და სვით, როგორც ახლა. მერმე მიმოიხედეთ ირგვლივ და ეგებ მიხილოთ თქვენ შორის სუფრასთან მჯდომი».

ესა თქვა და იწყო ჩვენთვის ჩამორიგება თევზისა და ხოხბისა, – ჩიტი რომ თავის შეუბუმბლავ ბარტყებს კვებავს, სწორედ. ცოტა ვიგემეთ, მაგრამ დავნაყრდით. რამდენიმე ყლუპი მოვსვით, რამეთუ ვიგრძენით: ბარძიმი თითქოს სივრცედ ჩამდგარიყო ამიერ სოფელსა და იმიერ სოფელს შორის.

მერმე თქვა იესომ: «ვიდრე დავტოვებთ სუფრას, წამოვდგეთ და ვიმღეროთ გალილეველთა საგალობელი სიხარულისა».

და ჩვენ წამოვიმართეთ, და ერთად ვიგალობეთ, და მისმა ხმამ წააჭარბა ჩვენს ხმებს. და ზარივით რეკავდა ყოველი სიტყვა მისი, გალობით თქმული.

და მან ყოველი ჩვენგანის სახეს შემოატარა მზერა და თქვა: «ახლა გემშვიდობებით. გავცდეთ ამ გალავანს, წავიდეთ გეთსიმანიაში».

და იოანემ, ძემ ზებედესმა, ჰკითხა: «მოდღვარო რატომ გვემშვიდობები ამ ღამეს?»

და მიუგო იესომ: «ნუ შეძრწუნდება გული თქვენი. მე გტოვებთ თქვენ, რათა განგიზადოთ ადგილი ჩემი მამის სავანეში.

ხოლო როდესაც დაგჭირდებით, მე მოვალ თქვენთან. საიდანაც მომაწვდენთ ძახილს, იქ გავიგონებ. მე ვიქნები იქ, სადაც მომძებნის სული თქვენი. «გახსოვდეთ: წყურვილი მიიყვანს კაცს საწნახელთან და შიმშილი წაუძღვება ქორწილისკენ.

«ძლიერი სწრაფვა გაპოვნინებთ ძეს კაცისას. რამეთუ სწრაფვა და წყურვილი სულისა არის წყარო ნეტარებისა და იგია გზა მამისაკენ».

და იოანემ ისევ იკითხა და თქვა: «თუ შენ ნამდვილად გვტოვებ, რამ გაგვახაროს? და რატომ თქვი, გშორდებითო?»

და თქვა იესომ: «მონადირე ვიდრე ესროდეს, მარეკთაგან დევნილი ხარირემი გემით გრძნობს ისარს საკუთარ მკერდში.

მდინარე ზღვას გრძნობს რაღაც გუმანით, სანამ ზღვაში ჩაიქცეოდეს. ხოლო ძეს კაცისას მოვლილი აქვს ყოველნი გზანი კაცთანი.

«ვიდრე სხვა ნუში აყვავილდება და გულს გაიღელავს მზის შესაგებებლად, ჩემი ფესვები სხვა ველთა გულის სიღრმეს მისწვდება».

მაშინ სიმონ-პეტრემ თქვა: «მოდღვარო, ნუ მოგვეშორები, ნუ მოგვაკლებ შენთან ყოფნით მოგვრილ სიხარულს. სადაც წახვალ, ჩვენც წამოგყვებით და, სადაც დაემკვიდრები შენ, იქ იქნება სამკვიდრებელი ჩვენი».

მხარზე შეახო ხელი სიმონ-პეტრეს და უთხრა იესომ: «ვინ უწყის, ეგებ ვიდრე დაგტოვებთ, თავად უარმყო გათენებამდე და მიმატოვო?»

და უეცრად თქვა მან: «ახლა გავწიოთ».

და გავიდა იგი ფუნდუკიდან. და გავყევით ჩვენ. ხოლო ქალაქის გაღავანს რომ მივუახლოვდით, იუდა ისკარიოტელი აღარ იყო ჩვენ შორის. და ჩვენ გადავლახეთ გეჰენის ხევი. იესო წინ მიდიოდა, ჩვენგან კარგა მოშორებით. ჩვენ ერთად შეჯგუფებულნი მივყვებოდით.

ზეთისხილის ტევრს რომ მიუახლოვდა, შედგა, მოგვიბრუნდა და გვითხრა: «ერთხანს დარჩით აქ».

სადამო იყო გრილი, თუმცა კარგა გამოზაფხულებულიყო. თუთას ყლორტები ამოეყარა, ვაშლის ხეები აფეთქებულიყვნენ და ბაღა-ბაღები სურნელს აფრქვევდნენ.

ყოველმა ჩვენგანმა თითო-თითო ძირ ხეს მივაშურეთ და წამოვწექით. მე მოსასხამი წავიფარე და ფიჭვის ძირას წავწექი.

იესომ დაგვტოვა და ზეთილისხილის ტევრში მიმოდოდა. მე თვალს ვადევნებდი. სხვებს ეძინათ. უეცრად გაირინდებოდა და ისევ განაგრძობდა ბოლთის ცემას. ბევრჯერ განმეორდა ეს.

მერმე ვიხილე, ზეცას მიაპყრო სახე, ხელები გაშალა.

ერთხელ გვითხრა: «კაცისთვისაა ზეცაც, მიწაც და ჯოჯობეთიც». და ახლა მახსენდება მისი ეს სიტყვები და ვიცი, რომ იგი, ვინც დააბიჯებდა ზეთისხილის ტევრში, თავად იყო ზეცა, კაცად ხორციელქმნილი. და ვიფიქრე, რომ წიაღი მიწისა არც დასაბამია და არც დასასრული. იგი სამგზავრო ეტლი უფროა. იგი შესვენებაა გზაზე; იგი გზის მონაკვეთია, საოცარი და გასაკვირველი; და ჯოჯობეთიც ვიხილე ხევში, რომელსაც გეჰენიად უხმობენ და რომელიც გაწოლილა წმინდა ქალაქსა და იესოს შორის.

და ის რომ იქ იდგა, და მე რომ ვიწექი ჩემს შესამოსელში გახვეული, მაშინ გავიგონე ხმა მისი. იესო ლაპარაკობდა, მაგრამ იგი არ გველაპარაკებოდა ჩვენ. სამჯერ მომესმა მისი ნათქვამი სიტყვა: «მამაო». და ეს იყო სულ, რაც გავარჩიე. ცოტა ხნის შემდეგ ხელები ჩამოუშვა. და იდგა უძრავად, კვიპაროსივით აღმართულიყო ჩემ თვალწინ. იესოს იქით ცა იყო. ბოლოს ისევ მოვიდა ჩვენთან და გვითხრა: «იღვიძეთ, წამოიძარათეთ. მოვიდა ჟამი ჩემი. უკვე აღდგა ჩვენზე სოფელი, საბრძოლველად შემართული და აღჭურვილი».

და მერმე თქვა მან: «ეს-ესაა ვისმინე ხმა მამისა ჩემისა. თუ ვეღარ ვიხილეთ, გახსოვდეთ, მოძალადეს სიმშვიდე არ უწერია, ვიდრე თავად არ იქნება ძლეული». წამოვიშალეთ და მივუახლოვდით იესოს. მისი სახე ვარსკვლავებით გაჩირაღდნებულ უდაბნოს ცას ჰგავდა.

მერმე იგი დაწვზე გვეამბორა ყოველ ჩვენგანს. და როდესაც შემეხო, ხურვებიანი ბავშვის ხელივით მხურვალე იყო მისი ბაგეები.

უეცრად შორით მოგვესმა ხმაური დიდი, ხმიანობა მრავალთა. ღრიანცელი მოგვიახლოვდა. და ეს იყო ბრბო, ამბოხი კაცთა. და მოდიოდნენ სანთლებითა და ლამპრებითა და კეტებით. წინ მოიწევდნენ სწრაფად.

ტყის პირს რომ მოაწყდნენ, იესო გამოგვეყო და გაემართა შესახვედრად. იუდა ისკარიოტელი მოუძლოდა მათ. ესენი იყვნენ რომაელი მოლაშქრენი – ხმლებითა და შუბებით და იერუსალიმელი კაცები – კომბლებითა და წალკატებით ხელში.

და მივიდა იუდა იესოსთან და ეამბორა მას. და მერმე უთხრა შეიარაღებულ კაცებს: «ეგ არის კაცი იგი». და უთხრა იუდას იესომ: «იუდა, ბევრი მითმინე მე, ეგ გუშინაც შეიძლებოდა გექნა».

მერმე მიუბრუნდა შეიარაღებულებს და თქვა: «შემიპყარით. უწყოდეთ ოღონდ, თქვენი გალია თუ დაიტევს ამ ფრთებს».

მერმე ისინი დააცხრნენ იესოს, და შეიპყრეს იგი, და ყვიროდნენ ყველანი.

ჩვენ შიშით გავიფანტეთ, თავის დაღწევას ვლამობდით. მე ზეთისხილის ტევრში შევვარდი. გაოგნებული ვიყავი. შიშის მეტს ვერაფერს ვგრძნობდი.

გათენებამდე დარჩენილ იმ ორ თუ სამ საათს შეუჩერებლივ გავრბოდი, ვიმალებოდი. და რომ ინათა, აღვმოჩნდი ერთ სოფელში, იერიქონის მახლობლად.

რატომ მივატოვე? არ ვიცი. მაგრამ, ჩემდა სამწუხაროდ, მივატოვე. მე ლაჩარი ვიყავ და გავეცალე მის მტრებს.

მერმე ცუდად გავხდი. სირცხვილით ვიწვოდი. და დავბრუნდი იერუსალიმში. იესო დილეგში იყო. არცერთ მეგობარს აღარ შეემლო მისთვის ხმის გაცემა.

ჯვარს აცვეს იგი. და მისმა სისხლმა განაახლა დვრიტა დედამიწისა. მე ვცოცხლობ ისევ. და ვცოცხლობ გოლეულივით ტკბილი მისი სიცოცხლით.

სიმონ კვირინელი

იგი, ვინც ეზიდებოდა ჯვარს

მინდვრისკენ მიმავალმა დავინახე იგი. თავის ჯვარს ეზიდებოდა. ბრბო მისდევდა უკან. მეც გავყევი.

ტვირთის სიმძიმემ ბევრჯერ შეაჩერა. ღონე ჰქონდა მიხდილი. რომაელი ჯარისკაცი მომიახლოვდა და მითხრა: «წამო, ბრგე ხარ და ღონიერი, ზიდე ამ კაცის ჯვარი».

ეს რომ მოვისმინე, გული სიამაყით ამევსო. მაღლიერი დავრჩი. და მე ვზიდე მისი ჯვარი.

მძიმე იყო, ზამთრის წვიმებისგან გაჟღენთილი ვერხვისა იყო. იესომ შემომხედა და მითხრა: «შენც დაეწაფე ამ სასმისს? ნამდვილად შესვამ ჩემთან ერთად მისი ტუჩიდან, ვიდრე აღსრულდება ჟამი».

ეს თქვა და ხელი ჩამომადო თავისუფალ მხარზე. და ერთად ვიარეთ თხემის ბორცვამდე.

ახლა უკვე ვეღარ ვგრძნობდი ჯვრის სიმძიმეს. მის ხელს ვგრძნობდი მხოლოდ. თითქოს ფრთა გამომსხმოდეს მხარზე.

მერმე მივალწიეთ მთის წვერს, სადაც იგი უნდა ჯვარს ეცვათ. და მაშინ ვიგრძენი სიმძიმე ჯვრისა.

სიტყვა არ უთქვამს, ლურსმნებით რომ აჭედებდნენ. ხელ-ფეხი არ შესტოკებია, ჩაქუჩს რომ ურტყამდნენ. მისი ხელ-ფეხი თითქოს უსიცოცხლო ყოფილიყო და ისევ უნდა გაცოცხლებულიყო, როცა სისხლით განიბანებოდა. და თითქოს თავად იესო ეძიებდა ლურსმნებს, როგორც უფლისწული ეძიებს კვერთხს; თითქოს ლამობდა, რომ მაღლა აეზიდათ.

გულში არ გამივლია მისი შებრალება, რადგან მეტისმეტად ვიყავი გაოცებული. ახლა კი კაცი, რომლის ჯვარსაც ვეზიდებოდი, თვითონ იქცა ჩემს ჯვრად.

ისევ რომ მითხრან, – «აილე ჯვარი ამ კაცისა», – მე მზად ვარ ვზიდო იგი მთელი ჩემი ცხოვრების გზაზე სამარის კარამდე. ოღონდ ვთხოვდი, მხარზე ხელი ჩამოედო ჩემთვის.

მას მერმე ბევრი წელი გავიდა. და აგერ აქამდე, – ყოველთვის, როცა მიწაში ხნულს ვატარებ თუ ძილის წინ, როცა რული მერევა, – მუდამ ვფიქრობ იმ საყვარელ კაცზე.

და მე ფრთასავით ვგრძნობ მის ხელს აგერ აქ, ჩემს მარცხენა მხარზე.

სიბორეა, დედა იუდასი

ჩემი ვაჟი კეთილი იყო და პატიოსანი. სათუთი და ყურადღებიანი იყო ჩემდა მომართ. უყვარდა ნათესავები და თანამემამულენი. სძულდა ჩვენი მტრები, დაწყევლილი რომაელები, რომელნიც მეწამული ტოგებით არიან დამოსილნი, თუმცა არც ძაფს ართავენ და არც საქსოვ დაზგასთან სხედან. ისინი მკიან და ჭირნახულს მოიწევენ იქ, სადაც არ უხნავთ და არ უთესიათ.

ჩვიდმეტი წლისა უკვე ატანილი იყო რომაელთა სიძულვილით და შეიპყრეს კიდევ, ისრები რომ ესროლა რომაელ ლეგიონერებს, ჩვენს ვენახთან როცა ჩაიარეს. ჯერ კიდევ ამ ასაკში ისრაელის დიდებაზე ელაპარაკებოდა სხვა ჭაბუკებს და იმდენ უცნაურ რაღაცას ამბობდა, მე დიდი არაფერი გამეგებოდა.

ის ძე იყო ჩემი, ჩემი მხოლოდშობილი ძე. აწ ჩამომჰკნარი ამ ჩემი მკერდით ეწაფებოდა სიცოცხლეს, ამ ბაღში აიდგა ფეხი, ეპოტინებოდა ამ თითებს, ახლა რომ მითრთის ლერწამივით.

სწორედ ამ ხელებით, – მაშინ ნორჩი და მოქნილი ხელებით, ლიბანის ვაზის მტევნების მსგავსი ხელებით, – გავახვიე მისი პირველი ფაჩუჩები დედაჩემის ნაჩუქარ ხილაბანდში. აგერ სარკმელთან რომ სკივრია, იმაში მაქვს შენახული. ის ჩემი პირმშო იყო. პირველი ნაბიჯები რომ გადადგა, მეც თითქოს მაშინ ავიდგი ფეხი. ასეა, ქალებს ჩვენი შვილები მიგვიძღვებიან ცხოვრების გზაზე.

და ახლა მეუბნებიან, საკუთარი ხელით მოისწრაფაო სიცოცხლე. სინდისი ქენჯნიდა, რადგან თავისი მეგობარი იესო ნაზარეველი გასცაო. ვიცი, მკვდარია ჩემი შვილი, მაგრამ ისიც ვიცი, მას არავისთვის უღალატია. მას უყვარდა თავისი მოდგმა და რომაელების გარდა არავინ სძულდა.

ჩემი შვილი ისრაელის დიდებას ეძიებდა და მხოლოდ მისი დიდება ეკერა პირზე და მისი დიდებისთვის იღვწოდა.

იესოს რომ შეხვდა შარაგზაზე, მე მიმატოვა, რათა მას გაჰყოლოდა. გული მიგრძნობდა, რომ შეცდომა იყო ვინმეს გაყოლა, სულერთია, ვინც არ უნდა ყოფილიყო. როცა გამომემშვიდობა, ვუთხარი, ცდები-მეთქი, მაგრამ არ გამიგონა. ჩვენი შვილები არ გვზოგავენ. ჩვენს გუმანს არ ენდობიან.

გემუდარებით, მეტს ნურას მკითხავთ ჩემს შვილზე. მე მიყვარდა იგი და მარად მიყვარება. სიყვარული რომ ხორცში იყოს ჩაბუდებული, ამოვიშანთავდი გავარვარებული რკინით და მოვისვენებდი. მაგრამ სიყვარული სულში მკვიდრობს და მოუხელთებელია.

ახლა კი დავდუმდები. წადით, სხვა ქალს ჰკითხეთ, იუდას დედაზე უფრო პატივსაცემს.

მიდით იესოს დედასთან. მასაც მახვილი აქვს გულში ნაძგერები. იგი გეტყვით ჩემზეც და თქვენ ყველაფერს უკეთ გაიგებთ.

ბიბლოსელი ქალი

მოთქმა

ვიტიროთ ერთად, ჰოი, ასულნო აშთარტისანო,
და თქვენ, ყოველნო მოყვარულნო თამუზისანო!
თქვენს გულს ევედრეთ გადაიხსნას, გალღვეს, ამაღლდეს.
და შეუშრობელ სისხლის ცრემლად ჩამოიწრიტოს.
აღარ გვყავს იგი, სპილოს ძვლით და ოქროთი ქმნილი.

უსიერ ტევრში ტახმა სძლია, ეშვით გაფატრა.
ჩამოცვენილი შარშანდელი ხმელი ფოთლები,
სუდარად ჰხურავს მიტოვებულს უცხო მხარეში.
ნაბიჯი მისი ვერ შეძრავს და ვერ გააღვიძებს.
რულმორეულ თესლს, გაზაფხულის უბეში მთვლემარს.
და ვერ მოაღწევს ჩემს სარკმელთან ცისკართან ერთად

მისი ხმა ტკბილი... საუკუნოდ დავრჩი ეულად.
ვიტიროთ ერთად, ჰოი, ასულნო აშთარტისანო,
და თქვენ, ყოველნო მოყვარულნო თამუზისანო!
დამტოვა სატრფომ სანუკვარმა, მან ვისი სიტყვაც
თვით დედამიწის მდინარეთა საუბარს ჰგავდა, –
სატრფომ, ვისი ხმაც ტყუპისცალი იყო ჟამისა;
წავიდა ჩვენგან ერთადერთი, ვინც ჟამთან იშვა,
და ვისი ბაგეც მეწამული ჭრილობა იყო,
და ვის ბაგეზე ნაღველიც კი თაფლად ტკბებოდა.

ვიტიროთ ერთად, ჰოი, ასულნო აშთარტისანო,
და თქვენ, ყოველნო მოყვარულნო თამუზისანო!
შემოკრბით და მის სამარესთან ვიტიროთ ერთად!
ვარსკვლავნი ცრემლად იღვრებიან, მას დასტირიან,
მთვარე ნაკადად ცრემლს აფრქვევს მის ნაწამებ სხეულს.
ცრემლით დაალტეთ აბრეშუმის ზეწარი ჩემი,
რომელზეც იწვა სატრფო ჩემი ერთხელ ჩემს სიზმრად.
გამეღვიძა და... საუკუნოდ გაუჩინარდა.

გემუდარებით თქვენ, ასულნო აშთარტისანო
და თქვენ, ყოველნო მოყვარულნო თამუზისანო!
მკერდი მოიღვლე,
ცრემლი გადმოყარეთ,
ეცით სულს ნუგეში:
მოგვიკლეს იესო ნაზარეველი.

მარიამ მაგდალენელი

ოცდაათი წლის შემდეგ აღდგომისათვის სულისა

კიდევ ერთხელ ვამბობ, იესომ სიკვდილით დათრგუნა სიკვდილი და საფლავიდან აღდგა სული და აღდგა ძალა. და მან მოიხილა ჩვენი სიმართლე, და ეწვია ბაღნარებს ჩვენი განცდებისას.

იგი არ განისვენებს აქ, კლდის ნაპრალში, ამ ლოდის იქით. ჩვენ, რომელთაც გვიყვარს იესო, ვიხილეთ იგი ჩვენი თვალთ, მან რომ აგვიხილა, იმ თვალთ. ხელით შევეხეთ მას. ხელის გაწოდებაც ხომ მან გვასწავლა.

მე გიცნობთ თქვენ, რომელთაც არა გწამთ იგი. მეც ერთი თქვენგანი ვიყავი. და თქვენ ბევრნი ხართ, მაგრამ თქვენი რიცხვი მოიკლებს.

ნუთუ დაამსხვრევთ თქვენს ჩანგს ან ქნარს, რათა მის შიგნით იპოვოთ ჰანგი?

ანდა ხეს მოჭრით, რომ დარწმუნდეთ მსხმოიარეა თუ არა?

თქვენ გძულთ იესო, რადგან იგი არის ძე ღვთისა და ეს ჩრდილო მხარეში ითქვა. თქვენ ერთმანეთიც გძულთ, რადგან ყოველ თქვენგანს თავი მიაჩნია სხვებზე აღმატებულად. თქვენ არ შეგიძლიათ ეძმოთ სხვა ადამიანს.

თქვენ გძულთ იესო, რადგან ითქვა, რომ იგი იშვა ქალწულისაგან და არა – მამაკაცის თესლისაგან.

თქვენ არ იცით დედა, რომელიც სამარეში ჩავიდა ქალწულად; არ იცით ადამიანები, რომელნიც სურვილით შეეგებნენ სიკვდილს.

თქვენ არც ის იცით, რომ დედამიწა დაქორწინებულია მზეზე. მიწაა სწორედ, რომ გვიხმობს მთისკენ, გვიხმობს უდაბნოსკენ.

ღრმა უფსკრულია იმათ შორის, ვისაც უყვარს იესო და ვისაც სძულს, – იმათ შორის, ვინც იწამა იგი და ვინც არ იწამა.

მაგრამ როცა დრო გააერთებს უფსკრულის კიდევებს, თქვენ შეიტყობთ, რომ იგი, ვინც ჩვენში ცოცხლობს, უკვდავია; იგი არის ძე ღვთისა, ჩვენც ვართ შვილები ღვთისა და იგი იშვა ქალწულისაგან, ისევე როგორც ჩვენ ყველანი ვართ შობილნი უქმრო მიწისგან.

საკვირველია, მაგრამ ასეა: მიწა ურწმუნოთ არ გაადგმევინებს ფესვებს, რომლითაც მისი მკერდი უნდა წოვონ; მათ არც ფრთებს აძლევს, რათა აფრინდნენ და შესვან ცვარ-ნამი დედამიწის შემოგარენიდან. ხოლო მე ვიცი, ის, რაც ვიცი და ეს კმა არს ჩემდა.

ცხრამეტი საუკუნის შემდეგ

მოდვარო ჩვენო, მგალობელო მოძღვარო ჩვენო, სიტყვათ მეუფევე ჯერ ართქმულთა, ჯერ არსმენილთა! შვიდჯერ ვიშვი მე ამა სოფლად, და შვიდჯერ მოვკვდი შენი ხანმოკლე, უეცარი სტუმრობის შემდეგ.

უფალო ჩემო, მოწყალეო, მე ვცოცხლობ ისევ, მახსოვს გოლგოთის ბორცვზე ის დღე, მახსოვს ის ღამე, შენ რომ ღვაწლს სძლიე ამალლდი და ჩვენც აგვამალლე.

მე ზღვა და ხმელი იმ დღის აქეთ დავლახე ბევრი. სადაც მიმიძღვა უნაგირი თუ იალქანი, ყველგან შენ ჰყავდი სალოცავად ადამიანებს, ან – საქილიკოდ, განსასჯელად და საკიცხავად.

კაცნი ან ლოცვას აღავლენენ, ანდა გძრახავენ, და თავიანთი მარცხის გამო შენს ავს ამბობენ, და მადლს გწირავენ, ოდეს ბედი მათ გაუღიმებს.

მთიდან ბრუნდება მონადირე ნანადირევით და კმაყოფილი სამადლობელ ჰიმნს შენ გიგალობს.

შენნი მოყვასნი აქ არიან, გვანუგეშებენ, მხარში გვიდგანან საყრდენად და დასამხრობელად. აქვე არიან შენი მტრებიც და ისევ გვმტრობენ. ძალას შეგვინთებს და სიმტკიცეს გვმატებს ეს მტრობა.

შენი მშობელიც ჩვენთან არის, ქალწული დედა, რომლის წიაღმა გიტვირთა შენ, უფალო ჩვენო.

და ყველა დედის აღერსიან გამოხედვაში წმინდა ღვთისმშობლის მე მიხილავს თვალთა ნათელი. და უფლის დედის ხელი არწევს ყველა ყრმის აკვანს, და ჩვრებში ახვევს ის სათუთად ყველა პატარას.

და მარიამიც ჩვენთანაა, მაგდალენელი, რომელმაც ძმარი და სამსალა ცხოვრების შესვა და თან იგემა მან უჭკნობი სიცოცხლის ღვინოც.

იუდაც ისევ იარება ამ ქვეყანაზე, – კაცი გოროზი, ურვეული და ქედმაღალი. აგერ აქამდე საშოვარზე გადაგებულა, და ვერ იოკებს განდიდების შიმშილს და წყურვილს, და ხსნას ეძიებს თვისი არსის განადგურებით.

და იოანე, სიჭაბუკე რომ შეაღია მშვენიერებას და სიყვარულს, – ისიც აქ არის, გალობს ზეციურ საგალობელს, ანგელოზთა ჰანგს.

და სიმონ-პეტრე, ბობოქარი, ელვარე, შმაგი, შენ რომ უარგყო, რათა მეტხანს ეცოცხლა შენთვის, ისიც აქვია, ჩვენთან ერთად ცეცხლის პირას ზის.

ეგებ უარგოს კიდეც ხვალის განთიადამდე. შენი გულისთვის იგი კვლავაც ჯვარზე ეცმება, თავს არ მიიჩნევს მოციქული პატივის ღირსად და ძელზე იგი თავდაყირა დაეკიდება.

სიცოცხლის დღენი გასავლელი აქვს კაიფას, გვერდში ჰყავს ანაც და ორივე სამართალსა იქმს.

ისევ განსჯიან ავაზაკსა და უმანკო კრავს; სძინავთ ბუმბულის ქვეშაგებში, გერმაში წვანან, როცა მათ განსჯილ უცოდველ მსხვერპლს სცემენ შოლტებით.

აგერ ის ქალიც, სიძვაში რომ წაუსწრეს მაშინ, იგი კვლავ დაძრწის ქუჩა-ქუჩა და უბან-უბან, და ნატრობს იმ პურს, ჯერ რომ არვის გამოუცხვია, ვერ ემალება სიმარტოვეს ცარიელ სახლში.

და კვლავ პილატე პონტოელი დგას შენ წინაშე, დაკითხვას გიწყობს რიდით, მაგრამ ვერც იმას ბედავს, საფროთხე შეუქმნას თავის პატივს, თავის დიდებას. და არც ის უნდა, მტრული მოდგმა გაანაწყენოს.

მას აქეთია პონტოელი დღესაც ხელს იბანს, და წმინდა ქალაქს, იერუსალიმს, უპყრია ვარცლი, და გულზვიად რომს კვლავ ხელთა აქვს თუნგი წყლით სავსე; ისევ და ისევ ათასები იბანენ ხელეებს, და კაცთა მოდგმა ასე ლამობს განსპეტაკებას.

თავად პოეტო და მოძღვარო დიდთა პოეტთა, დიდო გამრიგევ ნათქვამთა და ნამღერ სიტყვათა!

ბევრი ტაძარი აუგიათ აქ შენს სახელზე, მათათა კალთებზე აღუმართავთ მათ შენი ჯვრები თვისი მერყევი ნაბიჯების განსამტკიცებლად.

და ვერ ხარობენ სიხარულით, შენგან მოგვრილით, იგი შორეულ და უხილავ მწვერვალად უჩანთ. გაღიარებდნენ, შენ რომ იყო უცხო, უცნობი.

რა ნუგეშია მათთვის ღმერთი, მათსავით კაცი? მას ხომ სიკეთით და სიწმინდით უნდა ემსგავსონ, სიყვარული და მიტევება მასავით შეძლონ?!

ამად არ ცნობენ სიტყვას, ღვთის ძეს, კაცად მოვლენილს, შემოუსაზღვრელს, შემოსაზღვრულს ჩვენი სხეულით. არ ცნობენ პირველ ადამიანს, პირმშოს მამისას, კაცთა მაცხოვარს, ჩვენზე ადრე ვინც შეხედა მზეს.

მათ არც უნდათ და არც იციან ღმერთი და კაცი. ეს იოლია: მაშინ ხომ ვერც მიბაძავენ მას.

და გაჰყვებიან უმეცარნი უმეცართ ტალღას, გაწამებულნი უსაშველო დარდით, ვარამით.

შენს სიყვარულში, მოწყალეო უფალო ჩემო, ისინი შვებას ვერ ჰპოვებენ და ვერც – სიხარულს.

და ჩაფერვლილი, უნუგემო მათი გულები ხსნას არ ეძებენ შენს სიტყვებში, შენს გალობაში.

და ჩუმი სევდა, მწუხარება გაურკვეველი მიუსაფარს ხდის მათ ცხოვრებას გაუხარებელს.

შემოჯარული ჰყავთ ჯალაბი, თესლი, ნაგრამი. სულის სიღრმეში მარტოსულნი არიან მაინც. ცხოვრობენ შიშით ატანილნი, მოყვასი არ ჰყავთ.

მაგრამ მათთვისაც არის ხსნა და არის საშველი. მათ მალრიბიდან მაშრიყისკენ გადახრის ქარი და მოგიხმობენ შენ მეუფედ, შემწედ, მაცხოვრად.

შენს კარზე მოვლენ და მესიად გაღიარებენ, იცხებენ მირონს, იცხოვრებენ შენი ცხოვრებით.

უფალო ჩვენო, მგალობელო უფალო ჩვენო, მაისის წვიმა მოწანწკარე შენი ცრემლია, შენი ღიმილი სპეტაკი ზღვის ტალღების ჩქერს ჰგავს. შენი სიტყვები ჩურჩულია მომავლის მკვიდრთა, ოდეს მათ ზაგეს სიყვარულის ცეცხლი ეწვევა.

შენ შეჰღიმოდი ღვთაებრივ არსს, მათში მთვლემარეს, ხოლო ისინი არ იყვნენ მზად ამ ღიმილისთვის.

და შენ ცრემლს ღვრიდი, მდუღარე ცრემლს იმათ მაგიერ. შენი ხმის ჟღერა იდუმალად მიუძღოდა მათ და წარმართავდა კაცთა სუნთქვას და კაცთა სათქმელს.

მე შვიდჯერ ვიშვი, და შვიდჯერ მოვკვდი, და ვცოცხლობ ისევ, და გიხმობ ისევ.

შენ მამაცი ხარ მამაცთა შორის და ხარ პოეტი შორის პოეტთა, დიდი მეუფე ხარ მეუფეთა და თანაც კაცი ხარ უპოვარი, ვით მოციქულნი, მოყვასნი შენნი.

ეპისკოპოსი მდაბლად ქედს იდრეკს, როდესაც სახელს წარმოთქვამს შენსას. ყოველ ცისმარე დღეს გლახა ამბობს: «იესოს გულისთვის, ეგებ გვიბოძოთ და შეგვაწიოთ პურისთვის ხურდა».

ჩვენ რომ ერთმანეთს ვეხმიანებით, მაშინ შენ გიხმობთ, შენკენ მოვილტვით ჩვენთა სწრაფვათა გამოზაფხულზე, ვით ზღვის ტალღები – ნაპირისაკენ.

ჩვენი სიცოცხლის შემოდგომაზე ზღვათა მიქცევას დავემსგავსებით. ზენა სოფლად თუ წუთისოფელში მარად შენ გიხმობთ და შენ გიგალობთ.

უფალო ჩვენო, მეუფეო მარტოობისა! აქაც, ამქვეყნად, აკვნიდან ზედ კუბოს კარამდე, და იქაც – სულთა საუკუნო განსასვენებშიც – მე უამრავი ვნახე შენი მოძმე მდუმარე, თავისუფალი, ბორკილთაგან თავდაღწეული, შვილები ცის და დედამიწის – შენი დედისა.

ჰგვანან ისინი ფრინველთ ცათა და შროშანთ ველთა. შენი სიცოცხლით ცოცხლობენ და შენი ფიქრებით, და შენს გალობას მოძახილით ეგებებიან.

და მონაგები არა აქვთ მათ დაუნჯებული, მათი სიმდიდრე სულიერი საუნჯე არის. ჯვარს არ ცმულან და სისხლი თვისი არ დაუღვრიათ, – ეს არის მათი საწუხარი და სატკივარი.

მაგრამ სოფელი ჯვარს აცვამს მათ ყოველწამიერ, ოღონდ სხვა ჯვარცმით, ნელი ჯვარცმით, ყოველდღიურით, რომელიც მიწას არ შეძრავს და ცას არ შეარყევს.

უსისხლო ჯვარცმას ამა სოფლად არ ჰყავს მოწამე. თავს აბრუნებენ, სასუფევლის აღმოქმელს ეძებენ. ვერ პოულობენ და კვლავ და კვლავ ჯვარს ეცმებიან, რათა უფალი, მამა შენი და ღმერთი შენი, ყოვლისგამრიგე, იყოს მათი უფალი ღმერთი.

უფალო ჩვენო, მეუფეო სიყვარულისა! მეფის ასული სურნელოვან პალატში ელის შენს მობრძანებას; მეოჯახე დიასახლისი თავის კერასთან, თავის სახლში მოგელის მარად; გელის მეძავი, ლუკმისთვის რომ დაძრწის ქუჩაში; და მონაზონიც შენ მოგელის ტაძრის სენაკში.

უშვილო ქალი შემოგცქერის თვისი სარკმლიდან. ჯადოსნური ტყე მიუხატავს მინაზე ყინვას. შენს ნამოქმედარს ხედავს ქალი სიმეტრიაში და სურს შვილივით შეგიყვაროს, მოგესათუთოს, შენს სიყვარულში უშვილობის ჰპოვოს ნუგეში.

უფალო ჩვენო, მეუფეო დიდთა მგოსანთა! დიდო გამრიგევ უჩუმარ და უთქმელ სურვილთა!

სამყაროს გული ძგერს, ფართხალებს შენს გულთან ერთად, მაგრამ მას ცეცხლი არ ედება შენს გალობაზე.

სამყარო ყუჩი ნეტარებით ყურს უპყრობს შენს ხმას, გარინდებულა, არ ტოკავს და არ იშმუშნება, რომ არ მოსწორდეს ღრანტეები შენი მთებისა.

ადამიანი ყოველ ღამით ხედავს შენს სიზმრებს, მაგრამ რა ქნას, რომ ვერ იღვიძებს შენს განთიადზე, თუმც გაღვიძება ოცნებაა უღიადესი.

სურს ადამიანს შენი მზერით იმზირებოდეს, მაგრამ ფეხს ითრევს, ვეღარ აღწევს ის შენს ტახტამდე.

უფალო ჩემო, შენზე ლოცვით, შენი სახელით მეფედ ეკურთხა, ერს განაგებს უკვე მრავალი.

ბევრმა დაიდგა თავზე მიტრა შენი სახელით და ბრწყინვალეობით მოსვლა შენი დედამიწაზე აქციეს კვერთხად – ნიშნად ფუჭი ძალაუფლების, – ამპარტავნებად და გვირგვინად თვისთა თავთათვის.

უფალო ჩვენო, ნათლისა სხივო! მრავალმოწყალევ, გვილხინე კაცთა! ხელის ფათურით რომ მიიკვლევს გზას, შენი თვალია იმ ბრმის თითებში.

შენ ისევ ისე საქილიკო ხარ, მოძულეებული და საკიცხარი.

კაცი მოკვდავი როგორ თქვან ღმერთად?! ღმერთი მაღალი და მაღლამხედი კაცად როგორღა წარმოიდგინონ?!

უფალო ჩვენო, შენთვის გალობა, საიდუმლო თუ კრიალოსანი მათ «მეს» სჭირდება, დაბეჩავებულს.

შენა ხარ მათი შორეული «მე», მათი ვედრება და მათი სწრაფვა.

ცათა მეუფევ, მიწის გამრიგევ, რაინდო ჩვენი ოცნებებისა! შენ დააბიჯებ ჩვენ შორის დღესაც. ვერც შუბი ჩვენი, ვერც მშვილდი ჩვენი ვერ შეაფერხებს შენს სწრაფ ნაბიჯებს.

და ჩვენგან ნასროლ ისართა შორის გზას მიიკვლევ და თან ჩვენ გვიღიმი.

თუმც ჭაბუკი ხარ ყოველ ჩვენგანზე, გვმფარველობ ჩვენ და შვილებივით გვზრდი.

პოეტო მაგალობელო, ზეცის დიადო გულო!
დაილოცოს, იდიდოს წმინდა სახელი შენი!
და იკურთხოს წიაღი, რომელმაც გიტვირთა შენ!
კურთხეულ იყოს ძუძუ, რომელმაც გაწოვა შენ!

უფალო მოგვიტევე და გვიხსენ ჩვენ ყოველნი.

სარჩევი:

მანანა გიგინეიშვილი – ჯიბრან ხალიდი ჯიბრანის «იესო, ძე კაცისა»

იაკობი, ძე ზებედესი სასუფეველთა შესახებ

ანა, დედა მარიამისა იესოს შობის შესახებ

ასაფი, ტვიროსელ მჭევრმეტყველად წოდებული იესოს ქადაგებათა შესახებ

მარიამ მაგდალენელი იესოსთან პირველი შეხვედრის შესახებ

ფილიმონი, ბერძენი ჯარაქეიმი

იესო – ჩინებული მკურნალი

სიმონი, რომელსაც ეწოდა პეტრე ოდეს იგი და ძმა მისი ხმობილი იქმნენ

კაიაფა, მღვდელთმოდღვარი

იოანა, ჰეროდეს ეზოსმოდღვრის ცოლი ბავშვების შესახებ

რაფქა, პატარძალი კანიდან გალილეისა

სპარსი ფილოსოფოსი დამასკოდან

ძველი ღმერთები და ახალი ღმერთი

დავითი, ერთი მიმდევართაგანი

იესოს სიტყვათა ხორცშესხმა

ლუკა

პირმოთნეთათვის

მათე

მთის ქადაგება

იოანე, ძე ზებედესი

იესოს სახელთათვის

ახალგაზრდა მოძღვარი კაპერნაუმიდან

იესო – მოგვი

მდიდარი ლევიტელი ნაზარეთის შემოგარენიდან

იესო – შესანიშნავი ხურო

მწყემსი სამხრეთ ლიბანიდან

იგავი

იოანე ნათლისმცემელი

დილეგში ესაუბრება თავის მოწაფეს

იოსებ არიმათიელი იესოს უმთავრეს მიზანთა შესახებ

ნათანაელი

იესო არ იყო ჯაბანი

საბა ანტიოქიელი

სავლე ტარსელის შესახებ

სალომე აუხდენელ ოცნებას უმხელს მეგობარ ქალს

რაქელი, მოწაფე იესოსი

იესო – ზმანება თუ კაცი

კლეოპა ბეთროუნიდან

სჯულისა და წინასწარმეტყელთა შესახებ

ნაამან გადარენელი სტეფანეს წამების შესახებ

თომა

ექვი, რომელიც მამა-პაპათაგან მოსდგამდა

ელმადამი, ლოგიკოსი

იესო – ბოგანო

მარიამთაგან ერთი

მისი სევდისა და მისი ღიმილის შესახებ

რომანოზი, ბერძენი პოეტი

იესო – პოეტი

ლევვი, მოწაფე

იმათ შესახებ, ვისაც იესოს გამტყუნება სურდა

გალილეველი ქვრივი

იესო უკეთურებაა

იუდა, ბიძაშვილი იესოსი

იოანე ნათლისმცემლის სიკვდილის შესახებ

უდაბნოდან მოსული კაცი

მეკერმეთა გამო

პეტრე

იესოს მიმდევართა ხვალინდელი დღე

მელაქი ბაბილონელი, ასტროლოგი

იესოს სასწაულები...

ფილოსოფოსი

საკვირველებისა და მშვენიერების შესახებ

ურია, ბერიკაცი ნაზარეთიდან

იგი უცხო იყო ჩვენთვის

ნიკოდემოსი, პოეტი

უფუნურთა და გაიძვერათა შესახებ

იოსებ არიმათიელი ათი წლის შემდეგ

ორი ნაკადი იესოს გულისა

გიორგი ბეირუთელი

უცხოთა შესახებ

მარიამ მაგდალიენელი

ზაგე მისი გაპოზილ ბროწეულს ჰგავდა

ნაზარეველი იოთამი – რომაელს სიცოცხლისა და ცხოვრების შესახებ

ეფრაიმ იერიქონელი

სხვა ქორწილი

ზარკა, ტვიროსელი ვაჭარი ყიდვა-გაყიდვის შესახებ

თუმია, სიდონელი ქალი, მღვდელთმომღვარი

ხმოზა

ბენიამინი, მწიგნობარი

აცალეთ მკვდართ თვისთა მკვდართა დაფლვა

ზაქე

იესოს ბედის გამო

იონათანი

შრომანთა შორის წყლისათა

ჰანა ბეთსაიდელი გვიამბობს მამიდამისზე

მანასე, იერუსალიმელი მსაჯული

იესოს საუბრისა და იერის შესახებ

ჯეფთა კესარიელი

კაცი, იესოთი გაღიზიანებული

იოანე, საყვარელი მოწაფე

იესო – სიტყვა

მანუს პომპეელი ესაუბრება ვილაც ბერძენს სემიტური ღვთაების შესახებ

პილატე პონტოელი

აღმოსავლური ღვთისმსახურებისა და კულტების შესახებ

ბართლომე ეფესოდან

მონათა და ბიოგანოთა შესახებ

მათე

იესო დილეგის კედელთან

ანდრია მეძავთა შესახებ

მდიდარი კაცი

ქონების შესახებ

იოანე კუნძულ პატმოსზე

იესო მწყალობელი

პეტრე მოყვასის შესახებ

იერუსალიმელი მეწაღე

გულგრილი სოსანა ნაზარეთიდან

იესოს სიყრმისა და სიჭაბუკის შესახებ

იოსები, იუსტუსად ხმობილი

იესო – ყარიზი

ფილიპე

და ოდეს მოკვდა იგი, მთელი კაცობრიობა მოკვდა

ბირბარა იამუნელი

იესო – დაუნდობელი

პილატეს ცოლი მოუთხოვს რომაელ ქალს

ვიღაც კაცი იერუსალიმის შემოგარენიდან

იუდას შესახებ

სარგისი – ბებერი ბერძენი მწყემსი, შერეკილად მიჩნეული
იესო და პანი

ანა, მღვდელთმოდვარი

იესოსა და მდაბიოთა შესახებ

მარიამის მეზობელი ქალი
მოთქმა

ბრგე აჰაზი, ფუნდუკის მეპატრონე

ბარაბა

იესოს უკანასკნელი სიტყვები

კლავდიუსი, რომაელი ასისტავი

წარბმეუხრელი იესო

იაკობი, ძმა უფლისა

საიდუმლო სერობა

სიმონ კვირინელი

იგი, ვინც ეზიდებოდა ჯვარს

სიბორეა, დედა იუდასი

ბიბლოსელი ქალი
მოთქმა

მარიამ მაგდალენელი ოცდაათი წლის შემდეგ

ადდგომისათვის სულისა

ვინმე ლიბანელი ცხრამეტი საუკუნის შემდეგ